

РИДЛИ ШИРСОН

СМЪРТНОНОСНО ЛЯТО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

РИДЛИ ПИЪРСЪН

СМЪРТОНОСНО ЛЯТО

Превод: Калина Иванова Кирякова

[chitanka.info](#)

Луксозният курорт Сън Вали е много подходящо място за провеждане на аукцион за скъпи и редки вина. Ценители от цял свят посещават мероприятието всяка година, като този път център на събитието са три много специални бутилки вино. Ценните предмети винаги привличат крадци, затова шериф Уолт Флеминг трябва да подсигури не само спокойствието на заможните посетители на търга, но и да се погрижи за безопасността на предлаганите експонати.

Въпреки мерките за сигурност, блъскавият аукцион е помрачен от бомбена експлозия. Последвалите неприятни събития ще убедят шериф Флеминг, че си има работа със зъл гений, който няма да се спре пред нищо, за да осъществи коварните си планове. Неуловимият Кристофър Кантел е организирал всичко с прецизна точност и намеренията му не се изчерпват с кражбата на трите ценни бутилки вино. Уолт трябва да го победи в неравен сблъсък, за да спаси живота не само на отвлечения си племенник, но и на населението на Сън Вали.

*На Бетси Додж Пиърсън
Желая ти убийственно лято, мамо.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодарности на Кристин Пепе, Ейми Бъркхауър, Нанси Лицингер, Дан Конуей, Дейв Бари, Бардж Леви, Стивън Гарман, Ед Стаклър, „Криетив Едж“ и софтуерните програми Storymill и Mariner. Благодаря и на семейството си за отделеното време и подкрепа. Но преди всичко искам да благодаря на Джери *Флеминг*, който в реалния живот няма нищо общо с литературния герой Джери *Флеминг* както в този, така и в останалите романи от „смъртоносната“ поредица. Образът му претърпя сериозни промени в името на сюжетната линия и той нямаше нищо против това.

Ридли Пиърсън

Шанхай, Китай, 2009 г.

1.

Уолт Флеминг нямаше никакво желание да бъде в реката. Всяка свободна минута извънработно време му беше нужна за намирането на банков заем от сто хиляди долара. В противен случай след развода щеше да загуби и къщата, и дъщерите си. Но пари се намираха трудно, времето не стигаше и ето го и него, нагазил до коленете в Биг Ууд Ривър заедно с племенника си Кевин. Вечерната разходка бе един вид услуга към снаха му — Майра, която майсторски умееше да вменява чувство за вина и у двамата.

Кевин, който щеше да навърши осемнайсет през август, отмести очи от изкуствената муха в края на собствената си въдица и втренчи поглед в чичо си.

— Какво? — попита Уолт. Водата бълбукаше покрай високите му гумени ботуши.

Той сложи слънчеви очила, за да предпази очите си от летящите кукички и от блясъка на късното слънце. В осем и половина вечерта то все още светеше ярко в лятното небе, макар и на път да потъне зад Карбънит — стръмната скалиста планина, която стърчеше от реката на двайсетина метра от него и се издигаше шестстотин метра почти отвесно нагоре в кобалтовосиньото небе. Щеше да остане сумрачно доста след десет и този промеждутьк от време бе най-подходящ за риболов.

— Без униформа си.

— Шерифът няма ли право да сваля униформата си? Стига де, виждал си ме цивилен много пъти.

— Не и напоследък.

— Значи прекарваме твърде малко време заедно — каза Уолт. — Това е и основната причина да сме тук в момента.

Кевин стоеше на брега в поза, която издаваше нежеланието му да влезе във водата. Петнайсетина метра надолу по течението имаше тесен бетонен мост, по който се отклоняваше напуканият асфалт на Крой Крийк Роуд, идващ от центъра на Хейли, Айдахо, за да поеме в

западна посока през неравния планински терен. Уолт беше паркирал джипа „Чероки“ на прашната отбивка преди моста. На регистрационната табела пишеше ОПУБ-1 — Областно полицейско управление, Блейн, автомобил 1.

Уолт хвърли поглед на изток зад Кевин, към градчето, което наричаше свой дом. С населението си от три хиляди души Хейли бе по-малък от прочутите си северни съседи Кечъм и Сън Вали, но по-голям от разположения на юг Белвю. Долината се гушеше между две планински вериги с V-образна форма, чийто оствър край сочеше на север, а от южната й страна се простираше обширна пустинна равнина, осяна с вулканични скали и обитавана единствено от гризачи и гърмящи змии.

— Ти мразиш риболова — каза Кевин. — Не признаваш нищо друго, освен софтбол, безмоторно летене и кучетата си. А това тук е радиостанция, нали? Полицейска радиостанция? — Той посочи към портативното устройство, закрепено върху рибарското елече на Уолт.

— Може да си цивилен, но шерифът в теб е нащрек.

— Ще ловиш ли риба, или не? — запита Уолт и неволно убоде пръста си на кукичката, докато се опитваше да завърже мухата за влакното. Засмука връхчето на палеца си и усети вкус на кръв.

— Правиш го, защото мама те е накарала.

— Прав си за риболова, грешиш за Майра. Не ни се случва често да сме заедно и искам да се насладя на момента. Решението е твое, но ако не влезеш във водата, просто си губим времето.

— А работата ми в хотела? Идеята твоя ли беше, или на мама?

— Изцяло моя, приятелче. Майка ти няма нищо общо.

Кевин нагази до колене във водата.

Напредваме, помисли си Уолт.

— Как вървят нещата там всъщност? — попита той.

— Справям се.

Едно „благодаря“ щеше да свърши работа. Уолт бе използвал познанствата си, за да назначат Кевин като пиколо в „Сън Вали Лодж“. По-добре, отколкото общ работник в кухня.

Движеха се надолу по течението заедно, но на известно разстояние един от друг, за да не заплитат влакната на въдиците си. Братът на Уолт — Робърт, бе научил сина си да лови риба с изкуствена муха още на осемгодишна възраст и момчето се справяше със завидна

лекота. Уолт изучаваше техниката на Кевин, надявайки се да прихване нещо от майсторълка му. Той замахна и метна въдицата си пред себе си.

— Целта е да ги уловим на кукичката, а не да ги нашибаме до смърт. — Гласът на Кевин звучеше точно като на Робърт.

— Ха-ха! Много смешно — отвърна Уолт и се научумери.

— По-леко с китката.

Уолт го послуша и опита отново. Този път се справи доста по-добре.

— Благодаря.

— Безплатен съвет.

Радиостанцията на Уолт изпукна. Двамата с Кевин се спогледаха.

— Трябва да приема обаждането. Нищо повече.

— Обещаваш ли?

Уолт прехапа език. Кевин искаше невъзможното. И двамата бяха наясно с това.

2.

Кристофър Кантел не пропускаше случай да се погледне в огледало или каквато и да било огледална повърхност — от стъкло на прозорец до лъскав автомобилен тас. Представа нямаше кога бе обърнал към себе си огледалото за обратно виждане на взетия под наем „Юкон“, докато чакаше на паркинга на летището в Сън Вали. Не че се смяташе за неописуемо красив. Всъщност се вторачваше предимно в недостатъците: ситните бръчици около тъмните очи; месестите уши; асиметричните черни вежди; тънките устни, разтеглени в подигравателна усмивка, която мнозина намираха за обидна, а тя не беше нищо повече от генетична особеност, наследена от баща му. Но навикът му да се гледа бе просто тик, някакво заболяване, което го измъчваше и което не можеше да контролира. Ненавиждаше го до такава степен, че живееше в непрекъснато отричане на съществуването му. Не спираше да си повтаря, че подобна суетност не му е присъща, не и на него. А щом не на него, значи имаше и някой друг, което загатваше за лека форма на шизофрения — нещо много по-тревожно от едната суетност. Колкото повече работа си намираше, толкова по-добре: чувстваше се по-концентриран и по-малко вторачен в себе си. През целия си съзнателен живот бе търсил невъзможни задачи със сериозни последствия. Някои биха го нарекли обикновен крадец, но той считаше това за обида. Можеше да преметне и най-хитрите и да открадне онова, което не можеше да бъде откраднато. Възприемаше се по-скоро като фокусник, който като с вълшебна пръчица караше ценни предмети — в това число и пари в брой — да изчезват. И колкото поголям беше рискът, толкова по-добре. Правеше всичко възможно да стои на страна от онези две лица в огледалото.

И куриерът не беше много за гледане. На врата си имаше мораво родилно петно, което се виждаше през разкопчаната яичка на зелената му тениска. Освен това изглеждаше малко мекушав, но Кантел знаеше, че не е така: куриерите на „Брансън Риск“ си разбираха от работата. Този тук щеше да скочи на бой при първа

възможност. Само че планът на Кристофър изключваше случайни възможности. На куриера в никакъв случай не биваше да се позволява да използва телефон или пейджър. Кантел подозираше, че човекът разполага с два GPS предавателя: един в мобилния му телефон или „Блекбъри“; другият — скрит на сигурно място в огромния черен куфар от подсилена с въглеродни влакна пластмаса.

Кристофър внимателно проследи с поглед куриера, който се настани зад волана на „Форд Таурус“-а. Очакваше да види по-голям автомобил под наем: „Форд Експедишън“, „Шевролет Събърбан“ или „Юкон“ като неговия, но всъщност не го притесняваше нито марката, нито размерът на колата. Екипът му беше добре подгответен. През последните два месеца той бе вложил достатъчно време и пари в изготвянето и организирането на сценария за събитията, които предстоеше да се случат идните няколко дни. Обичаше да прави нещата сложни. Полицайт не умееха да се справят със заплетени случаи. В техния свят цареше единствено ред, документация и рутина.

Той намести огледалото за обратно виждане — защо, по дяволите, сочеше към него? — за да осигури видимост към задната част на юкона. Използваше системата за директна връзка „Некстел“, за да изпраща сведения на останалите.

— Колата е „Форд Таурус“, син металик. Всеки момент ще потегли. Табелата е с регистрация от щата Айдахо, номер: виктор-алфа-пет-седем-две. Аз съм в черния юкон и спирам точно зад него. Мат?

— Заел съм позиция — отвърна носов глас.

— Лорейн? — попита Кантел.

— Пълният цикъл е две минути и двайсет. Тук при мен е зелено от четирийсет и пет секунди — отвърна тя. Кристофър проследи секундната стрелка на часовника си. — Засичай! На позиция съм.

— Спирам до обслужващия паркинга — докладва Кантел. — Готово, таурусът влиза в играта. — Спусна прозореца си и подаде талона за паркиране на служителката, която изобщо не забеляза, че той го държеше за страничните ръбове, за да не оставя отпечатъци. Първият половин час за престой на паркинга беше безплатен. На екрана се изписа: „Дължима сума — 0,00“.

— Приятен ден — усмихна се жената.

Кантел вдигна прозореца. Боядисаната в червено-бели ивици бариера се вдигна и юконът последва тауруса през промишлената зона.

Пътят за летището минаваше покрай светофара до пощенската станция на Хейли. Двете коли спряха заради червен сигнал и щом светна зелено, поеха наляво по Майн стрийт. Таурусът се движеше зад червен камион на „Пътна помощ“. Кантел се изравни с аварийната кола и блокира пътя както за тауруса, така и за останалите автомобили. Всички участници в движението поддържаха постоянна скорост от четирийсет километра в час, точно според изискванията на пътните знаци.

Типично провинциално градче, помисли си той.

Майн стрийт зави на север и пред погледа на Кристофър се появи жълтият сигнал на централния градски светофар.

Още две пресечки.

— Подминавам „Елм“ — съобщи Кантел.

Тричленният му екип потвърди готовността си. Операцията можеше да започне.

Светна червено.

Автомобилната колона намали ход и спря. Кантел погледна към асфалта между неговия юкон и аварийната кола отляво. Вечерната светлина образуваща сянка, която трепкаше върху пътя и се проточваше изпод камиона. Хвърляше я Мат Салво, увиснал с главата надолу от шасито. Салво вече се движеше към задницата на аварийния автомобил. Ако червеният сигнал на светофара се бе задържал няколко секунди по-дълго... Но това нямаше как да се случи.

Светна зелено и автомобилите бавно потеглиха.

— Виждам те — обяви Лорейн. — Да действаме!

Кристофър забеляза 170-сантиметровата нахакана калифорнийка на съседния ъгъл. Ръцете ѝ стискаха бебешка количка, а погледът ѝ изльчваше решителност.

Запозна се с нея на филмовия фестивал в Телюрайд и вече три години оттогава бяха неразделни.

Тя избула количката от бордюра и тръгна по пешеходната пътека. По законите на Айдахо автомобилите трябваше да я изчакат. Юконът и аварийната кола се заковаха на място. Колите зад тях — също. Нито един шофьор не натисна клаксона си в знак на протест.

Типично провинциално градче.

Кантел проследи с поглед сянката на Мат, която стигна до задницата на камиона.

Лорейн изпусна чантата си на пешеходната пътека. На паважа се разпилиха пелени за еднократна употреба, пластмасова бебешка бутилка и плюшени играчки. Тя коленичи и припряно започна да събира нещата си, а Кристофър отвори вратата и побърза да ѝ се притече на помощ, преди някой преливащ от доброта човек да го е изпреварил.

Типично провинциално градче.

Направи театрален опит да протегне ръка под камиона, все едно че нещо е останало отдолу. После се изправи и даде знак на шофьора да се изтегли назад, докато задницата му едва не удари тауруса. Кантел отново се наведе и измъкна отдолу плюшена играчка — чиста уловка, разбира се.

Мат Салво разкопча ремъците си и се спусна на паважа под камиона. Ръката му сръчно пъхна тръбичка през решетката на тауруса и краят ѝ потъна във вентилационния отвор на автомобила. После отвори клапата на малък резервоар с размерите на пожарогасител, прикрепен към шасито на камиона. Освободи куката на аварийната кола, протегна се под тауруса и опипом намери халката на теглича.

— Куката е сложена — обяви той в микрофона си.

— Десет секунди до зелено — прошепна Лорейн на Кантел и не пропусна да му благодари за помощта с театрална усмивка.

Кристофър скочи обратно в колата си точно когато светна жълто.

Салво се улови за шасито и отново закопча ремъците. Двигателят на камиона изръмжа и предните гуми на тауруса се вдигнаха от паважа.

От мястото си зад волана на юкона Кантел погледна към тауруса: шофьорът не помръдва, облегнат върху страничния прозорец.

— Всичко върви по план! — обяви той и закопча колана си, като не пропусна да хвърли едно око на лицето си в огледалото за обратно виждане.

Лявата стрелка на светофара светна в зелено.

Роджър протегна ръка през отворения прозорец на аварийната кола и направи ляв завой.

Закаченият за него таурус го последва.

3.

От десет хиляди метра височина двете тучни ливади изглеждаха като огромни зелени очи над извитата като в усмивка планина. Самър Съмнър отлепи чело от илюминатора на частния самолет „Лиърджет“ — една от най-ценните придобивки на баща ѝ. Той седеше в огромен кожен фотьойл от другата страна на пътеката, притиснал телефон под брадичката си, и замислено гледаше экрана на лаптопа, поставен върху стъваема махагонова масичка. Лиърджетът можеше да побере осем пътници, в това число и Манди, стюардесата. Но този път тя не пътуваше с тях, което даваше на Самър много по-ясна представа за финансовото състояние на семейството ѝ, отколкото на баща ѝ — Теди, може би му се искаше.

Самър наблюдаваше със задоволство напрегнатото лице на баща си, който си водеше записи с двестадоларова автоматична писалка. Умората не му се отразяваше; малцина биха повярвали, че няколко години по-рано бе отпразнувал шейсетгодишния си юбилей. Равномерният слънчев загар допринасяше за младежкото му излъчване. Както и Таня, личната му треньорка. Самър изпитваше наслада от тревожната нотка в гласа му. Тя отново заря поглед през илюминатора, но тайно продължи да наблюдава отражението му в стъклото. *Ако познаваш себе си, но не и врага, за всяка извоювана победа ще претърпяваш по едно поражение.* А той смяташе, че тя никога не се вслушва в думите му.

— Колко? — изляя Теди Съмнър в слушалката. — За каква сума точно става въпрос в краткосрочен план? — Развъртя писалката между пръстите си като цирков жонгльор. За дъщеря му това бе просто един от страничните ефекти на прекомерното заседяване зад бюро.

Той обръна глава в нейната посока. Самър се надяваше да не я заговори, защото бе взела твърдото решение да не обелва и дума в негово присъствие. Никога повече.

— Добре, седем не е непосилна сума — каза той. — Кога? — Заслуша се. — Не, невъзможно. Най-рано до месец. Шейсет до

деветдесет дни по-вероятно. — Намръщи се. — Виж какво, щях, ако можех, но това е последното ми пътуване с него. Ще ти го кажа в прав текст: седем ще запушат дупката. И още два за допълнителна сигурност? — Теди прокара длан през устата си — жест, който издаваше потисната тревога и надигащ се гняв. Познаваха се един друг до мозъка на костите.

Самър нямаше намерение да се размеква и да изпитва съжаление към него. Беше определил финансовото им положение като „неустабилно“. Но тя знаеше много повече, отколкото се предполагаше: баща ѝ бе скальпил някаква телевизионна реклама, за да финансира предварителните разходи за пълнометражен филм, който никога нямаше да види бял свят. Дължеше вноски по няколко огромни кредита. Не можеше да се примери, че има само едно голямо постижение. „Престъпен ум“ беше единственият му успешен филм, а без приходите от международните прожекции дори и той щеше да се провали. Освен това филмът не беше негова идея, а на съпругата му, което го караше да се чувства още по-неудовлетворен. Именно майката на Самър бе талантливият кинопродуцент, но тя си беше отишла. Завинаги.

Самър се размърда неспокойно на седалката си, съжалявайки, че той не ѝ бе позволил да остане в Лос Анджелис. Беше се предала твърде лесно. Баща ѝ имаше любим цитат на Елинор Рузвелт, напълно подходящ за случая: „Никой не може да те унижи без твое позволение“. А тя нямаше никакъв спомен да му е давала позволението си!

— Знам, знам, знам — повтори той в слушалката, като едва сдържаше необуздания си темперамент. — Непременно! Виж какво, кацаме след минута. Трябва да затварям... Да, добре. Ти също. — И затвори.

Тя се подготви за предстоящата атака. Баща ѝ я ползваше като боксова круша за гневните си изблици всеки път, когато нещата не вървяха, а това се случваше непрекъснато. По-късно ѝ се извиняваше и очакваше всичко да си бъде постарому.

— Е? — попита той. — Какво мислиш? Красиво е, нали?

Самър затаи дъх. Не се намираха на туристическа обиколка и нямаше нужда от екскурзовод.

— През целия уикенд ли смяташ да мълчиш?

Тя отговори на въпроса му с мълчание.

— Не може така, не и когато си на седемнайсет. Някъде дълбоко в себе си ти също си наясно с това. И недей да сравняваш нещата с моето запознанство с майка ти, защото това са коренно различни ситуации, знаем го и двамата. Аз я срещнах в кънтри клуб, родителите ни вече се познаваха, и то много добре. А тук говорим за някакъв двайсет и две годишен бразилски тенисист. Момчетата като него, миличка... той просто не е за теб.

Ами твоята връзка с Таня? — прииска ѝ се да каже. — *Какъв точно спорт тренирате заедно?*

— Ще видиш, че ще ти хареса. Като в Телюрайд е, само че... още по-хубаво. Има повече забавления. Хората са страхотни. Гарантирам ти, че ще срещнеш куп интересни младежи. Всички водят хлапетата си по време на тези уикенди.

Мразеше да я нарича хлапе.

— Все още не е късно да запиша и двама ни за участие в турнира за смесени двойки. Ще им сритаме задниците с този твой великолепен сервис. Всичко това се прави в името на една добра кауза.

Струваше ѝ се много нечестно да разполага с едно-единствено оръжие срещу него — мълчанието. Не че не действаше — напротив, при това *доста* успешно — но тя се чувстваше като лишена от глас, като ограбена. Той се отнасяше към нея така, сякаш тя все още бе тринайсетгодишното момиче от периода П. Р.: преди рака.

— Стига си се цупила — взе да я моли баща ѝ. — Моля те, Самър, не ми причинявай това. — Тя вече знаеше следващата му реплика наизуст и я изговори наум заедно с него: — Имам си достатъчно проблеми и без да се държиш по този начин.

Толкова предсказуем!

Според Теди Съмнър, тя бе причината за всичко лошо, което му се случваше на този свят. И той винаги успяваше — незнайно как — да ѝ го натяква.

Самър доближи лицето си съвсем близо до илюминатора и дъхът ѝ замъгли повърхността. Съмняваше се, че баща ѝ е успял да види онова, което изписа с пръст върху запотеното стъкло, защото само след миг всичко изчезна.

H... като Нещастник.

4.

Намери подходящото! Уолт, все още до коленете на сред ледената вода, но вече по-близо до моста, втренчено наблюдаваше облака от няколко милиона жужащи насекоми, опитвайки се да прецени кое от тях да хване. Замахна рязко и улови едно, но късите му дебели пръсти стиснаха крехката твар твърде силно и я смачкаха. *Неуспешен опит.* Целта беше да открие живо насекомо, което да изглежда по същия начин като някоя от изкуствените мухи в кутията му. Замисли се дали да не хване една най-обикновена майска муха, но се страхуваше, че Кевин ще го нахока. Житейският цикъл на повечето летящи насекоми минаваше през четири стадия: появата им на повърхността на водата като ларви; парашутен стадий, в който разперваха нежните си крилца, за да ги изсушат; репродуктивен стадий и последният стадий, в който падаха стремглаво надолу с въртене, подобно на перка, за да намерят смъртта си. Уолт издирваше насекомо, което да е не само от същия вид като неговата изкуствена муха, но и да отговаря на точния стадий от развитието й. Цялото това занимание му действаше легко потискащо, защото му напомняше за собствения му житейски цикъл: той вече беше излязъл от водата, бе загубил женската си половинка, бе преминал през репродуктивния стадий и имаше две малки буболечки близначки, които трябваше да отгледа сам. Колко ли му оставаше до последния стадий на въртенето, зачуди се той. Не можеше да се каже, че тази мисъл го тревожеше непрекъснато, но от време на време се промъкваше като червей в мозъка му и започваше да го човърка. Както сега.

Двегодишната Беатрис — ирландски воден спаниел — седеше търпеливо на брега и хвърляше дяволити погледи към реката в очакване да се присъедини към господаря си, за да докаже своята преданост. Уолт ѝ нареди да не мърда от мястото си и тя послушно легна върху скръстените си лапи. С влажния си поглед и отчаяно изражение лесно можеше да го манипулира. И го правеше.

Уолт продължаваше да изучава облака от насекоми над главата си, когато по моста се зададе аварийен камион, теглещ на буксир лек автомобил „Форд Таурус“. Но каква работа имаше този камион точно тук, в западна посока от Крой Крийк Роуд? Нещо повече, камионът не беше местен — в долината имаше две служби за пътна помощ и шерифът ги знаеше много добре. Именно тази подробност събуди любопитството му. На запад от този мост нямаше нищо друго, освен десетки скотовъдни ферми и областния приют за животни. Какъв беше смисълът да се тегли кола на буксир извън града?

Всички тези мисли преминаха през главата му за не повече от секунда, докато замахваше, за да улови още едно насекомо. Но вместо да отвори шепата си, за да види дали е успял, очите му внимателно следяха камиона и улова на куката му.

Набързо огледа и купето на тауруса.

Дали вечерната светлина погаждаше номера на зрението му, или ставаше въпрос за отражение в стъклото, но пред погледа му се появии тревожна картина: шофьорът, свлякъл се на една страна зад волана. Да се возиш в теглен на буксир автомобил беше не само незаконно, но и крайно опасно.

Уолт бързо измъкна радиостанцията си и се свърза с диспечера.

— Имаме ли патрулна кола в района на Крой Крийк?

Наложи се да изчака за отговора, заслушан в пукането от апарат. Околните планини затрудняваха приемането на радиосигнала и той се запъти към брега с надеждата да подобри връзката.

— Ей! — запротестира Кевин. — Ще изгониш рибата!

— Съжалявам... Налага се да тръгвам.

— Сега?

— Сега.

— Зарязваш ме?

Точно тогава дойде отговорът от радиостанцията:

— Не, шерифе. Нямаме дежурна кола в района.

— Веднага се връщам — извика Уолт към Кевин.

— Няма нужда — рече племенникът му и се запъти към брега. —

Идвам с теб.

Уолт съобщи на диспечера, че тръгва след аварийния камион, и поиска подкрепление.

— Ти остани — обърна се той към Кевин. — Може би ще успееш да хванеш нещо, ако не ти се мотая в краката.

Уолт се запрепъва с тежките и неудобни ботуши в посока към моста. Щом го видя, Беатрис се изправи на крака в напрегнато очакване да я повика.

Кевин беше по-бърз от него, въпреки че носеше същите ботуши, и стигна пръв до черокито.

— Не можеш да ме зарежеш тук. Просто няма начин — заяви той.

Беатрис стоеше до тях, тръпнеща от вълнение.

— Както искаш — отвърна Уолт и посегна към шофьорската врата, — но имай предвид, че става въпрос за обикновено пътнотранспортно нарушение. Ще те е яд, че не си останал.

Момчето кимна към реката и каза:

— Не можеш да оставиш екипировката си просто ей така.

— Мога и ще го направя — отвърна Уолт и несръчно изхлузи тежките ботуши. После се настани зад волана направо по чорапи. — Нямаме време за губене.

Кевин хвърли въдицата си на задната седалка и се качи отпред, без да събува ботушите си.

Уолт свирна на Беатрис и тя се метна право в ската на момчето.

— Това е нейното място — каза Уолт.

— Така ли?

* * *

Пътят се ширеше почти под права линия в западна посока. Уолт се движеше с около сто и десет километра в час, но аварийният камион не се виждаше никъде. Подминаха неголяма индустриална постройка, но там също нямаше и помен от него.

— Не можем да настигнем един тромав камион? Искаш ли аз да карам?

— Ще ме умориш от смях. По-добре гледай пътя. Дано зрението ти е по-добро от чувството ти за хумор.

— Забеляза ли виторогите антилопи малко по-назад, около Демъкрат? — попита Кевин и Уолт го погледна изненадано. — Доста

бързичко тичаха. Нещо ги беше стреснало още преди да се появим ние.

— Че какво ще прави камион на „Пътна помощ“ в района на Демъкрат Гълч? — зачуди се Уолт. — Не се сещам за никакво логично обяснение.

— Нелегален автосервиз? Може би карат там крадени коли и после ги преправят?

— Откраднат таурус? Едва ли...

Но само миг по-късно намали скоростта и направи обратен завой. Черокито сви встрани от главния път и потъна в шубраците.

— Това е черен път. Щяха да оставят пушилка след себе си, ако бяха минали оттук — каза той.

— Не и ако са спрели някъде — отбеляза Кевин.

Черокито се тресеше по неравния стръмен път към Демъкрат Гълч. Когато Уолт взе твърде рязко един от завоите, въдицата от задната седалка се удари в страничния прозорец, а слънчевите очила на Кевин се свлякоха от носа му.

Шерифът надушваше неприятности. Парчетата на пъзела просто не си пасваха: авариен камион, който се движи в посока от Край Кениън към Демъкрат Гълч и тегли таурус с човек зад волана.

Кевин беше прав: цялата тази работа приличаше точно на нелегален бизнес с крадени автомобили. Но нима вече се крадяха и тауруси? Икономическата криза наистина придобиваше сериозни размери.

— Ти ще стоиш в джипа — обяви Уолт. В главата му започваше да се оформя план за действие.

— Ако продължаваш да караш така, скоро няма да има и джип — отвърна Кевин и стисна здраво дръжката над вратата.

На следващия завой Уолт намали скоростта, но не заради момчето, а защото във въздуха се стелеше рехав облак прахоляк. Под билото на хълма той рязко завъртя волана и черокито закова на метър от задницата на тауруса.

Тук пътят се стесняваше и макар че двата автомобила бяха спрели пътно вдясно, просто нямаше начин да се мине покрай тях.

Уолт забеляза двама мъже: единият управляващ лебедката на камиона, за да спусне тауруса надолу, а другият вече тичаше към близката трепетликова горичка. Щом видя черокито и полицейската лампа на покрива му, спътникът му също си плю на петите.

Мъжът зад волана на тауруса бе или мъртъв, или в безсъзнание.

Шерифът спокойно докладва за ситуацията на диспечера и пусна радиостанцията на седалката.

— На място! — извика той на Беатрис. — Ти също — добави към Кевин. После рязко отвори вратата и скочи на пътя по чорапи.

Във въздуха проехтя пукот и Уолт сниши глава. За миг си помисли, че се стреля, но после осъзна, че шумът бе предизвикан от запалване на мотор. Два ATV^[1] в камуфлажна окраска профучаха между дърветата и поеха нагоре по пътя. Уолт запечата картината в съзнанието си, опитвайки се да извлече колкото се може повече отличителни подробности. Но двамата мъже се движеха с гръб към него, а мотоциклетите им бяха едни от най-често срещаните модели.

Той изтича обратно към черокито, метна се зад волана и чак тогава осъзна, че Кевин го няма, а вратата му е леко открайната. Момчето лежеше свито на кълбо в прахоляка до отворената врата на тауруса.

Беатрис обикаляше неспокойно наоколо, но на безопасно разстояние.

Надушва нещо, помисли си Уолт.

За част от секундата — само за част — той се изкуши да тръгне след мотоциклетите, но после задържа дъха си и се приближи до Кевин, който се намираше в същото безпомощно състояние като шофьора.

Със свито на топка сърце издърпа момчето на няколко метра встрани, провери пулса му и с облекчение установи, че е стабилен. Повдигна краката му и се зачуди как да обясни случилото се на Майра.

Обади се за линейка и свика специалния си следователски екип, в това число и Фиона Кеншоу — полицейски фотограф и заместник-шериф на непълен работен ден.

В далечината се виеше спираловидна дира от прахоляка, който мотоциклетите оставяха след себе си. Движеха се на север, към Диър Крийк Роуд. Уолт издаде заповед за издирането на двата мотоциклета, макар да съзнаваше, че вероятността да ги открият сред необятната пустош се равняваше на nulla.

Той насочи вниманието си към тауруса и веднага забеляза тръбата, прикрепена към газовия резервоар под камиона. Напъха се отдолу, изключи го и се зачуди каква би могла да е причината за този

толкова сложен замисъл. Опит за отвлечане? Той пое дъх, издърпа шофьора от автомобила и пребърка джобовете му, за да открие портфейла.

Рандал Еверест Малоун носеше корпоративна кредитна карта American Express, издадена на „Брансън Риск“ ООД — частна охранителна компания, споменавана неведнъж от баща му като възможност за започване на работа.

Уолт огледа купето на автомобила и откри черно дипломатическо куфарче, закопчано с белезници към рамката на пътническата седалка. Изглеждаше по-голямо и по-здраво от стандартните куфарчета за документи, а под дръжката му имаше тънък процеп, до който светеше червена лампичка.

„Правителствена поръчка?“, зачуди се той. *Корпоративна охрана?* По всяка вероятност получателят на пратката бе някой от многото финансови магнати, обитаващи долината.

Разнесе се вой от сирена на бързо приближаваща линейка. Уолт приклекна до Кевин, който тъкмо идваše в съзнание.

— Какво, по дяволите...? — намръщи се момчето.

— Казах ти да стоиш в колата.

— Така изобщо не ми помагаш.

— И какво се опитваše да направиш?

— Опитвах се да помогна на човека — отвърна Кевин и се надигна, подпрян на лакти, за да защити позицията си в спора. — Не мога да повярвам, че току-що го заряза.

— Аз... — започна Уолт, но се отказал да му дава каквото и да било обяснения. — Добре ли си?

— Главата ме боли и леко ми се гади. — Кевин се надигна още малко, подпря се на длани и се огледа. — Чично Уолт... какво става тук, по дяволите?

— Мисля, че предотвратихме организиран обир — отвърна Уолт.

— Или отвлечане.

— Сериозно? Като в „Бандата на Оушън“?

Уолт не отговори. Обърна се и забърза нагоре по склона, за да предупреди линейката да намали скоростта, като през цялото време си задаваше въпроси за съдържанието на куфарчето, за информацията — ако изобщо имаше такава — която щяха да му предоставят „Брансън

Риск“, и за това кога — и дали изобщо — щеше да залови двамата бегълци.

[1] Четириколесен мотоциклет с висока проходимост. — Б.пр. ↑

5.

Уолт направи снимки на двета автомобила и на мястото на произшествието и чак тогава спусна тауруса на земята, надявайки се, че Фиона ще се появи преди тръгването на медицинския екип. Искаше му се да документира колкото се може повече подробности, а неговите фотографски умения изобщо не можеха да се сравняват с нейните.

Малоун кашляше и се давеше.

— Запушване на дихателните пътища — каза мъжът от медицинския екип. — Не можем да го стабилизираме. Ще се наложи да го преместим.

Малоун подбели очи. Очевидно се задушаваше въпреки кислородната маска.

Кевин скочи на крака и се втурна към чичо си.

— Не могат ли да направят нещо? — уплашено извика той. От очите му се стичаха сълзи. — Помогнете му! Някой да му помогне, мамка му!

Хората от екипа на линейката прехвърлиха мъжа на носилка. От дрехите му се вдигна облак ситна кафява пепел.

Пепел при пепелта, помисли си Уолт.

Когато конвулсите започнаха, медиците спряха носилката и подновиха усилията си да го стабилизират. Ала смъртта витаеше над него, неумолима и жестока. Чу се остро, мъчително хъркане, последвано от тягостна тишина — и после всичко приключи.

Кевин притихна, смразен от ужас. Изгаряше от желание да натисне някакъв бутоон, с който да спре на пауза случващото се пред очите му, ала такъв не съществуваше.

Медиците качиха носилката в линейката.

Кевин приклекна безмълвно до краката на чичо си.

— Господи... — прошепна той.

— Дано те чува — отвърна Уолт.

6.

Кантел се заслуша в сърдитото ръмжене на мотоциклетите, които приближаваха към мястото на срещата. Юконът чакаше със запален двигател на кръстовището на Диър Крийк Роуд и „Харп Крийк“.

Бясната им скорост, въпреки инструкциите да не привличат внимание върху себе си, беше повече от красноречива.

Роджър Макгинес и Мат Салво насочиха мотоциклетите право към гъстата върбова гора и се скриха от погледа на Кантел. Секунди по-късно се появиха отново, хукнаха като обезумели към колата и бързо скочиха вътре.

— Тръгвай! — изкрештя Макгинес с твърде висок глас за тясното пространство на купето.

Салво се метна на предната седалка и обърса с ръкав струйките кална пот от лицето си.

— Ченгета! — изпъшка той.

— От Областното полицейско управление — поясни Роджър.

Сприхавият ирландец беше дяволски добър шофьор и Кристофър вече съжаляваше, че не му отстъпи волана.

— Успяхме ли да...?

— Не — прекъсна го Мат, — куфарчето остана там. — Жилавият трийсетгодишен Салво вдигаше сто и трийсет килограма от лежанка, тичаше четирийсет метра за 4,6 секунди и можеше да сгъне тялото си в абсолютно нечовешки пози. Той бе техният паяк, способен да се покатери навсякъде. — Нещастникът го беше закопчал с белезници за седалката.

— Хитър ход — отбеляза Кантел, прикривайки умело разочарованието си.

В далечината се зададе автомобил. Кристофър веднага намали скоростта.

— Лягайте долу — нареди той. — Мат, прехвърли се в багажника. Роджър, ти се скрий между седалките. Покрайте се с одеялата.

Салво се метна отзад.

Кантел отби встрани от пътя и тръгна да слиза.

— Какви ги вършиш, за бога? — обади се Макгинес.

— Не се тревожи. Просто не мърдай от мястото си.

Той затвори вратата, заобиколи задницата на колата и разкопча ципа си. После се разкрачи и започна да уринира в храстите.

Точно когато закопчаваше ципа си, до юкона спря патрулна кола от Областното полицейско управление в Блейн.

— Мога ли с нещо да помогна? — извика Кантел към младия полицейски служител, когато онзи свали прозореца си.

— Издирваме два четириколесни мотоциклета. Получихме оплакване.

Аха, бас държа, помисли си Кристофър. Нарочно стоеше с гръб към полицая. Не искаше да показва нищо повече от профил, защото младокът можеше да запомни лицето му.

— Не съм ги виждал. Това е пътят за сметището, нали?

— Не, сър. Трябва да излезете на „Охайо Гълч“. Тръгвате по магистралата в посока север и слизате на първата отбивка. Пада се на изток.

— Изток! — възклика Кантел. — Ама че работа!

— Лек път — каза полицаят. После вдигна прозореца си и потегли.

Ако ченгето беше добре обучено — а нямаше основание да смята обратното — значи вече си бе записало регистрационния номер на юкона. Това означаваше, че Салво трябваше да открадне нови табели, в противен случай щеше да им се наложи да зарежат юкона и да наемат друга кола.

И тук започваша предизвикателствата. Но вместо да се тревожи от това, Кристофър изпита вълнение от възможността да се докаже.

Отново зае мястото си зад волана.

— Не ставайте — нареди той.

— Ти сериозно ли се изпика съвсем спокойно с гръб към ченгето? — извика Мат от багажника.

Кантел мълчаливо завъртя огледалото към себе си и внимателно се огледа.

— Сега какво ще правим? — попита Салво. Приказваше твърде много. — Имаме ли план Б? Ще вземем куфарчето, нали?

— Ще видим.

Единствено Кристофър знаеше целия план. Той върна огледалото в централно положение и потегли.

7.

Уолт отведе Кевин до задната врата на линейката.

— Ще те помоля да не казваш и думичка за това — каза той, — дори на Майра. Особено на Майра.

— Ако тя дойде да ме вземе от болницата, няма как да го скрия от нея, не мислиш ли? Така де, какво да ѝ кажа?

— Станало ти е лошо на реката... и аз съм настоял да те прегледат.

— Сериозно?

— Който и да е направил това... който и да се е опитал да го направи... те все още не знаят, че човекът е мъртъв. Нямат представа какви точно обвинения ще им бъдат предявени. Крадците, които подготвят организиран обир като този, не се отказват лесно. Може би ще продължат да се навъртат наоколо. А това е в моя полза. А Майра — Бог да я благослови — си пада малко клюкарка.

— Ясно — каза Кевин. — Но все пак предпочитам да не ходя в болницата.

— Нямаш избор.

— А екипировката ми?

— Аз ще събера всичко.

— Защо винаги ни се случват такива неща? — попита момчето.

— На теб, на мен, на цялото ни семейство... проблем след проблем. Какво става?

— Просто така ти се *струва*.

— Говориш глупости и много добре го знаеш. Било ли е някога двамата с теб да прекараме десет минути на спокойствие? Виждах те много по-често, когато татко беше жив... Това ли е причината? Напомням ти за него?

— Ти не приличаш чак толкова на баща си — отвърна чично му.

— Можем да поговорим за това по-късно.

— Можем, но никога не го правим.

Парамедиците чакаха да затворят вратата.

— Нито дума — припомни му Уолт.

— И аз те обичам — отвърна Кевин.

След това Уолт се обади на Майра. Изпита огромно облекчение, когато се включи гласовата ѝ поща. Остави съобщение: Кевин припаднал, нищо сериозно. Правят му изследвания. Ще я види в болницата или пък сам ще откара Кевин вкъщи. После набра мобилния ѝ телефон, успя да се свърже с нея и търпеливо изслуша петминутния ѝ драматичен монолог.

От билото на хълма се зададе субаруто на Фиона. Тя паркира колата си и слезе, натоварена с две чанти снимачна техника. Фиона — речен водач и сватбен фотограф — бе тръгната на риболов към Силвър Крийк, но плановете ѝ пропаднаха след обаждането на диспечера. Изглеждаше чудесно в зелената си тениска с надпис „Силвър Крийк Аутфитърс“, напъхана в кафяв ленен панталон с големи джобове и дължина до коляното, пристегнат с колан в кръста. На дясното ѝ коляно се виждаха белези — от операция или травма; левият ѝ глазен бе целият в синини. Крачеше по прашния път, обута в сиви спортни сандали „Кийнс“, а под ръба на ниско нахлупената ѝ бейзболна шапка с надпис „Цуни ме отзад“ бяха подпъхнати няколко изкуствени мухи. Освен тежките чанти, Фиона мъкнеше със себе си и мрачното си настроение. Уолт я познаваше достатъчно добре и знаеше, че това се дължеше на присъствието на линейката. Както и на латексовите ръкавици, които той носеше. Фиона не беше от приказливите. Постконо вгълбена и сериозна, с типично за костенурка поведение: ако някой я предизвикаше, веднага се затваряше в себе си. Понякога прекарваше цели дни в „Енгълтън“ — вила за гости, която тя наричаше свой дом — съвсем сама по собствено желание, напълно изолирана от света. Уолт никога не я разпитваше за тези периоди на уединение. Фиона притежаваше достатъчно хубост и ум в главата си за нещо повече от това да работи на три места в Кечъм, Айдахо, но долината излъчваше някаква необяснима загадъчност и притегателна сила. Доктори на науките работеха тук като сервитьори, а бивши изпълнителни директори се шляеха по ски пистите.

— Здрасти — рече Фиона и прибра един непокорен кичур кестенява коса под шапката си.

— Имаме труп, който пътува към Елмър — съобщи ѝ Уолт. — Знам, че не ти е много приятно, но трябва да го снимаме. Нужни са ми

и снимки в близък план от местопроизшествието. Всички възможни детайли. На изтрявалката от шофьорската страна в камиона има няколко счупени клечки за зъби, под шасито са останали ремъци и колани, както и някакъв газов резервоар, закрепен отдолу, съвсем близо до задницата. Трябват ми снимки на пластмасовата тръба, която влиза в решетката на тауруса, снимки на купето, снимки отвън, плюс снимка на черното дипломатическо куфарче, закопчано с белезници за рамката на пътническата седалка... Жертвата носи в себе си бордова карта за самолет, който е кацнал съвсем скоро — продължи той. — Ако приемем, че е минал през охраната на летището, можем да сме сравнително спокойни, че не е експлозив. Разполагаме и с няколко отпечатъка от обувки и гуми. Отбелязал съм ти ги. — Посочи с ръка.

— Съвсем скоро ще започне да се смрачава — каза тя. — Започвам веднага.

Способността на Фиона да разграничава приятелските от професионалните взаимоотношения бе едно от качествата, които Уолт най-много ценеше у нея.

Тя работеше бързо и прецизно под гаснещата светлина на залязващото слънце. Петнайсет минути по-късно сложи светковица на фотоапарата си и сглоби стойка за лампата, насочена срещу сребрист чадър за омекотяване на светлината.

— Как се е казвал? — попита тя.

— Рандал Еверест Малоун. Носеше зареден пистолет в кобур на кръста. Във вътрешния джоб на якето му имаше две бордови карти. Няма как да е пътувал въоръжен в самолета, което значи, че пистолетът е бил в багажа му — съвсем законно — и той го е взел в себе си веднага след кацането. Това ме навява на мисълта, че може би куфарчето съдържа някаква невиждана досега свръхmodерна технология.

Докато Фиона снимаше камиона, Уолт прегледа съдържанието на няколкото торбички за веществени доказателства: сто седемдесет и седем долара, пристегнати с щипка за банкноти; три касови бележки, издадени в Сън Вали; писалка; „Блекбъри“ и кутийка хапчета против стомашни киселини. В отделна торбичка се намираше калъфът за лични документи на Малоун, в който имаше три кредитни карти, шофьорска книжка с калифорнийска регистрация, карта за медицинска застраховка, карта за автомобилна застраховка, членска карта за

денонощен здравен център — вероятно неизползвана, съдейки по външния му вид — и шест визитни картички.

— С какво се е занимавал? — попита Фиона.

— На визитната му картичка пише „Брансън Риск“ ООД. Работил съм с тях по време на конференцията, организирана от Кътър. Лична охрана, шофьори, наблюдение...

— Частен детектив?

— Те самите не се наричат така, но в общи линии — да.

— Това прави куфарчето, или по-скоро съдържанието му, още по-интересно.

— Направо четеш мислите ми. Ще ми се да надникна вътре, преди „Брансън Риск“ да са задействали адвокатите си.

— А можеш ли?

— Мога да опитам.

Двамата се запътиха към тауруса. Уолт извади от черокито клещи за рязане на болтове и освободи куфарчето за секунди.

— Момченцата и техните любими играчки — въздъхна Фиона.

— Прилича на нещо, закупено от „Шарпър Имидж“^[1].

— По-скоро на експонат от Международния музей на шпионажа — отвърна Уолт.

— Мислиш ли?

— Не е таен агент, ако това питаш.

— Приключих с предната седалка — каза тя.

Уолт извади портфейла на мъртвеца от торбичката за улики и пробва да пъхне всяка от четирите кредитни карти в процепа под дръжката. Неуспешно.

После пребърка сака с багажа на Малоун. Нямаше други карти.

Отвори всички възможни ципове и прерови тоалетния несесер и джобовете на дрехите му.

— Съдейки по количеството багаж, не е планирал да стои дълго.

— Е, сега ще му се наложи да поостане — каза Уолт.

— Можеш ли да разбиеш ключалката?

— Изкушавам се да опитам — призна той, — но Малоун си е направил труда да се въоръжи още на летището, преди да се качи в колата. Може би е очаквал неприятности. Ако съдя по сложната система на заключване, съдържанието на куфарчето е или много ценно, или много опасно... или и двете.

— Усещам тревога в гласа ти.

— Частен куриер, който доставя пратка в този затънтен район? Човекът е приел задачата си много сериозно. Това не е маловажна подробност.

Фиона прибра фотографското си оборудване и отиде при Уолт, който седеше зад волана на черокито, стиснал в ръка мултифункционалния телефон „Блекбъри“ на Малоун. Шерифът си водеше записи.

— Ще изпратя снимките на имейла ти до един час — каза тя.

— Съжалявам, че провалих риболова ти.

— Ей, нали затова ми плащат. Откри ли нещо интересно? — попита тя и кимна към телефона.

— Резервация за „Сън Вали Ин“. Среща в девет. Не пише с кого.

— Кой ще уведоми семейството му? — запита тя.

— Първо ще се обадя в „Брансън Риск“, а после някой трябва да свърши и тази работа. Най-вероятно аз.

В погледа на Фиона Кеншоу се четеше едновременно тъга и съчувствие, сякаш искаше да му каже много неща, но просто рече:

— След малко ще ти ги изпратя.

[1] Американска търговска марка, специализирана в продажбата на висококачествена електроника. — Б.пр. ↑

8.

Курортният комплекс „Сън Вали“ със своите два хотела, открит търговски център, частни апартаменти, игрище за голф, целогодишна ледена пързалка и амфитеатър с две хиляди места, бе разположен край устието на каньона Трейл Крийк, който полека се стесняваше на изток.

Високопланинският въздух бе чист като изворна вода и Уолт сякаш го пиеше на едри гълтки през отворения прозорец на колата. В небето кръстосваше червеноопашат ястреб — хищниците рядко си почиваха. Огромни джипове, натоварени с велосипеди, каяци и канута, изчакваха зелен сигнал на един от петте светофара в града.

„Сън Вали Лодж“ бе модернизирана версия на грандхотела, посрещал гости като Мерилин Монро, Гари Купър и семейство Кенеди. Точно тук, в апартамент 206, Ърнест Хемингуей бе написал част от „За кого бие камбаната“. Уолт прекоси огромния претъпкан паркинг и зае резервираната служебна клетка пред невзрачната пощенска станция на Сън Вали. Ръката му здраво стискаше черното дипломатическо куфарче, чиято отрязана верига се поклащаше като кучешки нашийник. Подмина магазин за голф екипировка, бижутериен магазин, банка и книжарница и се запъти към по-малко известния, но също толкова луксозен „Сън Вали Ин“.

Мургавата красавица на receptionта носеше светлосив костюм, колосана бяла риза и бронзова табелка с името й, на която пишеше *Сладана*, а отдолу — *Хърватия*. Говореше с чаровен и предизвикателен, но труден за разбиране акцент. Очите ѝ бяха толкова тъмни, че зениците им изобщо не се виждаха.

Жената стърчеше с няколко сантиметра над Уолт и неговите очи се падаха точно на нивото на устата ѝ. Имаше хубави зъби.

— При вас е направена резервация на името на господин Малоун — каза той, без да се представя. Униформата му говореше достатъчно.

— Бих искал да видя стаята му, ако обичате. Както и всякакви съобщения или пратки, които съхранявате за него.

Пръстите й с къси тъмночервени нокти затракаха по клавиатурата.

— Рандал Малоун?

Уолт кимна.

— Аз може покаже гласова поща за господин Малоун... вие желаете?

— Да, ако обичате.

— Вътрешен телефон срещу тоалетни, по коридора ляво. Стая двеста шестнайсет.

Уолт се надяваше на пратка от „Федерал Експрес“, съдържаща карта, с която да отключи куфарчето. Но наличието на гласова поща донякъде отслаби разочарованието му.

Запроправя си път през навалицата от гости на хотела, които изглеждаха като излезли от един и същ дизайнерски калъп — снежнобели зъби и силиконови гърди; слънчев загар, придобит от редовна игра на голф; кожени мокасини на бос крак.

Свърза се с хотелската телефонна централа. Човекът от гласовото съобщение не се представи. Просто издекламира телефонен номер, добави: „девет часът“ — и затвори. Часът съвпадаше с отбелязаната в телефона на Малоун среща.

Погледна часовника си и установи, че е закъснял с четирийсет и пет минути. Дразнеше се от всички тези шпионски тактики, практикувани от служителите на частните охранителни фирми в опитите им да изглеждат като тайни агенти. Обаждането едва ли идваше от офиса на Малоун; те биха звъннали на мобилния му телефон. Може би номерът от гласовото съобщение имаше нещо общо с куфарчето. Какво ли имаше вътре? Пари за откуп? Имаше ли краен срок за плащане? Висеше ли нечий живот на косъм? Отвлечен журналист в Ирак? Служител от нефтена компания, похитен във Венецуела? Това нямаше да е първият откуп за подобен случай.

Уолт се замисли на кого първо да се обади: на „Брансън Риск“ или на номера от гласовото съобщение? Дали щеше да има последствия, ако човекът, който приемеше обаждането, не чуеше гласа на Малоун? Убеден, че куфарчето ще изчезне безвъзвратно зад пътна стена от адвокати, шерифът реши да отложи разговора с „Брансън Риск“ за по-късно.

Той вдигна слушалката на хотелския телефон, натисна бутона за външно избиране, но веднага затвори. Ами ако човекът отсреща очакваше да приеме разговора от мобилния телефон на Малоун? Нищо чудно това да бе част от предварителна уговорка за потвърждаване на самоличността му.

Уолт се върна в колата си, извади телефона на Малоун и потърси в указателя номера от гласовото съобщение. Нямаше го.

Обмисли отново възможните варианти, набра номера от гласовата поща и нетърпеливо зачака отговор.

9.

Самър Съмнър набеляза целта си веднага щом черният „Ескалейд“ спря пред „Сън Вали Лодж“. Дългнестата му фигура изглеждаше малко нелепо в сивата униформа на пиколо: с търде голяма яка и възкъси панталони. Но момчето имаше приятно лице с втренчен в нищото поглед, което идеално подхождаше на собственото й настроение. Съмняваше се да е прехвърлил възрастовата граница, позволяваща законна употреба на алкохол, така че ставаха двама.

Баща ѝ говореше по телефона — каква изненада! — с изтерзана физиономия. Финансовите му проблеми нямаха край. Самър тайно разкопча второто копче на блузата си. Глупава стъпка от нейна страна, но необходима. Действаше безотказно на младежи като този...

Не очаквай напредък, ако разчиташ на подаяния.

По-възрастно пиколо ѝ помогна да слезе от колата, но той не ѝ вършеше работа. Тя искаше да привлече погледа на връстника си и да го предизвика достатъчно, че да ѝ се притече на помощ. Но вместо това той се премести до входната врата и услужливо отвори едното крило. Самър му хвърли престорено свенлива усмивка, заимствана от видеоклип на Бионсе, но момчето не реагира. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да потърси нова мишена. Нямаше никакво време за губене. Налагаше се да задейства плана си по най-бързия начин.

Влязоха в луксозното фоайе, облицовано в тъмно дърво с месингови орнаменти и окъпано в кехлибарена светлина от алабастровите полилии. Чуждестранният акцент на служителите от рецепцията се смесваше с бъренето, което се носеше от диваните и столовете в дъното. Зад диваните се виждаше друга двойна врата, която водеше към вътрешен двор и открита ледена пързалка.

Баща ѝ пъхна в ръката ѝ плик, съдържащ магнитна карта ключ, и последва пиколото в асансьора.

— Внимавай да не го изгубиш — каза той, преливащ от доверие.

Очевидно последният му разговор не беше протекъл много добре.

— Ще се постарая, пък дано успея — отвърна тя. — Ти тръгвай, аз ще се кача след малко.

Погледите им останаха приковани един в друг, докато вратите на асансьора се затвориха.

Самър огледа старателно фоайето, но не видя никакви свои връстници. Може би край басейна или на тенискортовете щеше да изникне подходящ кандидат, макар че искрено се надяваше да попадне на местно момче със собствен автомобил. Все още не се бе отказала и от хотелския персонал.

Не очаквай напредък, ако разчиташ на подаяния.

10.

— Ало? — чу се отсреща мъжки глас със силен акцент.

Уолт изобщо не го биваше в разпознаването на акценти, но само тонът на гласа го накара да се усъмни, че се е натъкнал на преговори за предаване на откуп.

— Малоун — каза Уолт.

— Закъсня.

— Усложнения.

— Три-две-пет, Аспен Холоу, Нортууд. Двайсет минути. — Мъжът затвори.

Френски или италиански, помисли си той. Беше ходил в Мексико няколко пъти: не беше испански.

Обади се на диспечера и поиска подкрепление. Управлението разполагаше с осем патрулни коли, които осигуряваха двайсет и четири часово покритие на район с размерите на щата Роуд Айланд. Отговориха му, че всичките са далеч от него.

— Ами Брандън? — попита той и стомахът му се преобърна.

— Застъпва на смяна в полунощ.

Помощник-шериф Томи Брандън живееше наблизо — на около три километра южно от Кечъм, заедно с бъдещата бивша съпруга на Уолт — Гейл. Връзката им продължаваше почти две години, макар че Уолт бе разбрал за нея едва преди година.

— На повикване ли е?

— Да, сър. Да го събудя ли?

— Ако обичаш.

Десет минути по-късно пред магазина за екипировка „Елефънтс Пърч“ в центъра на града, до черокито на Уолт, спря черен лъскав пикап.

Брандън — едър мъж с червенобузесто момчешко лице — бе нахлузил в бързината униформената риза и колана с оръжието си върху джинси и чифт маратонки. Слезе припряно от колата и се изправи до прозореца на Флеминг.

— Какво става?

Шерифът го запозна с подробностите около смъртта на Малоун и свръхмодерното куфарче, което в момента се намираше на седалката до него.

— Ако е среща за предаване на откуп — каза Уолт, — може да стане опасно, когато се появим ние, а не Малоун. Смятам да натисна бутона за разговор на моята радиостанция и да го залепя с тиксо, за да следиш непрекъснато какво става.

— Само двамата ли сме?

— Нямаме никакво време. — Погледна часовника си. — Да тръгваме.

— Ако вземат да те застрелят, шерифе, а аз съм единственото ти подкрепление... и като се вземе предвид нашата... ситуация... как мислиш, че ще изглежда това отстани?

— Не особено добре за теб. Слава богу, проблемът ще е твой, а не мой.

— Много смешно, няма що.

Уолт кимна към радиостанцията си, закрепена върху пагона на униформената му риза.

— Ако чуеш, че нещата отиват на зле, направи нещо.

— Благодаря за разяснението — каза Брандън.

* * *

Уолт паркира черокито в края на улицата и тръгна по извитата като подкова павирана алея. В лявата си ръка стискаше куфарчето, а дясната бе свободна, готова да грабне пистолета. До алеята имаше малка трепетликова горичка, в която бълбукаше изкуствено поточе, оградено с камъни. Дърветата изцяло скриваха входната врата от любопитни погледи. По улицата премина мощн автомобил. Брандън.

Къщата беше построена от огромни дървени трупи със снежнобели фуги помежду им. Шерифът похлопа два пъти на вратата с месинговото чукче, извяяно под формата на каубойски ботуш.

Вратата се отвори и отвътре се показва слаб мъж, висок колкото Уолт, с късо подстригана черна коса, черни вежди, груба кожа и очила със зелени рамки. Носеше добре изгладен черен панталон и

италиански мокасини на бос крак. На лявото му ухо проблясваше диамантена обеца. Човекът присви объркано устни и забоде очи в куфарчето.

— Извинете... шерифе — заекна той, след като стрелна с поглед служебната му значка. — Аз очаквах...

— Господин Рандал Малоун — каза Уолт.

Мъжът се стъписа за миг.

— Предполагам, че това е ваше — продължи шерифът.

— Само съдържанието, куфарчето — не. — Той надзърна над рамото му и огледа алеята. — А господин Малоун е...?

— Мъртъв — рече Уолт и протегна ръка. — Аз съм шериф Уолт Флеминг.

Двамата се здрависаха. Ръката на домакина беше потна и хладна.

— Мъртъв? Но... как?

— Най-вероятно инфаркт — отвърна Уолт. — А вие сте...?

— Артър Реми. — Той отстъпи назад и махна на шерифа да влиза. — Мили боже... аз съм гост в тази къща. — Затвори вратата. — Гостувам на...

— Дъг и Ан Кристенсен — помогна му Уолт.

— Точно така. — Реми изглеждаше впечатлен.

— Долината е малка и всички се познаваме.

— Мъртъв? — повтори мъжът. — Но аз говорих с него само преди петнайсет...

— Това бях аз — поясни Уолт. — Открихме хотелската му резервация.

— Но тогава къде? Кога? Някой уведомил ли е компанията?

Гостната ухаеше на ванилия и изглеждаше като от снимка в списание за обзавеждане — от красиво аранжираните вази с цветя чак до възглавничките от китайска коприна, уютно разхвърляни върху белия диван. В ъгъла имаше огромен роял от XIX век — „Бъзендорфер“ — който сигурно струваше колкото къщата на Уолт.

— „Брансън Риск“? Все още не. Имаме притеснения относно съдържанието на куфарчето. Ако вътреш има пари за откуп, тогава...

— Откуп? Нищо подобно.

От гостната се влизаше в огромна трапезария, която водеше към кухня от ресторантски калибър, а до нея се намираше уютна всекидневна с камина, четири дивана, три масички за кафе и кът за

закуска, преграден със стъклена стена. Релефната мазилка на стените в цялата къща имаше керемиденочервен нюанс. Реми наля за себе си чаша червено вино от бутилката на една от масичките и попита госта си дали желае нещо за пиене. Уолт отказа.

— Трябва да видя съдържанието на куфарчето — заяви Флеминг.

— Рутинна процедура във връзка с разследването.

— Какво разследване?

— Инфарктът може да е в резултат от нападение и опит за отвлечане.

— Боже господи! — Реми седна на мекото кресло до малка масичка, разположена под полилей от еленови рога.

Уолт постави куфарчето върху масичката.

— Малоун почина на местопроизшествието.

Ръката на Артър леко потрепери, докато поднасяше чашата с вино към влажните си устни.

— Аз осуетих нападението, което по всичко приличаше на опит за грабеж — продължи шерифът. — И тъй като вече става въпрос за криминално разследване, господин Реми — а е много вероятно то да прерасне в разследване на убийство — трябва да видя съдържанието на куфарчето.

— Да, вече го споменахте.

— Нашето управление ще направи всичко възможно да запази в тайна вашата самоличност. Това важи и за отношенията ви с „Брансън Риск“. Но ще се наложи да проведем разследване.

Реми се изкашля и смръщи вежди.

— Господи...

Той изпи на екс виното в чашата си и погледът му се стрелна към бутилката.

— Налейте си — окуряжи го Уолт.

Мъжът се подразни от факта, че е толкова предсказуем, но не се колеба дълго и допълни чашата си.

— Искате ли да говорите с Анди по телефона? — попита той. — Няма проблем, веднага ще му се обадя. — Извади от джоба си мобилен телефон. — Анди Коен, директор на „Брансън“. Е, да се обаждам ли?

— Това може да почака. В момента ме интересува единствено съдържанието на куфарчето.

Реми трескаво обмисляше положението си. Погледна към куфарчето, после отново към шерифа и кимна.

— Да. Добре. Извинете ме за минутка, ако обичате.

Той излезе от стаята и се върна с пластмасова карта, която влезе като по мярка в отвора под дръжката. Червената лампичка светна в зелено.

— За пръв път виждам подобно куфарче — призна Уолт.

— Изобретение на „Брансън“ — обясни домакинът. — Когато е заключено, вграденият джипиес излъчва постоянен сигнал за местоположението му. При опит за разбиване — или каквото и да било насилиствено отваряне — скрита камера започва да изпраща последователни снимки. „Брансън“ предварително определят маршрута, по който ще се движи куфарчето. Камерата се задейства и в случаите, когато вграденият джипиес регистрира промяна в начертания маршрут.

— Уведомиха ли ви, че куфарът се е отклонил от маршрута?

— Да — каза Реми. — Отклонението е регистрирано в западна посока от Хейли.

— Точно така. Как реагираха „Брансън“?

— Предполагам, че са направили опит да се свържат с куриера.

— Не ви ли се обадиха?

— Проведохме няколко разговора — отвърна Реми. — Проявиха сериозна загриженост.

— Значи „Брансън“ би трябвало да разполагат със снимки, които могат да се окажат полезни за разследването. — Уолт не можеше да отлепи очи от куфарчето.

— Ако има такива снимки, ще помоля „Брансън“ да ви ги предоставят. — Артър забеляза настойчивия му поглед. — Заповядайте, шерифе. Отворете го. Тук има нещо, което ще остане в историята.

Флеминг вдигна капака.

Вътре лежаха — в специални отливки от сива пяна — три тъмнозелени бутилки вино.

11.

Хората от екипа на Кантел се качиха на „Ривър Рън“ — високоскоростния четиристадалков лифт в Сън Вали — през интервали от пет минути, за да не сядат близо един до друг. Гледката беше великолепна: на преден план — град Кечъм, а отвъд него в източна посока — хотелите и голф игрището на курортния комплекс „Сън Вали“. Друг открит лифт ги откара до самия връх, откъдето се виждаше ясно на повече от сто километра във всички посоки: назъбени върхове на север, изток и запад, а на юг — необятна високопланинска пустиня.

Целта на Кантел не беше оживеният ски хотел на върха. Любители на парашутизма и планинското колоездене се подготвяха за спускане, а почитателите на разходките сред природата се събраха на групи с карти и компаси в ръка. На хиляда метра под тях се простираще уличната мрежа на Кечъм, осеяна с дребни като играчки автомобили и сгради.

Екипът му пое надолу по склона към място, което предлагаше видимост както на изток, така и на юг. В края на юли ски пистите бяха застлани с яркозелен килим, изпъстрен с жълти аквилегии и червени „индиански четки“, полюшвани от непрестанния бриз.

Четиримата вдигнаха бинокли пред очите си и Кристофър заговори:

— Първо: мостът. — Единственият мост на магистрала 75 пресичаше Биг Ууд Ривър и представляваше бетонна конструкция с три платна. — Роджър, изборът на точното място стои в основата на всичко.

— Няма проблем.

— Салво — продължи Кантел, — електрическият стълб на изток ще блокира колоездачната алея.

— Разбрано — отвърна Мат.

— Роджър — каза Кристофър, — виждаш ли покрива на новата сграда за симфонични концерти зад хотела?

— Аха.

— Голф игрището е точно на север от нея. Вижда се редица колички за голф.

— Добре.

— С това се заемаш ти... *преди* камиона. Трябва да изглежда като презаредена батерия или късо съединение. Да не е нещо твърде грандиозно.

Роджър се ухили.

— Ясно.

— След като поставиш заряда, ще намериш Мат и тогава влизаме във втора фаза. От другата страна ще ви чака Лорейн и ще се срещнем на паркинга на Албъртсън в северна посока от Хейли.

— Звучи добре.

— Лорейн, ти ще ги вземеш от Старуедър. Там има частен мост, който пресича реката и води до една ферма. Там е мястото на срещата.

Жената кимна.

Кантел насочи бинокъла си в далечината на юг, където асфалтът проблясва под яркото слънце.

— Някакви въпроси?

— Ами ако не успея да взема ключовете? — попита Лорейн. — Тогава?

— Тогава ще се наложи да получиш повторна покана за стаята му — обясни Кристофър. — Мат няма да те изпуска от поглед, а ако се наложи, ще извика Роджър. Този ключ ни трябва и не бива да будим никакви подозрения. В никакъв случай.

Кантел се обърна и към тримата.

— Помните Форт Лодърдейл — предупреди ги той. — Точното планиране е най-важно от всичко. Тези бутилки вино ни падат като от небето. Направихме каквото трябва. Подгответихме почвата.

— Но прецакахме нещата — рече Салво.

— Не бъди толкова сигурен — отвърна Кантел. — Това въщност може да се обърне в наша полза. — Внимателно обмисли следващите си думи. — Отправям предупреждение към всекиго от вас. — После погледна право към Салво. — Никакви необмислени глупости! Мат, ако чуя, че се навърташ около хотелските басейни или пързалките за кънки, ще те отстрания на мига. Успехът ни зависи от нашата анонимност. Не можем да си позволим да ни запомнят. Само ти

напомням, че шестнайсет-седемнайсетгодишните момичета помнят всичко.

— Не е проблем — отвърна Мат и стисна зъби.

Кристофър се обърна към Лорейн:

— Въпреки грима и перуката, теб също не бива да те запомнят. А и не можем да го упоим, защото това веднага ще ги насочи по дирите ни. Така че работата е много деликатна.

— Знам — отвърна тя. — Довери ми се, ще бъда много внимателна. Ще си направя татуировки точно където трябва. Временни, разбира се, но той няма да го знае. Обаче ще ги запомни, повярвай ми.

Салво се закиска, но Лорейн го изгледа гневно.

— Искаш ли да се сменим, Мат? Може пък да си пада по мъже, кой знае? Тъкмо няма да си усложнявам живота.

Салво се опита да си придаде сериозен вид, но не успя.

— Ей — рече той, — аз ще съм най-уязвим от всички. Искаш да се сменим ли? Ами да се сменим тогава!

— Млъквай, Мат! — сряза го Кантел. — Рисковете и отговорностите са разпределени възможно най-равномерно.

— Просто казвам, че...

— Просто млъкни! Ти гледай себе си. Това ще е достатъчно.

Кристофър зарея поглед на юг.

— Ама че хора... — измърмори той.

Салво изглеждаше готов за кавга. Макгинес го потупа по рамото.

— Спокоен си, нали? — попита Роджър.

— Напълно! — отвърна Мат. Не можеше да е по-далеч от истината.

12.

Лорейн Дюизи разпозна мъжа от снимката, която Кантел ѝ беше показал — още едно изненадващо качество, което караше Кристофър Кантел да изглежда толкова загадъчен. Сякаш у него съжителстваха двама души, единият от които погребан толкова дълбоко, че и любовница не би могла да го достигне. Тази негова загадъчност я привличаше и непрекъснато я изненадваше, но в същото време я отблъскваше и тревожеше. Понякога изобщо не успяваше да го разгадае. Как въобще се бе обвързала с човек като него?

Ресторант „Християния“ в Кечъм бе отворил врати за пръв път преди четири десетилетия. Наоколо се носеше гълчка, примесена с музиката от пианото. Няколко стъпала деляха претъпкания бар от залата за хранене. Чифт дървени ски с антикварна стойност бяха кръстосани върху стената под балкона, използван за частни събирания. Ако стените можеха да говорят, помисли си тя и се настани в сепаре в бара близо до пианото. От мястото си имаше чудесна видимост към претъпкания ресторант и малкия вътрешен двор зад отворените френски врати.

Още с влизането си мъжът от снимката измери с поглед помещението и набеляза всички жени без придружител, в това число и Лорейн. Тя избягваше да го гледа. Засега. Той зае един от високите столове до пианото, точно според предвижданията на Кантел. На Лорейн ѝ отне няколко любопитни погледа, три песни и чаша бяло вино, докато най-после усети, че е настъпил подходящият момент. Тя кимна да ѝ донесат сметката и наметна жилетката си, която едва покриваше лъскавата ѝ блуза без ръкави с предизвикателно деколте. Мъжът веднага забърза към нея.

— Нима тръгвате? Толкова рано? — попита той.

— Виното ми отвори апетит. Умирам от глад — обясни тя.

— Тогава ми позволете да ви поканя на вечеря — каза той. —

Имам запазена маса за един, която има крещяща нужда от равновесие.

— Не — предпазливо отвърна тя. — Благодаря. Изкушавам се да приема, но не мога.

— Защото...?

— Пак заради виното. Склонна съм да... да се забърквам в неприятности.

— Това не звучи толкова ужасно.

— Не и за вас. — Имаше гърлен, melodичен смях, който ѝ свърши чудесна работа. — Не искам да се срамувам от себе си на сутринта. — Погледна го право в очите.

— Много бих искал да вечеряме заедно — каза той. — Но няма да ви насиливам.

— Току-що го направихте.

— Казвам се Уилям. Поканата ми е съвсем безкористна, повярвайте ми.

— Но именно користта я прави интересна — тихо рече тя. — Защо да рещиш и оседлаваш коня, ако няма да го язиш? — Направи многозначителна пауза. — Обичаш ли да язиш, Уилям?

— Обичам да летя — мигом отвърна той. — Има свободен стол до пианото. Твой е, ако го искаш.

— Искам го — отговори Лорейн и погледна към сервитьорката.

— Не приключвате сметката — каза ѝ и последва мъжа към пианото.

— Добави я към моята, Джина — помоли Уилям.

Лорейн хвърли поглед през рамо и видя Салво. Пиеше бира на бара.

Лорейн се нахрани обилно: агнешка пържола с розмарин, аспержи и картофено пюре. Кантел се кълнеше, че мъжете харесват жени с апетит. А тя искаше Уилям да я хареса.

Пропуснаха десерта за сметка на алкохола „Гран Марние“.

— Тук има ли къде да се потанцува? — попита тя, макар да знаеше отговора. — Нямам предвид рок музика, а нещо... нещо по-спокойно.

— Салон „Духин“...

— Обичаш ли да танцуваш, Уилям?

— Нека проверим — каза той и се наведе към нея.

Обгърна я силен мириз на алкохол и портокали.

В страничното огледало на шевролета под наем на Уилям просветнаха фарове. По-рано през деня Мат беше сменил

регистрационните табели на колата и вече чакаше отвън, когато Лорейн напусна ресторанта.

От оскъдно осветения салон „Духин“ се носеше песента към филма „Титаник“, изпълнявана на живо от трио музиканти. Малкият дансинг бе пълен с белокоси двойки, а няколко „трофейни“ съпруги отегчено се поклащаха в такт с музиката. Спокойствието на Салво беше гарантирано. Той сипадаше по девойки в гимназиална възраст.

Уилям се огледа за свободна маса и предложи да отидат на дансинга, но тя отказа. Трябваше му поне още едно питие. Първо работата, после удоволствието.

Тъкмо преполовиха питиетата си, когато една от масите се освободи и те се настаниха един до друг на тясната пейка. Лорейн започна да го настройва с нежни докосвания; галеше рамото му и притискаше крака си към неговия. Оркестърът засвири бавна песен и тя кимна към дансинга.

— Е?

Двамата се надигнаха. С периферното си зрение Лорейн забеляза как Мат оставя банкнота на бара и тръгва към дансинга. Всичко вървеше по план.

Уилям танцуваше добре. Притисна я към себе си и тя му позволи да я опипва навсякъде, давайки му да разбере, че е наясно с намеренията му. Дланите му нежно се спуснаха към задника ѝ, но тя ловко се измъкна, завъртя се около него и се притисна към гърба му. После плъзна ръце в джобовете му и започна да го гали с енергични движения, като едновременно с това неусетно го избутваше към една от колоните в края на дансинга. Уилям изобщо не усети как връзката с ключовете му се озова в ръката на Салво.

* * *

Мат влезе в мъжката тоалетна и едва не подсирна при вида на луксозната обстановка: мраморна облицовка, лъскави месингови орнаменти, огромни огледала, ленени кърпи за ръце, класическа музика и маслени платна по стените.

Той се затвори в една от кабинките и сръчно направи восъчен отпечатък на сложния ключ с необичайна форма.

Когато се върна в салон „Духин“, Лорейн и пилотът танцуваха в бързия ритъм на „Момичето от Ипанема“. Тя го погледна и едва забележимо кимна към пода. Салво подхвърли ключовете до колоната, направи последна обиколка из бара, все едно търсеше някого, и излезе.

* * *

Уилям забеляза липсата на ключовете си едва четиридесет и пет минути по-късно, когато отиде да плати сметката.

— Мамка му! — изпъшка той и отчаяно взе да се тупа по джобовете.

— Сигурно аз съм виновна — каза тя и отново прибегна до предизвикателния си смях. — Джобовете ти — добави и му хвърли свенлив поглед. — Бавният танц.

В почивката между две песни двамата започнаха да претърсват дансинга. Прекъсна ги сервитьорката — някой беше оставил ключовете при бармана.

Уилям предложи на Лорейн да я откара обратно до „Християния“ и тя прие.

— Съвсем насъкоро приключих с една тежка раздяла — обясни тя, настанена на пътническата седалка. — Тази вечер си позволих да пофлиртувам и съм сигурна, че легко прекалих. Моля те да ме извиниш. Дошла съм тук заради утрешния търг на вино. Може и да остана още ден-два, но не е сигурно. Ако все пак остана, бих искала да се видим отново. И този път без извинения и оправдания от моя страна. Но тази вечер... искам да се посъзвзема, преди да съм направила някоя глупост. Разбиращ ли нещо от това, което говоря, или ти идва да крециш?

— По малко и от двете — отвърна той.

— Харесвам те и се надявам, че това има значение за теб. Бих искала да знаеш, че ако решаш да остана след търга, ще бъде единствено заради теб.

— Тръгваме обратно в неделя сутрин — каза Уилям. — Връщаме се в Лос Анджелис.

— О...

— Така че имаш време да размислиш, а аз ще бъда милостив, уверявам те.

Тя отговори на предложението му с целувка и с пълното съзнание, че той току-що бе загубил работата си заради нея. После отвори вратата и мълчаливо слезе от колата.

13.

— Приключихме със закуската, може да приберете подносите — каза Самър Съмнър на жената, която отговори на обаждането ѝ.

Баща ѝ изяде омлета си от белтъци със съомга и я заряза заради никаква среща, макар че двамата имаха резервация за тенискорта в единайсет предобед. Тя закуси гофрета с горски плодове, портокалов сок и зелен чай. Имаше чувството, че ще се пръсне.

Апартаментът беше не просто огромен, а с гигантски размери: две спални с обща всекидневна и тераса с изглед към откритата ледена пързалка и Долар Маунтин — „детското хълмче“. На Самър изобщо не ѝ пукаше дали някой ще разкара от стаята мръсните чинии и количката; интересуваше я единствено сервитьорът. Изпита огромно разочарование, когато за количката от закуската дойде някакъв възрастен мъж с руски акцент.

Изчака пет минути и си поръча препечена филийка без масло и още една чаша чай. Петнайсет минути по-късно на вратата се почука и тя залепна на шпионката.

Отвори му и любезнозадържа вратата.

— Остави го където ти е удобно.

Приличаше на пиколото, който събуди интереса ѝ предишния ден: висок колкото нея и много слаб. Все едно го подстригваше майка му. Изглеждаше на нейната възраст или година-две по-голям, което я устройваше идеално. Имаше честно лице и срамежливи сини очи, а адамовата му ябълка подскачаше, когато говореше.

— Подпишете се тук, ако обичате.

— Ти донесе и закуската ни.

— Аха. — Полагаше усилия да поддържа хладна, служебна любезнот. — Имате ли нужда от нещо друго?

— Кога свършваш работа?

— Моля?

— Чу ме.

— Поех двойна смяна. От седем сутринта до три и от три до единайсет вечерта. Защо?

— Ти как мислиш?

Той остави подноса върху масичката за кафе.

— Наоколо има ли горещи минерални извори? — попита тя. Подвеждащ въпрос: в местния вестник „Маунтин Експрес“ пише, че горещите минерални извори привличали тийнейджърите като магнит.

— Аз... ами... аха, има.

— Можеш ли да ме заведеш? — предложи тя.

— Аз?

Самър отмести поглед встрани.

— Аха.

— Ами... предполагам.

— Предполагаш или можеш? — попита тя.

— Предполагам, че бих могъл. Но не и преди осем. Ще помоля един приятел да поеме края на смяната ми. Обаче аз... ами... не си нося дрехи за преобличане и живея на...

— Че кой е споменавал нещо за дрехи?

— О... — Лицето му пламна от срам.

Идеално, помисли си Самър.

— Трябва да се измъкна от този хотел — каза тя. — Това място ме подлудява. Чувствам се като в затвор.

— Определено мога да те заведа — каза той. — Имаш ли среща с някого там или...

— Пич, какви ги говориш? Не! Ще бъдем само двамата, аз и ти. Освен ако не искаш да доведеш свои приятели, разбира се. Бъди спокоен, не хапя и не съм страшна. Просто ми писна да вися тук. Баща ми ще ходи на някаква частна дегустация довечера във връзка с търга на вино, а аз, разбира се, не съм поканена, тъй като нямам навършени двайсет и една, което сигурно буди у теб логичния въпрос защо изобщо ме е взел със себе си, след като не мога да присъствам на нито едно от планираните мероприятия. А очевидният отговор е, че е супер тъпло да ме мъкне със себе си, след като аз дори не съм искала да идвам, но все пак той е доста тъп или поне така се държи на моменти, така че — ето ме и мен.

— Не е препоръчително да контактувам с гости на хотела. — Изтърси го просто ей така.

— Така ли? И какво от това? — попита тя.

Очите му трескаво зашариха наоколо. Беше много сладък, но още незрял.

— Ами какво... ще те чакам малко след осем на паркинга пред болницата. Намира се точно до хотела. Знаеш ли къде е?

— Ще го намеря.

— Ако не дойдеш до осем и петнайсет, изчезвам — заяви той.

Съмнявам се, помисли си тя.

— О, там съм! — каза Самър и се усмихна.

14.

— Ами ако е оцет — каза Фиона, изправена върху малка сгъваема стълба под ярката светлина на флуоресцентна лампа до триножника с фотоапарата, насочен надолу, — тогава защо някой би наддавал *каквато и да било* сума за него?

Уолт я бе настанил в Аварийно координационния център — помещение, оборудвано като зала за лекции с капацитет за петдесет души. Вътрешната обстановка имаше шест монитора, висящи от тавана, и бяла електронна дъска. Той внимателно завъртя първата от трите бутилки, точно според инструкциите на Реми. Тя, както и останалите, продължаваше да се намира в отливката от сива пяна. Пред очите им се появиха инициалите, гравирани под етикета:

Дж. А.

— Джон Адамс — каза той. — *Самият* Джон Адамс. Виното е било подарък за Адамс от Томас Джеферсън по случай завръщането на Адамс от Холандия, където той току-що осигурил финансирането, необходимо за спасяването на републиката. Тези бутилки честват Съединените щати още преди тяхното съществуване.

— Но чак пък един милион долара!?

— Това е отлежало вино на стойност осемстотин хиляди долара. Бутилките могат да достигнат цена, много по-висока от един милион — отвърна Уолт. — Продават се в комплект. Според експертите на Реми, виното все още е годно за пие, но щом е достигнало такава цена, това изобщо не е задължително.

— Сигурно се шегуваш.

— Тук нещата опират и до него. Тъй като търгът подпомага Центъра и е с благотворителна цел, залозите добиват астрономически стойности. Всичко се върти около това кой с какво се е сдобил и кой колко е похарчил, а не дали виното става за пие.

— Колкото повече научавам за това място, толкова по-малко проумявам.

— Това е състезание по надпикаване... Изобщо не е сложно за проумяване.

Уолт продължаваше да върти бутилките, а Фиона не спираше да снима.

— Той ще ги получи ли обратно, след като ги снимаме?

— Не. На нас се пада задължението да ги охраняваме и транспортираме. Цял автомобилен конвой за три бутилки вино. И всичко това, защото се явяват веществено доказателство в разследване на убийство.

— Според теб дали има други шерифи, които се занимават с подобни неща?

Точно такъв въпрос би му задал баща му. Уолт се настрои отбранително, мускулите му се напрегнаха, а по гръбнака му премина гореща вълна. Но си наложи да остане спокоен и отговори:

— Каквото — такова. Трябва да имаме нагласата, че тези хора може да направят повторен опит за кражба. Виното е като произведение на изкуството: винаги има черен пазар и клиенти, готови да платят начаса. Това очевидно е добре организирана и добре информирана група. Предполагам, че имат подгответен резервен план.

Фиона слезе от стълбата. Уолт харесваше начина, по който тя се движеше, доставяше му удоволствие да я наблюдава... и като че ли едва сега осъзна колко много му харесваше това.

Прекъсна ги един от служителите му, който едва сдържаше вълнението си:

— Шерифе, попаднахме на нещо.

* * *

Трийсет минути по-късно Уолт седеше на пътническата седалка в служебния „Хамър“ — анонимно дарение за Областното полицейско управление от някаква холивудска звезда. Твърде претенциозен и по-скоро ненужен, отколкото полезен, хамърът побираше четирима пътници и с лекота покоряваше труднопроходим високопланински терен. С мощните прожектори на покрива и оглушителния вой на

сирената си джипът летеше в северна посока по магистралата и разчистваше трите й платна като снегорин през зимата.

— Възможно е — обърна се той към тримата си спътници, екипирани в пълно бойно снаряжение за специални операции — заподозрените да разполагат с нервнопаралитичен газ. Считайте ги за въоръжени и опасни. Видях двама мъже в района на Демъкрат Гълч. Сега става ясно, че в екипа им има и жена. Ще действаме предпазливо. Не ме карайте да съжалявам за това. — Флеминг би предпочел да извика целия дванайсетченен специален отряд, но подобна мобилизация изискваше време, с каквото той не разполагаше.

— Как се сдобихме с цялата тази информация? — попита Брандън, опитвайки се да надвика воя на сирената.

— Улики — отвърна Уолт.

Полицаят, появил се в Координационния център при него и Фиона, се казваше Карсман.

— Пътните камери, които помоли да проучим — бе съобщил Карсман. — Имаме записи на аварийния камион, преди да закачи тауруса и след това.

Полицаят поведе Уолт и Фиона към компютърната лаборатория на управлението.

— Забелязахме тауруса и камиона на Еърпорт Драйв. Движеха се на север — обясни Карсман.

Архивният запис от пътната камера предоставяше изображения, заснети през интервали от две секунди. Заради тези кратки прекъсвания колите се появяваха на Майн стрийт и внезапно изчезваха от экрана.

— За пръв път ги улавя камерата на „Крой“, която гледа в южна посока — продължи Карсман и посочи към екрана. — Ето го камиона. Ето го и тауруса на Малоун. А сега виж това.

На пешеходната пътека се появи жена с бебешка количка. Наведе се да вземе нещо от пътя и всички автомобили спряха, за да я изчакат.

— Спри на пауза! — нареди Уолт.

— Жената изпуска нещо — рече Карсман.

— Един от шофьорите й се притичва на помощ. — При нормални обстоятелства това би било повод за радост: смъртните случаи при пътнотранспортни произшествия на пешеходни пътеки се

явяваха сериозен проблем в долината. Фактът, че колите спираха заради пресичащ пешеходец, бе много приятна изненада.

Шерифът изгледа кадрите няколко пъти: от изтеглянето на камиона назад до момента, в който таурусът вземаше завоя на буксир.

— Камерите са там от... колко... два месеца, нали? — каза той.

— Ако тези хора са планирали удара през юни, няма как да са знаели за тях. Това може би е единствената причина да ги имаме на запис.

Системата бе програмирана да заснема регистрационните табели на колите, изчакващи на светофара. В рамките на няколко минути вече разполагаха с номерата на аварийния камион и на юкона до него.

— Юконът е или под наем, или откраднат — каза Уолт на Карсман. — Ако е под наем, значи е платено с крадена или подправена кредитна карта, което не ни върши никаква работа. Но все пак задействайте проучването, пък докъдето стигнем. Юконът е основната ни диря засега. Свържете се с всички хотели в долината. Повечето от тях записват и автомобилните номера при регистрацията на гостите си. Може да извадим късмет.

Двайсет минути по-късно юконът бе засечен в „Самит Гест Хаус“ — хотел с шейсет стаи, среден ценови клас, разположен в северния край на Кечъм.

— Стая двеста двайсет и шест — извика Уолт към Брандън от пътническата седалка на хамъра. — Резервацията е за още една нощувка.

— А утре вечер е търгът на вино — каза Томи.

— Предполагам, че не възнамеряват да се мотаят наоколо след това.

Брандън изключи сирената и сигналните лампи и отби от Майн стрийт към паркинга пред административна сграда от северната страна на Аткинсън Маркет, на безопасно разстояние от „Самит Гест Хаус“. Уолт и тримата полициаи слязоха от колата. Единият носеше чук за разбиване на врати. И тримата бяха въоръжени с полуавтоматични пушки, шокови гранати, сълзотворен газ и всичко останало. Групата се спотай до високата дървена ограда в края на паркинга, който граничеше с хотела. Стая 226 гледаше в западна посока, към Болд Маунтин.

Уолт оставил един от хората си на пост до задната врата и един пред входа на хотела. Двамата с Брандън размениха няколко думи със

служителката на рецепцията и тя веднага повика управителя — притеснителен мъж около четирийсетте, с дебели очила и писклив глас — който се стресна при вида на облечения в бронежилетка областен шериф и въоръжения до зъби Брандън.

Флеминг помоли управителя да разпореди разчистване на втория етаж и затваряне на асансьорите. Процесът отне няколко минути.

Шерифът и тримата му подчинени взеха стълбите по две наведнъж и се групираха по двойки до вратата на стая 226. Полицайтите носеха противогази, шлемове и предпазители за уши. Уолт пъхна в ключалката картата за достъп и бравата изщрака. Чукът изтръгна вътрешната верига и вратата се отвори с трясък. Тримата полициаи нахлуха в стаята и бързо огледаха банята, спалнята и гардероба в коридора.

— Чисто! — извикаха те един след друг.

Уолт ги последва, разочарован от лошия си късмет, но после огледа пода и забеляза мокри стъпки по мокета.

Шерифът сграбчи радиостанцията си и избълва в нея кодирано съобщение за укриващ се заподозрян, но закъсня, макар и с не повече от секунда.

Вратата на вградения гардероб в спалнята се отвори и отвътре се появи гола жена, стисната риза в ръката си. Тя грабна нещо от масата, хукна към балконската врата — оставена отворена от Брандън — и скочи през парапета.

След част от секундата я последва и Томи. Помощник-шерифът се стовари върху брезентовия сенник в задния двор, който бе издържал на нейните килограми, но не и на неговите.

— Добре съм! — извика той.

Уолт гледаше безпомощно от терасата как голият гръб на жената се отдалечава през паркинга. Останалите двама полициаи прескочиха парапета, но твърде късно — нея вече я нямаше. Заподозрените имаха предварително планиран маршрут за бягство. Флеминг се обзалагаше, че жената бе взела от масата мобилен телефон.

Никой не успя да види лицето ѝ, но Уолт вече имаше бегла представа как изглежда. Това беше жената с бебешката количка.

15.

Върху ниско подстриганата морава зад хотел „Сън Вали Лодж“, на фона на планинските зъбери, покрити с рехав летен снежец, се издигаше огромна бяла шатра. Обагрени в червено облаци полека се стапяха и изчезваха в тъмнеещото небе. Винарите се суетяха около безупречно подредените си маси за дегустацията на вино, предшестваща организирания за следващата вечер търг.

Презентаторите — загорели от слънцето и елегантно облечени — се познаваха отлично помежду си. Във въздуха се усещаше напрежение; за тях предварителният оглед по време на дегустацията бе също толкова важен, колкото и репетицията на сватбената вечеря за една младоженка. Беше въпрос на чест и фирмена гордост да получиш по-висока цена от конкуренцията, независимо от това, че търгът се организираше с благотворителна цел. Наддаванията за няколко от партидите щяха да започват от фиксирана първоначална цена. Най-прочутата от тях бе тази на Джон Адамс.

Флеминг, Брандън и още един полицай на име Бломпие доставиха дипломатическото куфарче без произшествия. Издирването на заподозряната бе претърпяло неуспех, което допълнително засилваше беспокойството на шерифа. И макар че хотелът продължаваше да е под наблюдение, Уолт не вярваше някой да се върне там.

Температурата на въздуха бе около двайсет градуса по Целзий, но заради очакваното захлаждане в близките няколко часа бутилките „Адамс“ бяха прехвърлени в прозрачна плексигласова витрина с контролирана температура. Брандън стоеше на пост точно зад витрината — въпреки настояването на Реми да не привличат излишно внимание.

Гостите започнаха да пристигат.

Съдейки по изписаното върху лицата им благовение при вида на бутилките „Адамс“, Уолт осъзна, че подобен оглед се правеше изключително рядко. За него те бяха просто три изподраскани стари

бутилки вино, но подочуваше коментарите: историята за това как Реми открил бутилките в Париж; дългата процедура по идентификацията им, опорочена от какви ли не митове и легенди... споровете... и все така баснословно високата първоначална цена.

Шерифът бе разположил на пост няколко полицаи: четирима униформени отвън и двама цивилни вътре. Наблизо стояха в готовност Мобилният команден център, мотоциклетът и десетметровата каравана, оборудвана по последна дума на техниката — все дарения от щедри благодетели.

Флеминг забеляза Реми, прекоси моравата и деликатно го съпроводи до гигантската шатра, където наред море от празни кръгли маси се издигаше голяма сцена, подгответа за утрешното голямо събитие. Шерифът му връчи тесте от девет снимки, изпратени на имейла му от „Брансън Риск“.

— Можеш ли да разпознаеш този човек?

Кадрите бяха тъмни, а лицата — неясни, заради заснемането им в движение. Въпросният мъж се мъчеше да отскубне дипломатическото куфарче от рамката на седалката в тауруса. На две от деветте снимки се виждаше част от лицето му.

— Не — отвърна Реми.

— Сигурно се чудиш как тези хора са се добрали до цялата тази информация — каза Уолт. — Доста усилия са положили в желанието си да откраднат това куфарче.

— Бутилките „Адамс“ фигурират в каталога от месеци, шерифе. Имали са достатъчно време да го планират, които и да са те.

— Но доколкото разбирам, подробните около доставката са били известни само на шепа хора.

— Сигурен съм в това. Но „Брансън Риск“ са специалисти в транспортирането на ценни произведения на изкуството, не е ли така? Имат си строго установени методи на работа, нали? — Той върна снимките на шерифа.

— И все пак как са разбрали с кой полет ще пътува Малоун и коя кола е взел под наем?

— Човек от летището... служител от Транспортна сигурност може би. Куфарчето пътуваше с какви ли не разрешителни и декларации заради забраната на АСТ^[1] за пренос на течности.

Изпълнихме всичките им изисквания. Няма как да остане в пълна тайна какво се превозва и къде.

— Мислил си за това, нали? — попита Уолт.

— Това е моят милион долари, шерифе. Убит е човек. Да, мислил съм за това.

— От време на време ни молят да се заемем с транспортирането на ценни произведения на изкуството — призна Флеминг. — Едва ли е тайна за теб, че в нашата долина те се срещат в изобилие. Така че имам известни наблюдения в тази област. Но, честно казано, посрещали сме частни самолети, а не търговски полети. Не съм чувал за нито едно скъпоструващо произведение на изкуството, което да е пристигнало с полет на гражданска авиация.

— Това се случи по мое настояване — обясни Реми. — Вашето местно летище беше изчерпало часовете си за приземяване поради натоварения въздушен трафик този уикенд. Това ни изправи пред две възможности: да транспортираме бутилките с частен самолет до Тuin Фолс, а оттам има два часа път с кола на север, или да използваме редовен търговски полет, изискващ кошмарно количество придружаваща документация. Колкото по-малко се местят, толкова по-добре. Затова прилягнах до варианта с търговския полет, пренебрегвайки препоръката на „Брансън Риск“. Така че вината е моя.

— И на „Брансън Риск“ — допълни шерифът.

— Не съм убеден, че това ще те отведе донякъде.

Уолт посочи с показалец най-горната снимка от купчината.

— Трябва да установя самоличността на този човек. Трябва да разбера как са успели да се подгответът толкова добре и как са знаели кога точно да чакат Малоун на летището.

— Ти си убеден, че ще опитат отново — каза Артър. — Дълбоко се съмнявам в това.

— Довечера, утре вечер... вложили са време и пари в тази работа. Няма да се откажат лесно. Вторият им опит ще е много смел, дързък и — според техните надежди — напълно неочекван. Начинът, по който са използвали аварийния камион, е достатъчно красноречив. — Той поведе Реми още по-навътре в шатрата, далеч от любопитни уши. — Какво ще кажеш, ако поръчам на някой местен художник да направи дубликати на бутилките? Да направи копия на етикетите? И да заместим истинските бутилки с имитация?

— Не ставай смешен — отвърна Реми с ледено изражение на лицето. — Това е образована публика, която не се заблуждава така лесно. Гарантирам ти го.

— Просто идея — рече Уолт.

— Абсурдна при това — каза Реми. — Направи ми услуга и просто пази бутилките, шерифе. Обуздай творческия си ентузиазъм. Ако се наложи да откриваме топлата вода, няма да хлопаме *точно* на твоята врата. Просто върши онова, в което те бива, и гледай да не се набиваш на очи. — От устата му пръсна слюнка. Той закачливо потупа рамото на Уолт. — Разбрахме ли се? — попита. И сам си отговори: — Разбрахме се.

[1] Администрация по сигурността на транспорта. — Б.пр. ↑

16.

С Лорейн Дюизи под ръка, Кристофър Кантел се появи на дегустацията с покана, която го представяше като Кристофър Конрад, собственик на „Оуклийф Барелс“, производител на бъчви и дестилационно оборудване. Носеше черен копринен панталон, бяла ленена риза, тъмночервен пуловер от ръчно тъкана сурова коприна с тревистозелени нишки и изобилие от златни накити по ръцете. Беше си сложил перука със средна дължина и зелени контактни лещи — прости атрибути, които внасяха огромна промяна във външния му вид. Лорейн носеше меднозлатиста сатенена блуза, тесни ленени панталони в есенни цветове и бели сандали, общити с кристални мъниста. Двойката излъчваше изобилие от новобогаташко благополучие, напълно достатъчно да отблъсне какъвто и да било интерес спрямо тях.

Кантел повери фотографската част от задачата им на Лорейн, която — макар и естествена брюнетка — умело играеше ролята на глупава блондинка. Разхождаше се наоколо, кикотеше се, говореше на висок глас, споменаваше — ни в клин, ни в ръкав — имената на известни личности и щракаше с фотоапарата, стараейки се да улови в кадър намиращия се на заден план магазин за голф принадлежности.

Кристофър отбеляза присъствието на множество лични шофьори и телохранители, мотаещи се отвън. По-малко го изненадаха двамата цивилни и четиримата униформени полицаи от областното управление. Двамата с Лорейн се ограничиха с партидите от червено вино, дегустирайки няколко вида каберне и пино, опитаха ордьоврите и после се отдръпнаха настрана. Стараеха се да стоят далеч от бутилките „Адамс“.

- Тук май ще стане забавно — каза тя.
- Вече е.
- Сигурен ли си, че е достатъчно?
- Не — отвърна той. — Малко е далеч. Може и да не се получи.
- Тогава какво ще правим?

— Мисля си за Форт Уърт — каза той.

— Не би посмял!

— Защо не?

— Пострадаха хора — припомни му тя.

— Нищо сериозно. Драскотини.

— *Драскотини?* Тичаха като стадо обезумели животни.

— Само си мисля... все още нищо не съм решил.

— Здравейте! — поздрави ги блондинка на видима възраст около петдесет, макар че в тези среди човек никога не знаеше: под лъскавата си фасада жената спокойно можеше да е и на седемдесет. — Сузи — добави тя и протегна издайническата си ръка с кожа като сушена ябълка.

— Крис Конрад и приятелката ми Лаура — каза Кантел. — „Оуклийф Барелс“.

Жената се престори на впечатлена, но имената им явно не ѝ говореха нищо.

— Като в телевизионните реклами — рече Кантел. — Нали се сещате... Ние не правим вино; ние правим онова, което прави виното по-добро. В нашия случай това са дъбовите бъчви. Не можеш да получиш хубаво вино, ако бъчвата ти не струва.

— О... разбира се... Колко интересно. — И пет пари не даваше.

— Познавате ли някого от присъстващите? Искате ли да ви разведа наоколо?

— Добре сме си тук, благодаря. С нетърпение очакваме утрешното събитие.

Лорейн побърза да се намеси:

— Обстановката е великолепна.

— О, да, *нали*?

— А вие с какво се занимавате? — попита Кристофър.

— С недвижими имоти — отвърна Сузи. — Заедно с половината от населението на долината — усмихна се тя с големите си зъби. — Член съм на борда на Центъра. Ние стопанисваме приходите от всичко това. Всички вие сте много щедри.

— Правим го с удоволствие. Вечерята навреме ли ще започне? — запита Кантел.

— Честно казано — съзаклятнически прошепна тя, — обикновено закъсняваме с половин час. Кечъмски тертип, така му

викаме.

— Значи вечерята ще започне около...?

— Между осем и петнайсет и осем и половина, предполагам. Ще останете ли за вечерята?

— О, ще участваме в цялата *енчилада*, макар че едва ли сервирате мексиканска храна — каза Лорейн с надеждата да разсмее събеседницата си. — Крис си носи портфейла, ако се сещате накъде бия.

— О, колко... мило — рече Сузи и се озърна наоколо. Нямаше търпение да се освободи от тях. — Е, ще се видим утре вечер.

Кантел се ръкува с нея за довиждане.

— Ще бъде незабравимо преживяване — каза Лорейн.

Кристофър я стрелна с поглед.

— Със сигурност — допълни той.

Сузи се запъти обратно към навалицата.

17.

Фиона влезе в шатрата под ръка с Роджър Хилабранд — изпълнителен директор на мултинационална компания, работеща в сферата на от branата, и централна фигура в неотдавнашно разследване на Областното полицейско управление. Същински Робърт Редфорд: богат, с дълбоки бръчки и в боеготовност.

Щом я видя, на Уолт му се прииска просто да се изпари. „Голям мъж си, а се държи като ученик“, би казала Гейл. Връзката му с Фиона не бе изцяло професионална, макар да не знаеше дали тя е наясно с това. Ако му се наложеше да ги поздрави, може би щеше да се изчерви или да започне да заеква и да се издаде. Това трябваше да се избегне на всяка цена.

Трябваше да се сети, че тя ще присъства; трябваше отдавна да е проумял, че мъже като Роджър не се отказват лесно. Опитите на Хилабранд да я ухажва по време на разследването не бяха довели до нищо. Но Фиона явно бе решила да му даде още една възможност. Уолт едва я позна в тесните дизайнерски джинси, обувки с високи токчета и червена копринена риза в каубойски стил, разкопчана до третото копче.

Появиха се на празненството като кралски особи. За щастие тълпата ги погълна мигновено.

— Ей, шерифе, това не е ли...?

— Да. — Уолт побърза да прекъсне Брандън и извърна поглед встрани.

— Много добре изглежда.

— Аз отивам в Мобилния команден център. Ще държим връзка.

И се запъти към другия вход на шатрата.

Самата шатра вече гъмжеше от гости — объркваша смесица от преструвки и шумни разговори, присъщи на познавачите на вино. До слуха му достигаха описания като „на нос е с приятен финес“ и „варовиков нюанс с финал на ванилия“, от които го напушваше смях.

За него виното отлежаваше в картонена кутия, а за финал се случваше и да замине в тоалетната.

С напредването на дегустацията гласовете ставаха все по-шумни и вече звучаха като оглушителна какофония от крясъци и смях.

На излизане от шатрата Уолт неволно дочу спора между млада жена, която настояваща да влезе, и едно от момичетата доброволци, което посрещаше гостите на входа. Доброволката любезно обясни, че събитието е с покани.

— Ще отнеме не повече от пет минути — жално се молеше младата жена. — Няма да пия вино, обещавам! Изобщо не ме интересува виното. Трябва да открия един от президентаторите.

— Кого?

— Артър Реми. *Изключително* важно е!

Името на Реми привлече вниманието на шерифа. Доброволката каза нещо, но той не успя да го чуе. С гневно изражение младата жена се шмугна покрай момичето и нахълта в шатрата.

* * *

Щом забеляза Уолт, Фиона стисна ръката на Роджър още по-силно и го повлече към масите.

— Случвало ли ти се е да се опитваш да налучкаш — като на игра — с какво се занимават останалите присъстващи, кои са, за какво си мислят? — изтърси тя и мигом осъзна колко наивен и по детински смешен бе въпросът ѝ. — Не ми обръщай внимание, все едно нищо не съм казала — засрамено добави.

— Боже мой, не! Това е чудесна игра; единственият проблем е, че познавам всички тук.

— Всички?

— Почти.

Двамата си взеха по една малка чаша бяло вино.

— Какво ще кажеш за онзи там — попита тя, — с тревожното изражение на лицето?

— Да чуем първо твоето предположение — отвърна той. — Аз ще ти кажа колко близо до истината си.

— Познаваш ли го?

— Знам кой е със сигурност.

— Напрегнат човек. Вероятно хирург. Или брокер, който е загубил всичко в миналогодишния финансов крах. Амбициозен мъж, поболял се от тревога — съдейки по вида му — че не е в центъра на вниманието.

— Това е Теди Съмнър — каза Хилабранд. — Съпруг на покойната Анет Дънинг, филмов продуцент. Нали се сещаш, „Последен поглед“, „Сбогом на злото“...

— Обожавам този филм! — възклика тя.

— Тя почина от рак на гърдата преди около... три години. Теди пое юздите, но не след дълго потвърди старата поговорка, че е невъзможно да има двама гении в едно и също легло.

— Няма такава поговорка.

— А трябва да има. С екстравагантния си начин на живот той пропиля почти цялото състояние, което тя натрупа за тях. Кризата също си каза думата, разбира се. Има дъщеря тийнейджърка, ако не се лъжа, и едва ли му е лесно. Свестен мъж, който трябваше да остане в сянката на жена си и кратко да харчи парите ѝ, вместо да се мъчи да се доказва, защото подобни опити рядко се увенчават с успех. Жал ми е за него, но той сам си е виновен.

— Твой ред е — каза Фиона и се огледа. После посочи към семейство Енгълтън, чиято къща за гости обитаваше под наем. Той беше висок, с леко прошарена тъмна коса. Тя изглеждаше екзотично и носеше шал от Индия или Пакистан.

— Познавам Майкъл и Лесли много добре. Знаеш го.

— Представи си, че не ги познаваш.

— Но ги познавам... Играта си има правила, нали?

— Добре тогава. Какво ще кажеш за мъжа с хубавицата, която прилича на надуваема кукла... Познаваш ли ги?

— Колко сме великодушни!

— Не мога да изпитвам съжаление към човек с вид на чайник. Коя нормална жена ще облече това златисто горнище, освен ако не е жадна за внимание?

— Бих го определил като бивш военен. Немец, ако не и нещо още по-екзотично — като чех или пък грък. Изключително самоуверен. Има собствен бизнес и играе по собствените си правила. Груб в леглото — и на нея това ѝ харесва.

Фиона го удари по ръката и виното му се разплиска застрашително. Двамата се засмяха на глас.

— Тя е грубата — каза Фиона. — Иска цялото внимание само за себе си, през цялото време. Нетърпима е. Уволнили са я от вечерните новини на местния телевизионен канал в някой затънтен район като Бейкърсфийлд.

— По-скоро Атлантик Сити — предложи Роджър.

— Точно така! Пропуснала е колежа, за да се пробва в шоубизнеса. Пълен провал. Има три брака зад гърба си, без деца. Обича кучета.

— Малки кученца... малки джавкащи кученца, които облича като кукли.

— Идеално! — Фиона изпи последната гълтка от чашата си. — Ето, виждаш ли? Много добре се справяш.

За миг помежду им припламна нещо. Нещо, което ѝ се стори едновременно опасно и съблазнително. Но усещането за заплаха надделя над вълнението и за Фиона искрата угасна.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Точно в този момент до входа в другия край на шатрата настана суматоха. През навалицата тичаше жена, която спря само на няколко крачки от тях.

* * *

Уолт направи знак на доброволката и хукна след неканената посетителка. Протегна се да улови ръката ѝ, но не успя. Жената носеше всекидневни дрехи, напълно неподходящи за обстановката: проприти джинси, зелено поло и кафяви спортни сандали.

Любопитен да разбере какво може да иска жената от Реми, Флеминг забави ход и увеличи дистанцията помежду им. Знаеше, че униформата му се набива на очи, но всъщност никой не му обръща внимание.

Уолт спря съвсем близо до тях, но остана разочарован, че стълковението между жената и Реми трая едва няколко секунди. Мъжът я скастри и незабавно ѝ обърна гръб. Твърдо решена да постигне своето, тя извади писалка от чантата, която висеше на рамото

й, и надраска нещо върху салфетка. После прекъсна Реми за втори път и натика салфетката в ръката му.

— Обади ми се — тросна се тя.

Артър се наведе към нея и очевидно ѝ каза нещо неприятно. Главата ѝ се отметна назад като след плесница. Тя се обърна и изчезна за секунди през процеп в стената на шатрата — движение, което дойде за шерифа като гръм от ясно небе.

Той се опита да я настигне, но навалицата го забави. Човек не се бълскаше в членовете на подобно отбрано общество, затова той внимателно се провираше между тях в посока към процепа. Една от двойките привлече вниманието му и той рязко спря на няколко крачки от тях, за да огледа лицето на жената. Без да обръща внимание на косата, грима и крещящия тоалет, с който изглеждаше като батерия с бакърено покритие, Уолт осъзна, че му напомня за някого. Прахоса няколко ценни секунди в чудене дали това не беше жената с бебешката количка от пешеходната пътека в Хейли. Камерата бе твърде високо и твърде далеч, за да заснеме ясно което и да било лице, но все пак...

Този момент на колебание се оказа грешка от негова страна.

Той улови погледа на Брандън, който му правеше знак над главите на хората да излиза от шатрата.

Томи беше видял, че Уолт преследва неканената гостенка, и хукна по петите ѝ.

После шерифът отново потърси с поглед жената със златистото горнище.

Нямаше я.

Не му се случваше за пръв път да проклина ниския си ръст.

Сред морето от хора с височина над метър и осемдесет той се повдигна на пръсти и изпъна шия. Батерията „Дюрасел“ и придружителят ѝ се отдалечаваха от него, но без да бързат. Той направи крачка в тяхна посока и чу гласа на Брандън в слушалката си:

— Жената се качва в кола, шерифе. Кажи ми какво да правя?

Уолт откачи радиостанцията от пагона на ризата си и отговори:

— Спри я, ако можеш.

— Няма начин.

— Вземи номера тогава. Запиши номера от регистрационната табела, полицай!

— Десет-четири — измърмори Брандън.

Една от доброволките, обслужващи събитието, духна за проба в микрофона и започна встъпителната си реч. Флеминг отново се надигна на пръсти и се огледа за госпожица Дюрасел.

Не видя нито нея, нито придружителя ѝ, и хукна към изхода. Настигна Томи и му описа жената със златистото горнище, докато тичаха към паркинга.

От двойката нямаше и следа.

— Но как е възможно? — попита помощник-шерифът, останал без дъх.

— Професионалисти — отвърна Уолт и усети как го ползват тръпки.

А беше стоял само на крачка от нея.

18.

Самър изпитваше колебания. Планът й изглеждаше съвсем прост на теория, но изпълнението му изискваше решителност, каквато тя не знаеше дали ще успее да прояви. По-лесно е на думи, отколкото на дела, би казал баща й. Странно, но само при мисълта за него — независимо дали беше прав, или не — се почувства много по-уверена.

Остави бележка върху масичката във всекидневната на хотелския апартамент: *Татко, срещнах един приятел. Излизам. Ще се прибера до полунощ.*

Последното изречение щеше да го ядоса, защото вечерният й час беше единайсет. Тя нямаше намерение да наруши вечерния си час, но не смяташе да му го казва. Той щеше да се прибере доста след единайсет и тя просто искаше да го поразтревожи, преди да влезе в стаята й и да я открие заспала.

Събитията от следващите няколко часа бяха изключително важни за по-големия й план. Покрай всичките си бизнес дела майка й я бе научила как да използва стратегията. Наградата прибираще онзи, който умееше да планира най-добре и притежаваше нужната предвидливост да подготви почвата. Ако искаш планът ти да успее, трябва да накараш другия да налага въдицата, без да се усети.

Тази вечер Самър остави бележка, но нямаше да наруши правилата. Утре вечер това щеше да се е превърнало в рутина. Баща й несъзнателно щеше да приеме, че тя няма нужда от вечерен час. И тогава...

— Здрави — каза тя и се настани до Кевин в очуканото му субару. Съдържанието на найлоновата торба за пране, която носеше със себе си, изтрака на пода.

— Какво има там? — попита той.

Тя отвори плика и му показва малките бутилки алкохол от минибара на хотелската стая.

— Благини.

— Сериозно? — възклика той.

— Включително и четири студени бири.

— Страхотно.

Тя наклони към себе си огледалото за обратно виждане, огледа се и го върна на същото положение.

— Колан — нареди той.

— Сигурно се шегуваш.

— Искаш да ни спрат ли? Тукашните ченгета... случайно ми е известно, че в момента масово проверяват за колани.

— Разполагаш с вътрешна информация, така ли?

Тя закопча колана си и се изпъчи, за да подчертава гърдите си. Искаше да прикове вниманието му върху точните места и да накара мозъка му да работи. Неговото съдействие беше ключов момент в плана ѝ.

— Аз... всъщност... действително разполагам с вътрешна информация — каза той. — Чичо ми е областният шериф.

— Шегуваш се!

— Ни най-малко.

— В такъв случай, това тук притеснява ли те? — Тя кимна към найлоновия плик.

— Стига да не се отваря в колата.

— Но ще пиеш с мен все пак. — Каза го като констатация, не като въпрос.

— Ако прекаля с алкохола, може да взема мотоциклета на някой приятел и да се приберем с него.

Идеята ѝ хареса.

— Стратег — измърмори тя.

— Какво...?

— Стратег си.

— Аха, предполагам... понякога.

— Или си, или не си.

— А ти стратег ли си?

— Бих отговорила с „да“ на този въпрос — отвърна Самър. — Но имам още много да се уча... много.

— Изобщо не се погаждаш с баща си, нали?

— Майка ми е мъртва — каза тя.

Двигателят звучеше дрезгаво без съпровода на гласовете им; сякаш изпод капака някой пляскаше с ръце извън ритъм. Между Кевин

и Самър се загнезди неловко мълчание.

— Баща ми се самоуби — заговори Кевин и хвърли поглед на отражението си в предното стъкло. Почувства се горд, че успя да го каже, без да трепне.

— Бре!

— Всъщност съм почти сигурен, че така е станало. Никой и дума не обелва по въпроса. Мама отслабна с един милион килограма след смъртта му и... някак... се промени. Чичо и дядо се карат почти непрекъснато и подозират, че основната причина за това е случилото се с татко. Определиха го като нещастен случай, но аз съм почти сигурен, че се е самоубил, а чично е потулил нещата, защото дядо го е принудил да го направи.

— Доста смело предположение.

— Не знам дали го е направил, или не. Просто е мъртъв, разбиращ ли? А ти си първият човек, който... първият човек на моята възраст и изобщо... сещаш се...

— Аха. И с мен е така.

Ауспухът не звучеше чак толкова ужасно, но от задната ос се чуваше едваоловимо стържене. Самър се надяваше колата да не се разпадне преди утрече.

— Още колко остава? — попита тя.

— Това е ски пистата от страната на Уорм Спрингс. Откритият лифт е от другата страна. „Ривър Рън“. Лифтът е страхотен. Аз карам сноуборд.

— Аз никога не съм карала ски.

— Какво спортуваш?

— Тенис.

— Бива ли те?

Самър измери Кевин с поглед от глава до пети, макар той да не отдели очи от пътя нито за миг.

— Хубаво де, разбрах — рече той.

— Мисля да започна да се занимавам професионално.

— Един приятел тренира сериозно сноуборд. Има си спонзори и прочее. Но аз подозират, че родителите му плащат за всичко. Все още не е печелил нищо. — После добави: — Ти печелила ли си нещо?

— Разбира се, че съм печелила... Аз съм победител... Печеля.

— Нещо голямо ли?

— Достатъчно голямо.

Пътят се стесни; от двете му страни застрашително се издигаха плътни стени от вечно зелени дървета. До залеза оставаше поне още час, но небето тънеше в розово тюркоазни отблъсъци и неизречени обещания.

— Ay! — неволно възкликна Самър.

— Аха, нали? — съгласи се Кевин.

— Сякаш градът току-що изчезна.

— Тук, в пущинаците, е така... природата просто... доминира над всичко.

— Страхотно е.

— Лос Анджелис? — предположи той.

— Толкова ли е очевидно? — попита тя.

— На мен не ми пречи, имам куп приятели оттам.

— Преместили са се да живеят тук?

— И още как!

— Гледай ти!

— Двамата с баща ти също бихте могли.

— О... едва ли — промълви момичето. — Не познаваш баща ми.

Самър подаде глава през прозореца и се загледа във върховете на дърветата. В небето прелетя двойка птици.

— Почти стигнахме — каза Кевин. — Още няколко километра.

— Ей, мен ако питаш, просто карай и не спирай.

— Аха, напълно те разбирам.

Помежду им отново се възцари тишина. Но този път в нея нямаше нищо неловко. За Самър мълчанието бе състезание, оръжие. Вятърът я удряше през лицето, рошеше косата ѝ и я караше да се смее. През последните две години баща ѝ не спираше да ѝ натяква едно и също: *Растеш твърде бързо. Поспри малко и се забавлявай. Не бързай толкова да пораснеш; светът на възрастните е твърде прехвален.*

— Това е супер яко — извика тя срещу вятъра.

— Нали? — извика в отговор той.

Малко по-късно Кевин паркира колата в отъпканата трева на трийсетина метра от горещия минерален извор и достатъчно далеч от пътя. От водата се виеше пара.

Той изгаси двигателя и дръпна ръчната спирачка. Самър излезе от колата. След като се увери, че Кевин я гледа, тя съблече тениската си

презглава и се запъти към извора. После разкопча копчето на джинсите си и свали ципа. Беше сигурна, че сърцето му вече бие учестено. Знаеше си работата.

Собственото ѝ сърце също препускаше, но по друга причина. Не ѝ се искаше спътникът ѝ да усети смущението ѝ.

Самият той едва ли щеше да успее да събие панталона си бързо. Надяваше се, че непохватността му ще го забави и ще ѝ предостави повече време за предизвикателен стриптийз. Но въпреки цялото планиране, докато изхлуваше джинсите от краката си и събуваше сандалите си, седнала на камъните до извора, Самър усещаше буца в гърдите си.

Не беше сигурна дали ще успее да го направи. Единствено бащината ѝ свадливост и самонадеяност ѝ даваха сили да продължи. Ако не я бе довлякъл против волята ѝ със себе си на това пътуване, сега нямаше да се съблича гола пред напълно непознат човек.

Сандалите ѝ лежаха на тревата до джинсите ѝ. Тя се изправи.

Кевин гледаше право към нея. Беше съблакъл ризата си, но продължаваше да се бори с панталона си. Степента на възбудата му се виждаше ясно и през обвитото в пара езерце.

Сега или никога, помисли си Самър.

Тя разкопча сutiена си, пое дълбоко въздух с надеждата да добие кураж и го остави да се плъзне надолу по ръцете ѝ. Кожата ѝ настърхна. Изпъчи гърди и усети как бузите ѝ пламват. После пъхна пръсти под ластика на бикините си.

Няма връщане назад...

Плъзна пликчетата си с два пръста надолу и с облекчение ги изрита настррана. Повлече чантата с алкохола след себе си, стъпи във водата и ахна изненадано от горещината.

Когато вдигна поглед, Кевин беше до кръста в езерото.

— О... по дяволите — смотолеви тя и бързо се потопи до брадичката, за да се скрие от втренчения му поглед. Но водата бе прекалено гореща и не можеше да остане дълго отдолу.

— Можеш ли да повярваш, че това нещо си извира от земята просто ей така? — попита той.

— Сега вече знам как се чувстват пържените картофи в „Макдоналдс“.

Дори в собствените ѝ уши думите ѝ прозвучаха като изречени от седемгодишно хлапе. Кевин се приближи към нея и краката им се докоснаха. Тя се отдръпна ужасена и придърпа торбата към себе си.

Подаде му една бира и това я накара да се почувства много по-уверена.

— Само по бира — каза той. — Една жена умря тук миналата година. Изпила доста алкохол и стояла твърде дълго в езерото. Така че ако ще пием сериозно, трябва да излезем от водата.

Самър не успя да сдържи смеха си.

— Какво? — попита Кевин.

— Ти си много по-различен от повечето момчета.

— Защото...?

— Защото большинството от тях щяха да се стремят да напият едно голо момиче в горещ минерален извор. А ти умираш от притеснение за това.

— Не умирам от притеснение — отбранително каза той. — Просто знам, че е глупаво да се напиеш в горещ минерален извор. — Изкиска се на себе си. — Предполагам, че когато чичо ти е шериф...

— Остави изречението недовършено.

— Да, и на теб не ти е лесно.

Самър продължаваше да стои потопена до брадичката, но горещината ставаше нетърпима и тя се надигна. Водата вече ѝ стигаше до кръста. Кевин полагаше усилия да не гледа гърдите ѝ, но очите му неволно се стрелкаха натам.

— Много си миличък — каза тя и отпи от бирата си. Приближи се към него и го целуна по бузата, като се постара да докосне с гърди ръката му.

Притисна се към него и под водата — просто за да се увери, че е привлякла цялото му внимание.

Доволна от постижението си, Самър отново надигна бирата. Кевин беше прав: алкохолът вече я хващаше.

Той бърбореше нещо, свързано с геологията, но тя изобщо не го слушаше. Вече беше преминала към втора фаза.

Изплува още малко нагоре и му даде възможност да я огледа отпред.

— Искаш ли утре вечер да ме закараш до летището? — попита го.

— Има автобус на всеки...

— Не искам да ходя с автобус.

Самър се потопи обратно във водата. Не можеше да си позволи да бъде запомнена от някакъв шофьор на автобус. Имаше си план и фалшивата ѝ шофьорска книжка бе част от него, баща ѝ бе част от него, Енрико бе част от него. Както и това момче на име Кевин.

— Ами да, добре, ще те закарам. Защо ще ходиш на летището?

— попита той. — Ще пътуваш ли някъде?

— Аз... хм... просто се чудех дали някога си виждал „Лиърджет“ отвътре.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Забравих нещо в самолета и искам да си го взема, а не искам да ползвам автобуса. Мразя обществения транспорт.

— Защото...?

— Защото *не ползвам обществен транспорт* — отвърна тя.

— И искаш да ми покажеш самолета отвътре — каза Кевин.

— Бих могла да ти покажа доста неща. — Самър се постара да го каже със съблазнителен тон, но спътникът ѝ очевидно не го усети.

— Искаш да кажеш, че бих могъл да седна на мястото на пилота?

Тя потисна усмивката си. *Момчешка му работа.*

— Сядай където искаш...

— Колко е голям?

— Няма да повярваш! А диванът е сгъваем и се превръща в... легло.

— Не може да бъде!

Продължаваше да не схваща.

— Можем да се *позабавляваме* — каза тя.

Този път като че ли загря намека.

Самър не знаеше, че Кевин носи пейджър със себе си, докато не чу пронизителното му пиукане от неговата купчина дрехи.

Момчето се протегна да го вземе.

— Да му се не види! На повикване съм в хотела — каза той. — Трябва да тръгваме.

Самър изпита облекчение. Обърна се и се измъкна от водата, предлагайки му щедра гледка към задните си части.

Нямаше хавлия.

Не възнамеряваше да се разхожда наоколо и да чака погледът му да я изсухи, но опитът да облече дрехите върху мокрото си тяло се оказа истинско предизвикателство.

— Е, Кевин, как мислиш, ще можем ли да повторим това утре вечер около осем? — Самър се опита да натовари въпроса си с неизказани намерения, но отново не беше сигурна дали той е успял да схване намека.

Кевин обу джинсите си с гръб към нея и закопча ципа.

— Пилотската кабина? — каза той. — Сериозно ли говориш?

— Абсолютно сериозно. Сто процента — отвърна тя. — Няма никакъв проблем да седнеш на пилотското място.

Когато той се обърна, тя вече бе успяла да нахлузи бикините и сutiена си, а заедно с тях се бе върнала и смелостта ѝ.

— Страхотно! — възклика той.

Майка ѝ би се гордяла с нея.

19.

Уолт трябваше да благодари на Брандън, но не възнамеряваше да го прави. Помощникът му очевидно бе записал правилно регистрационния номер на колата, шофирана от жената, появила се неканена на дегустацията. Шерифът подозираше, че автомобилът ще се окаже взет под наем, но за негова изненада, регистрацията бе направена в област Блейн и се водеше на името Ник Гилман. Адресът за кореспонденция беше пощенска кутия в Хейли, а местожителството — някъде в окръг Старуедър.

След дегустацията Флеминг предаде бутилките „Адамс“ на съхранение в банков сейф в Кечъм и погаси далината.

Познаваше Ник и Ан Гилман съвсем бегло, колкото да ги поздрави на улицата. Той беше строител; тя притежаваше художествена галерия на Сън Вали Роуд. Имаха три деца, най-голямото от които в пети клас, както дъщерите на Уолт. Семейство Гилман бяха монтирали смущаваща стоманена статуя на моравата пред дома си — гола жена, раждаща Земята — която на два пъти се бе оказвала обект на вандалски деяния, изискващи полицейско разследване. На задната им морава се извисяваше огромна купчина камъни на стойност четвърт милион долара — произведение на изкуството от някакъв британски пейзажист — която подхраниваше слуховете за неочекваното им забогатяване. Не всеки в далината можеше да си позволи да докара британски каменоделци и да им плаща да трупат камъни в двора му. Въпросните каменоделци — груби мъжаги, които отбелязваха края на работния си ден с няколко халби в кръчмата — вече познаваха полицейското управление и отвътре, тъй като скачаха на бой срещу местните всеки път, когато някой сметнеше за нужно да иронизира акцента им.

Именно тези кавги — общо три на брой — бяха станали повод за запознанството на Флеминг и семейство Гилман. Дружелюбната усмивка на Ник и огромната самоувереност на Ан, както и умението ѝ да води успешни преговори, бяха спомогнали за свалянето на всички

обвинения срещу британските каменоделци. В знак на благодарност Ан бе изпратила на Уолт луксозна кутия бонбони за Коледа.

Семейство Гилман живееше край брега на Биг Ууд в просторна къща от неодялани дървени трупи.

Уолт бе посрещнат на входната врата от служителка на семейството, която се представи с името Бети. Съобщи му, че семейство Гилман са на една от предварителните вечери, организирани във връзка с търга на вино.

Шерифът попита за местонахождението на автомобила „Тойота Ланд краузър“, чийто регистрационен номер пазеше в горния джоб на униформеното си яке.

— Шофира го Джанет — отвърна Бети, — тяхна приятелка от Калифорния, аспирантка от Калифорнийския университет в Дейвис. Отседнала е в Обора. Ланд краузърът върви в комплект с Обора.

— В обора?

— Извинете. Ан слага имена на всичко. — Бети посочи към автомобилната алея. — Имам предвид бунгалото за гости. Вдясно от алеята ще видите един обор. След него завийте и продължете направо, докато стигнете до бунгалото за гости... Всичко наред ли е?

Полицейската униформа винаги будеше любопитство. Хората нямаха право да разпитват, но винаги го правеха.

— Нищо тревожно.

— Не съм сигурна дали е тук. Стори ми се, че я чух да излиза преди известно време — каза Бети, — но може и да греша. Бих могла да й предам да ви се обади. — Опитваше се да изкопчи информация.

Уолт ѝ благодари, каза ѝ, че няма нужда да беспокои семейство Гилман относно посещението му, и тръгна да търси Обора.

Откри тойотата паркирана до бунгалото за гости, доколкото бе уместно да наречеш масивна дървена къща с площ от шестстотин квадратни метра бунгало. Изглеждаше като спуснато от небето на сред горичка от белоствولي трепетлики, които сякаш светеха в мрака. Наблизо ромолеше река Биг Ууд и Уолт се сети за проваления си риболов с Кевин. Дължеше на хлапето още едно излизане.

Точно преди да почука на вратата, периферното му зрение долови някакво движение. Той затаи дъх с убеждението, че някой елен или лос е слязъл на водопой до реката. Благоговееше пред такива

гледки — една от главните причини да живее тук. Но сянката отново се раздвижи. Със сигурност не беше животно, а човек.

— Ей! — извика той и инстинктивно поsegна към кобура си.

Бракониерстващ рибар може би. Но в къщата живееше жена и не биваше да изключва вероятността наоколо да обикаля някой перверзник, който обича да наднича в чуждите прозорци. Един крадец би проявил интерес към семейната къща, а не към бунгалото за гости. Можеше да е и някой от десетките скитници, които лятно време лагеруваха в горските стопанства и отваряха работа на полицията.

Уолт свали ръката си от оръжието. Навярно щеше да успее да настигне нарушителя или поне да го прогони от имота.

Сянката хукна между дърветата и Флеминг я последва с фенерче в ръка. Светлината падаше върху гърба на мъжа, но Уолт успя да забележи ръкавиците му. Ръкавици в края на юли.

Шерифът тичаше с всички сили през лабиринта от белостволи дървета.

— *Стой!* — извика той.

От бунгалото блесна светлина от прожектор и сенките на дърветата заприличаха на затворническа решетка.

Мъжът препускаше през трепетликите и постепенно увеличаваше преднината си.

Уолт, който се гордееше с физическата си издръжливост, положи огромни усилия да го настигне, но не успя. Когато най-после излезе от горичката, той се препъна в асфалтовия бордюр и падна тежко по корем. Огледа се и установи, че се намира на съседската алея.

До слуха му достигна ръмжене на автомобилен двигател. Скочи на крака, но звукът вече загъръхва в далечината.

Грабна радиостанцията си, ала нямаше какво да докладва — не разполагаше с описание нито на заподозрения, нито на превозното средство. Ритна с ботуш чакъла на алеята и изруга:

— Мамка му, мамка му, мамка му!

* * *

Уолт избърса потта от лицето си с кърпичка и похлопа на входната врата на бунгалото. Отвори му същата жена, която бе видял

на дегустацията. При вида на полицейската униформа лицето ѝ доби типичното изненадано изражение.

— Джанет...?

— Да?

— Уолт Флеминг, областен шериф. Присъствах на дегустацията тази вечер.

Реши да не ѝ казва нищо за мъжа, който се навърташе край бунгалото ѝ. Поне засега.

— Нахълтах без покана, знам. Виновна съм, знам. Не предполагах, че съм нарушила някакъв закон. Глоба ли има, или нещо друго?

— Нещо друго — отвърна той. — Бих искал да поговорим за Артър Реми.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко.

Тя му махна с ръка да влеза. Бунгалото би могло да мине за пристройка към Националния музей на американските индианци.

— Чернокраки^[1]? — попита той и се огледа наоколо.

— Честно казано, нямам представа.

— Паюте — поправи се той, когато погледът му спря върху внушителен кош от конски косъм. — Или може би банок. Юто-ацтеки.

— Колекционер ли сте?

— Любител. Един мой чичо — нещо като чичо, нямаме кръвна връзка — е чернокрак. Той събуди интереса ми в тази област. — Уолт прокара длан по едно одеяло, чудейки се дали семейство Гилман знаеха, че е фалшивикат, и се загледа в два глинени съда зад стъклена витрина. — На какво се дължи интересът ви към господин Реми? — попита той.

Тя седеше на плетен стол от върбови клонки от другата страна на масичка от орехово дърво. Покани го с жест да седне на дивана, но той отказа и продължи да разглежда колекцията.

— Артър Реми — повтори Уолт.

— Да не би да е подал оплакване? — попита жената. — Ама че мижитурка.

— Не е подавал оплакване. А има ли основание?

Челото ѝ се смръщи.

— Не чух фамилното ви име — каза шерифът.

— Финч... Джанет Финч. Ще ми обясните ли за какво точно става въпрос?

— Нашето управление осигурява охрана за бутилките „Адамс“.

— Ами в такъв случай си губите времето и ресурсите.

— Защото...?

— Защото няма бутилки „Адамс“. Това е нещо, което Артър Реми очевидно не желае да чуе.

— Добре. Целият съм в слух — каза той и седна на стола срещу нея.

— Аз съм кандидат за докторска степен в Калифорнийския университет в Дейвис, шерифе. Енология... производство на вино — изрече най-после тя в отговор на безмълвния му въпрос. — Дисертацията ми е свързана с колекцията „Джеферсън“. — Жената се вгледа в лицето му. — Запознат ли сте с маниакалния интерес на Томас Джеферсън към виното?

— Бутилките „Адамс“ — обади се той — са били подарък от Джеферсън, нали?

— Измислица — изсумтя насмешливо Джанет. — Това е историята на Артър Реми, но тя е точно измислена история и нищо повече.

— Слушам ви.

— Така наречените бутилки „Джеферсън“ били открити от Артър Реми през хиляда деветстотин осемдесет и пета и продадени на търг за почти двеста хиляди долара, отчасти защото — според експертната оценка — виното е оцеляло през вековете... а това е сериозно постижение. Реми твърди, че бутилките „Адамс“ са също от парижката изба на Джеферсън, което е доста... хм... изсмукано от пръстите. И откровено казано, поставя под съмнение автентичността на оригиналната находка.

Тя погледна Флеминг право в очите.

— Те са фалшификати, шерифе. Това е измама. Сложна и скъпа наистина, но въпреки всичко — измама.

До слуха на Уолт достигна бръмченето на компресора от хладилника в кухнята. На горния етаж работеше радио или телевизор.

— Струва ми се, че всеобщото мнение е доста по-различно — каза той.

— Единственото ми желание е да получа достъп до бутилките и до резултатите от анализа. Искам да се уверя, че не съм прахосала напразно почти три години от живота си. Работата е там, че Артър Реми е лъжец и измамник, а всички са толкова възхитени от измислената му история, че са като слепи за извършената от него измама. Той ще спечели милиони долари от бутилирано вино „Ротшилд“, представяйки го за нещо съвсем различно.

— Искали сте достъп, доколкото разбирам?

— Повече от десет пъти. Не е ли малко странно, че той отказва да приеме дори обажданията ми?

— Да наречеш някого... измамник... е доста сериозно обвинение.

— Наясно съм с това. Били ли са бутилките проучени и анализирани? Разбира се. И то от най-добрите в тази област. Но искате ли да предположите колко са „експертите“ — сви пръсти в знак за кавички, — които могат да определят автентичността на подобна находка? Много, много малко. И той вече е по петите им, повярвайте ми. Не знам как го прави, но това не е мой проблем. Един от тях е мъртъв, между другото... убит. Това би трябвало да заинтригува един шериф, нали? Намушкан с нож в Амстердам. Установена ли е някаква връзка между убийството и Реми? Не. Има ли шанс това да се случи някога? Не. Но какво удобно съпадение само — човекът, сложил подписа си върху документа за идентичност на стъклото и метода за гравиране на надписа, да намери смъртта си пред входа на публичен дом. И знаете ли какво? Той беше гей. Публичните домове изобщо не са представлявали интерес за него.

Младата жена си пое дъх и продължи:

— Не ме разбирайте погрешно. Подозирам, че бутилките на Реми от колекцията „Джеферсън“ са автентични. Но тези бутилки „Адамс“? Сигурна съм, че стъклото е френско от осемнайсети век, коркът е португалски, етикетът е от точната хартия. Сигурна съм, че всички факти подкрепят твърденията на Реми. Иначе бутилките нямаше да се предлагат на търг. Но при всичките ми проучвания върху Джеферсън аз не открих такива бутилки. Разбирате ли? Бутилките „Адамс“ не фигурират никъде в инвентара на Джеферсън. Според мен Реми е надушил интересна възможност и е решил да се възползва от нея, без да осъзнава, че Томас Джеферсън е бил изключителен

особняк, който е инвентаризирал всяка бутилка, каталогизирал е всяко вино, сервирано с всяка отделна вечеря. Никой не познава вината на Джеферсън така, както ги познавам аз. Има само трима души в целия свят, които са изучавали колекцията му по същия начин като мен, но другите двама са го правили, преди науката да достигне днешния си напредък — по-точно без помощта на електронни микроскопи и спектрометри. И Артър Реми не е един от тези двама, уверявам ви.

Вените на шията ѝ бяха изпъкнали, а бузите ѝ пламтяха.

— Но нямате доказателство — каза Уолт, — защото не можете да получите достъп.

— Точно така! — Джанет Финч си пое дълбоко въздух. — Винарската индустрия се базира на взаимоотношения. Търговци, посредници, консуматори, колекционери и ценители. Тези взаимоотношения се пазят много грижливо. Специалистите като мен ги търсят при нужда от експертна оценка и ни хвърлят на вълците, когато изразим никакво съмнение. Реми твърди, че бутилките „Джеферсън“ и „Адамс“ са били открити в две различни изби в Париж. Добре, чудесно, но аз бих искала да разбера кои са тези изби. Знам къде е живял Джеферсън в Париж, знам в кои изби е съхранявал колекцията си. Знам кога и къде е преместил колекцията си. Ако те се окажат автентични — а аз бих се радвала да е така, но ми е нужно доказателство — тогава трябва да ги включва в дисертацията си, за да бъде напълно завършена. Работя върху това цяла вечност, шерифе. Не смяtam да се отказвам точно сега.

— Убийството в Амстердам...? — попита Уолт.

— Разследването е приключено, случаят е в архивите. Непреднамерен акт на насилие. — Джанет го изгледа мълчаливо. — Вие всъщност ми вярвате?

— Ако се окажете права, ще причините на Реми сериозна финансова загуба.

— Той се тревожи за репутацията си, не за парите, повярвайте ми. Ако се окажа права, с него е свършено. А аз съм права.

— Госпожице Финч, настоятелно ви моля да се преместите в друго жилище.

— Не, благодаря. Цената тук ме устройва. Ан е моя приятелка от началното училище.

— Когато идвах насам, прогоних натрапник, който се навърташе около бунгалото.

— Какво?

— Преследвах го, но нарушителят се измъкна.

— Отвън е обикалял някакъв непознат? Сериозно ли ми говорите?

— Като се има предвид това, което току-що ми разказахте, мисля, че ще е по-разумно да отседнете в семейната къща или да се настаните в хотел, или дори да напуснете долината.

— Реми? Шегувате ли се? — Тя се замисли над думите му. — Мили боже! Плашите ме до смърт! Може да е някой, който е решил да лови риба или просто да се разходи край реката. Нали?

— Може — колебливо отвърна Уолт. — Но все пак би било по-разумно да отседнете при семейство Гилман за няколко дни.

— Не мога. Дадох на Реми телефонния номер на бунгалото. Той или ще звънне, или не. А ако не го направи, в неделя сутринта си тръгвам.

Идеята да остави Джанет сама в бунгалото не се нравеше на Уолт, но нямаше какво повече да направи по този въпрос.

— Бутилките сигурно са застраховани за огромна сума — каза той.

— Разбира се.

— И ако бъдат откраднати — *на път за търга на вино*, помисли си, но не го каза на глас, — застрахователната компания ще изплати щетите, а бутилките, както и всякакви съмнения относно тяхната автентичност, ще изчезнат.

— Предполагам. Защо?

— Прехвърлете обажданията от този телефон и напуснете бунгалото. Отседнете в семейната къща — настоя Уолт. — Това вече не е молба.

[1] Най-могъщият и многооброен индиански народ в Северните равнини. — Б.пр. ↑

20.

Уолт спря до дъсчената ограда пред дома си — къщата, която съвсем скоро можеше да загуби заради развода — и фаровете на чероките обляха верандата в ярка светлина. Имаше гостенка.

Фиона Кеншоу му махна от пейката „Смит & Хокън“ до входната врата. Беше подарил пейката на Гейл по случай десетата им годишнина. Като че ли за пръв път виждаше някой да я използва. Пейката си стоеше там като паметник на неподходящо избраните подаръци. Гейл бе изпаднала във възторг, после я разопакова на верандата и я заряза там, без да я погледне никога повече.

— Здрави — каза той, докато се качваше по стълбите.

— Здрави и на теб — отвърна тя толкова жизнерадостно, че Уолт не можа да познае гласа ѝ.

Изглеждаше красива дори на жълтеникавата светлина от лампата на верандата. Опита се да я възприеме единствено като професионалист — криминален фотограф на повикване и негов сътрудник в управлението — но се провали безславно.

Беше се почувстввал неловко, когато я видя с Хилабранд. Тогава си бе наложил да не мисли за това, но сега си го припомни и сърцето му се сви. Имаше време, не много отдавна, когато би се почувстввал неудобно да стои на верандата пред дома си с жена, която не е собствената му съпруга. Сега беше точно обратното: искаше да събуди любопитната госпожа Меримър и всичките си съседи, за да им покаже, че си е стъпил на краката. И той можеше да продължи напред, също като Гейл.

— На какво дължа тази изненада? — попита Уолт.

Фиона потупа пейката до себе си.

— Искаш ли да влезем вътре? — запита той и посегна към вратата.

— Не. Нощта е разкошна. — Тя отново потупа пейката.

Уолт седна до нея. Фиона ухаеше на люляк, а може би пейката излъчваше миризма при допир.

Ръцете ѝ — загрубели от работата ѝ като речен водач — шаваха неспокойно в скута ѝ. Уолт за пръв път я виждаше да нервничи. Праволинейна, независима, предпазлива в социалното си общуване — със сигурност. Но притеснена и тревожна?

— Как мина вечерята? — попита я. — Предполагам, че си ходила на някоя от частните вечери?

— С елементи на сюрреализъм — отвърна тя. — Шест блюда. Твърде много вино. Твърде много.

Чак тогава го забеляза: беше пияна.

— Сама ли шофира дотук?

Фиона протегна ръце напред.

— Слагай ми белезниците. — Очите ѝ блестяха и той изпита желание да целуне влажните ѝ устни.

— Ще те закарам у вас.

— Разваляш ми забавлението — нацупи се тя. — Знаеш ли как британците са наречали спиртните напитки в миналото? А може и все още да ги наричат така, знам ли.

— Никога не ме е бивало по викторините — отвърна Уолт. — Освен ако въпросите не са свързани с криминалистика, кучета или дивата природа.

— *Кураж* — отговори тя.

— Добре — кимна той и приглади панталона си. Внезапно се почувства изключително неловко.

— Затова ще го кажа направо, независимо дали искаш да го чуеш, или не, защото навярно никога няма да ме видиш в подобно състояние. Изпълнена с кураж, имам предвид. *Carpe diem*^[1] и прочее.

— И прочее... — повтори той като ехо.

Но тя не каза нищо повече. Гърлото му се беше свило до ширината на сламка. Страхуваше се, че ако заговори, гласът му ще прозвучи като писукане.

— Когато слушаш, умееш ли да чуваш? — Фиона се обърна с лице към него и той се почувства така, сякаш по гърба му премина електрически ток.

— Със сигурност умея да чувам — отвърна ѝ. — Обещавам ти, че ще чуя всичко, което ми кажеш.

— Изпита ревност тази вечер.

— Виноват. — Гейл редовно се оплакваше, че никога не е откровен с нея. Беше се заклел да не повтаря тази своя грешка. — Не съм съвсем сигурен защо.

— Защото и двамата чувстваме, че помежду ни има нещо. Знаеш, че е така. И аз го усещам, Уолт. С удоволствие бих се преструвала, че няма нищо, защото не искам да го чувствам, не искам да го признавам, но чувството го има и аз го усещам. Ти също, независимо дали някога ще го признаеш, или не, защото го видях изписано на лицето ти тази вечер. И то превърна остатъка от вечерта ми в лъжа, защото не можех да мисля за нищо друго, освен за това. Ти... беше всичко, за което можех да мисля, а това изобщо не беше честно спрямо Роджър.

— Отстрани изглеждаше, че чудесно се забавлява.

— Знам, че умееш да правиш по-добри преценки от тази. Нямам никаква представа какво си е помислил Роджър. Но въпросът е там, че... Въщност точно в това е въпросът, нали? Не знам за какво точно става въпрос, но има нещо много тъжно във факта, че трябваше да изпия доста чаши от най-доброто вино, за да събера смелост да заговоря за това. Особено когато не знам какво точно се опитвам да кажа.

Уолт обърна глава встрани и зарея поглед към пустата улица и осветената веранда на госпожа Меримър. В багажника на черокито имаше аптечка. Зачуди се дали Фиона знаеше как да я използва. Имаше чувството, че сърцето му всеки момент ще се пръсне.

— Смяташ да кажеш нещо, нали? — тревожно попита тя.

Той кимна с надеждата, че това ще е достатъчно, докато пулсът му спре да препуска.

— Кажи нещо, Уолт! — Гласът ѝ вече издаваше надигащ се гняв.

— Опитвам се — едва чуто смотолеви той.

— Не ме оставяй да вися тук като в небрано лозе. Не мисля, че мога да го понеса. Имам нужда да чуя, че не съм се изложила като пълна глупачка току-що. Божичко! — Наведе се напред и заби глава между коленете си.

Той колебливо протегна ръка и погали гърба ѝ. Кожата ѝ беше гореща и влажна.

Точно в този момент Фиона скочи, улови с две ръце парапета и повърна в люляковите храсти.

Уолт изтича към нея и отново постави ръка на гърба ѝ.

— Добре ли си? — попита я.

— Изглеждам ли ти добре? — с треперещ глас отвърна тя. —
Мога ли да те помоля за няколко салфетки?

Той се втурна в къщата, опитвайки се да измисли какво да каже, за да спаси момента. Наистина изпитваше същото като нея, но едва сега го осъзнаваше. Не знаеше как точно да й обясни всичко. Гейл. Брандън. Двете му момичета. Къщата.

Отвън изръмжа автомобилен двигател.

Уолт изтича на верандата с мокра хавлиена кърпа в ръка.

Отдалечаващи се стопове на кола.

Рояк насекоми жужеше в кръг около жълтата лампа на верандата; лампа, която би трябвало да ги отблъсква. Наблизо изляя куче. Водата от хавлиената кърпа капеше върху бомбето на ботуша му. Завладя го усещане за разкаяние, за загуба, за пропусната възможност. Водата продължаваше да капе върху ботуша му и той осъзна, че стиска здраво кърпата в юмрука си.

Обърна се и се запъти право към телефона.

Ароматът на люляк беше изчезнал.

[1] Използвай момента. Улови мига (лат.). — Б.пр. ↑

21.

През щорите на хотелската си стая Самър Съмнър наблюдаваше машината, която полираше откритата ледена пързалка и оставяше след себе си широка пътека сребристобял лед, гладък като огледало и блещукащ на утринната светлина.

Часовникът на нощното ѝ шкафче, комбиниран с радио, iPod и CD плейър, показваше 10:34. Сравнително обичаен час за нейното ставане, но абсолютно неприемлив за баща ѝ, господин Рано-пилепрано-пее. Сигурно беше буден от пет сутринта, за да урежда сделка с някого, който се намираше на пет часови зони разстояние. Изпита съжаление към него: съзнанието му се намираше в денонощен режим на работа и той никога не можеше да го изключи. Предположи, че дори на дегустацията предишната вечер бе обсъждал някакъв договор за киното или телевизията, който никога нямаше да се осъществи.

Зачуди се как ли е реагирал на бележката, която му остави. Със сигурност я бе видял: бележката стоеше на челно място върху масичката до входната врата. Нямаше как да я е пропуснал.

Самър прекоси спалнята и неволно погледна към всекидневната — лаптопът на баща ѝ стоеше включен върху бюрото до телефона му „Блекбъри“ и купчина документи. Встрани от тях лежаха няколко дребни банкноти, както и... *ключовете му*.

Но от самия него нямаше и следа.

От банята се чу шум от спускане на тоалетна седалка и шумолене на вестник. Явно нямаше да излезе скоро оттам.

Облечена само с тениска и бикини, Самър изтича до бюрото, хвърляйки тревожни погледи през рамо към тоалетната.

Натисна кукичката, която закопчаваше връзката с ключовете, но тя не поддаде. Опита още веднъж и този път успя. Завъртя кукичката настрани и започна да прехвърля ключовете, докато най-после откри онзи със странната форма — ключа за самолета. Извади го и точно когато закопча връзката, телефонът на баща ѝ звънна.

Самър чу шуртенето на водата от тоалетното казанче.

О, не! Завладя я паника.

— Аз ще вдигна! — извика, опитвайки се да намери оправдание за това, че се навърта около нещата му.

Той излезе от банята и тръгна към всекидневната, закопчавайки колана си.

— Аз ще вдигна — каза ѝ.

Но тя вече държеше слушалката до ухото си.

— Ало?

Мълчание.

— Ало? — повтори момичето.

Баща ѝ прекоси стаята.

— Дай ми телефона, Самър.

— Търся Теди Съмнър — изрече мъжки глас в другия край на слушалката.

Тя познаваше този глас, но не можеше да се сети чий е. Баща ѝ щеше да се гордее с нея, ако се представеше подобаващо.

— На телефона е Самър. За кого да предам?

Баща ѝ стоеше до нея с протегната към телефона ръка.

— Баща ти там ли е? — До болка познат глас, но Самър така и не успя да го свърже с конкретен образ.

Подаде телефона на баща си.

— Благодаря. — В тона му се усещаше раздразнение. Не искаше тя да приема обажданията му. — Съмнър — каза той в слушалката и седна на стола.

Самър стоеше до него, вперила поглед във връзката ключове. Беше успяла да я остави на бюрото, но не на мястото, откъдето я бе взела. Пристъпи по-близо до баща си и застана между него и ключовете, изчаквайки удобна възможност да ги плъзне незабелязано на мястото им.

— Това е служебен разговор — заяви той, притиснал длан върху слушалката. Очевидно искаше да остане сам.

С ръце зад гърба, Самър премести ключовете обратно на мястото им.

— Разбира се — отвърна и мислено се запита какво му ставаше. Непрекъснато говореше по телефона и никога не се тревожеше дали тя чува разговорите му, или не.

— Имаме резервация за тенискорт след двайсет минути.

— Знам, татко — каза тя и се запъти към стаята си. Хвърли последен поглед към връзката ключове, за да се увери, че са на мястото си. В дясната си ръка стискаше ключа за самолета. Когато затвори вратата на стаята зад гърба си, вече празнуваше победата си.

22.

— Я ми припомни защо съм будна по това време? — попита Фиона.

Беше пет и половина сутринта. От асфалта на малкото летище в Сън Вали се виждаха върховете на източните планини, обагрени в мека светлина с цвят на пъпеш. Фиона носеше дънково яке и пухена грейка с цип, закопчан догоре. В ранната юлска утрин термометърът показваше едва 7 градуса по Целзий.

Беше приела неохотно поканата на Уолт за полет с безмоторния му самолет преди съмване — маслинена клонка, оставена от него в гласовата й поща след пълния провал на предишната вечер. Идеята за полета не й се нравеше особено — последният й полет с него бе завършил с принудително кацане и арест — но съобщението му я накара да се усмихне и тя реши да приеме поканата. Лекуваше лекия си махмурлук с чаша зелен чай.

Буксировчикът издигна безмоторния самолет на височина три хиляди метра, после се откъсна от него с остръ вираж встрани и го оставил да се рее във въздуха на фона на оранжевото слънце, надигащо се от хоризонта.

Фиона седна точно зад него, с фотоапарат на врата, който този път носеше по собствено желание. Направи куп снимки, улавящи играта на утринната светлина по западната планинска верига около Ууд Ривър Вали, която облизваше върховете с огнен блясък и бавно се спускаше надолу към долината.

— Изумителна гледка — възклика Фиона в микрофона на слушалките си.

— Това е моят начин за медитация. Така намирам себе си... каквото и да означава това.

— Не мога да повярвам, че на летището има толкова много самолети — каза тя, свела поглед надолу.

— Заради търга на вино.

— Със сигурност са поне петдесет, ако не и повече.

Безмоторният самолет се раздруса от вертикално въздушно течение и се понесе в спираловидна траектория нагоре, достигайки височина три хиляди и триста метра.

— След около минута ще пикираме по-ниско — предупреди я Уолт. — Няма нищо страшно, довери ми се. Искам да огледам района около Демъкрат Гълч... където открихме камиона на „Пътна помощ“.

— Значи това е служебно пътуване, така ли? — запротестира тя.

— Не мога да пропусна тази възможност.

— Искаш ли да направя снимки?

— Както прецениш. Ако видим нещо интересно, снимай, разбира се.

— Като например...?

— Палатки... лагер на открито, но едва ли ще забележим нещо. Онези двамата избягаха на север, без да оставят каквito и да било следи. Ето това ме тревожи.

— Да разбирам ли, че се възползваш от присъствието ми?

— Снимането не е задължително. Честно казано, исках просто да се насладиш на гледката. Никакви скрити подбуди.

— Никакви? — попита тя и веднага съжали за въпроса си.

— Снощи се държах като задник.

— Така си беше.

— Ще се постараю да не се повтаря.

— Запазих си съобщението, което оставил на гласовата ми поща.

— Фиона изпита съжаление, че Уолт нямаше как да види усмивката ѝ.

— Веществено доказателство — добави.

— Пикираме — каза той и леко наклони лявото крило.

Гледката от високо беше удивителна. Назъбените върхове на гигантските планини се редуваха с гъсто обрасли равнини и изглеждаха като острите зъби на акула. На север и на изток от Крой Кениън, където Демъкрат Гълч се виеше като прашна пътечка през долината, не се виждаха никакви постройки. Голата пустош, покрита единствено с восъчна трева и жълти храсти, се сливаше с трепетликови горички, тук-там осияни с ели и борове, а отвъд тях се стелеше пътно одеяло от иглолистни дървета, които пълзяха нагоре към остри скали и безжизнени площи от лед и чакъл.

Слънцето хвърляше ослепително ярък откос светлина върху скалите, създавайки илюзията за надраскан фотографски негатив.

Стадо бягащи лосове или елени премина през кадъра в синхрон като мрежа от точкици, после изчезна, погълнато от гората.

Фиона се мъчеше да открие думи, с които да изрази възхищението си от гледката, без да звучи глупаво или твърде възвишено. Но след като не успя, просто вдигна фотоапарата и запечата момента на снимка.

Безмоторният самолет се издигна нагоре. Младата жена усети как вътрешностите ѝ слизат в петите и се облегна назад със затворени очи, стисната здраво студената рамка на седалката си в опит да намери усещане за сигурност.

— Мамка му! — прошепна тя.

Уолт насочи самолета в широка спираловидна траектория нагоре и само за няколко минути го издигна на още триста метра височина.

— Още едно кръгче — предупреди той. — Видях някакви очертания между върбите под онези скали.

Тя побърза да се вземе в ръце и натисна копчето за разговор.

— Очертания?

— Приличат на палатки или нещо подобно.

— Ще направя снимки.

Самолетът пикира рязко надолу. Въпреки шумозаглушаващата функция на слушалките, кабината се изпълни със страховито бучене. Фиона направи серия от снимки.

Самолетът започна бавно да се издига нагоре.

— Ето там! — извика Уолт. — На два часа!

Тя насочи фотоапарата към тъмните очертания и увеличи образа.

Црак. Црак.

Уолт се свърза с кулата за въздушен контрол и помоли да предадат на диспечера в полицейското управление, че е наредил да изпратят патрул за оглед на района.

— Успях да огледам добре въпросните очертания. По-малки са от палатки — обади се Фиона.

— Четириколесни мотоциклети? — попита Уолт.

— Защо не?

— Виж, парапланеристи — каза той и посочи към небето.

Три парашута в ярки цветове — червен, зелен и син — висяха във въздуха с издути на ивици копринени платнища точно под върха на планината Сън Вали. Копринената им материя улавяше ярките

утринни лъчи и блестеше отдалеч. Бяха твърде далеч, за да се видят найлоновите им въжета, и хората изглеждаха така, сякаш се носеха във въздуха под парашутите си.

— Красота — възкликна тя.

Уолт насочи безмоторника на север, прелитайки точно над парапланерите. Фиона продължаваше да снима. На изток изникна брезентовият покрив на новия амфитеатър, а до него — огромната бяла шатра, в която по-късно тази вечер щеше да се проведе търгът на вино.

Фиона помисли, че Уолт възнамерява да прелети и над тях, но той направи лупинг на юг и пое обратно към летището. Няколко минути по-късно вече се намираха на рампата до хангарите.

— Много си добър в работата си. Наясно ли си с това? — попита го.

— Справям се. Не е кой знае какво — отвърна той.

— Защо го правиш? — Фиона приглади косата си. — Защо ти е толкова трудно да приемеш един комплимент?

— Баща ми редовно ме взема на подбив, когато се случи да прочете в местния вестник как подчинените ми прогонват мечка от нечий двор или арестуват някого, задето се движи с косачка за трева по главната улица. Ти казваш, че съм добър в работата си, и аз искам да се съглася с теб, повярвай ми. Но има едно простищко мерило, наречено „В сравнение с какво?“. Ако сложиш на кантара моята работа и тази на някой полицай от Лос Анджелис или Ню Йорк, ще излезе, че аз просто си клатя краката.

— Но ние не сме в Ню Йорк. А ти трябваше да го приемеш като комплимент. — Тя замълча.

— Добре. Е, в такъв случай, благодаря.

Уолт стъпваше по тъньк лед и това накара Фиона да се почувства неловко.

— Ще ти изпратя снимките на електронната поща — каза тя. Усещаше нетърпението му да тръгва.

— Добре. Благодаря.

— Не се крий от мен — промълви младата жена. Уолт я погледна изненадано и Фиона се зачуди дали не бе отишла твърде далеч. Отново. — Запознахме се преди... колко... две години? А аз почти не те познавам.

— Познаваш ме по-добре от мнозина.

- Толкова по-зле.
- Кажи ми какво търсиш? — попита я той.
- Позовавам се на Петата поправка, шерифе.
Уолт положи усилие да прикрие усмивката си.
- Трябва да прибера самолета в хангара — каза ѝ.
- Ще ти помогна.
- Съвсем лек е. И сам човек може да го свърши.
- Помисли върху това: може би ще е по-лесно, ако са двама.

Мислиш ли, че е възможно?

Погледите им се срещнаха.

- Малко помощ няма да ми е излишна — отвърна той.
- Така е по-добре — кимна Фиона и застана зад крилото в очакване на инструкции.

23.

На излизане от хангара Уолт чу съобщението на диспечера по радиостанцията и реши да поеме случая лично. В някой друг ден, през някой друг уикенд, щеше да остави повикването за някого от подчинените си. Усилено се стараеше да избягва микромениджмънта, или иначе казано — желанието си да огрее навсякъде. Но сега, когато с нетърпение очакваше обаждането от патрулната кола, изпратена на оглед в Демъкрат Гълч, беше сигурен, че краткото шофиране до Белвю ще му помогне да насочи мислите си в друга посока. Освен това с Боб Паркър — собственик на „Дървени къщи — Сън Вали“, се познаваха от години.

Боб — едър мъж с кръгло лице, ясносини очи и здрави ръце, постепенно бе превърнал малкия си склад за дървен материал в компания за производство на къщи във всякакъв размер и бюджет. Обличаше се като обикновен дърводелец, за да прикрива шестцифрения си годишен доход.

Поздрави Уолт с кимване от лятната веранда пред къщата си. Беатрис изхвърча от колата и започна да души празната купичка за кучешка храна до стълбите на верандата.

— Да вярвам ли на очите си? — възклика Боб.

— Защо? — попита Уолт, загледан след Беатрис. Нямаше нищо против инстинкта ѝ да търси храна, но не биваше да тича така без разрешение. Трябваше да ѝ отделя повече време; не само на нея, но и на всичко останало около себе си.

— Единственият шанс да те видя за пет минути е да чакам да стана жертва на престъпление — каза Боб.

— Мислех, че още си близкеш раните след позорната загуба на турнира.

— Ако реферът беше друг, сега не аз, а ти щеше да си близкеш раните.

— Значи признаваш, че още страдаш?

— Една игра трябва да се решава от играчите, а не от реферите.

— Да направим още един мач тогава — предложи Уолт.

— За трофея?

— Не съм казал такова нещо. Но един губещ отбор би трябвало да е доволен и от това, че има състезателни права.

— *Губещ отбор?* Така ли смяташ?

— Защо не вземем да проверим?

— О, ще проверим — рече Боб. — И ще ти стане ясно.

Уолт извика на Беатрис да се махне от купичката. Ако продължаваше да я ближе със същия ентузиазъм, сигурно щеше да пробие дупка на дъното ѝ.

— Подобни спорове се изясняват най-добре на бейзболното игрище.

— Тук си абсолютно прав — съгласи се Боб.

Помощник-шериф Бил Тътъл стоеше от лявата страна на Флеминг и наблюдаваше грижите на спешния медицински екип за един от работниците на Паркър, който седеше в линейката с апарат за измерване на кръвно налягане около лявата си ръка.

— Е, защо съм тук? — попита Уолт.

— Нямам нощна охрана — заговори Боб. — Познаваш ме, Уолт: омотавам една верига около външната порта, проверявам дали не съм забравил ключа в катинара и поемам към къщи. Какво толкова има за крадене? Няколко дървени трупи? Едва ли. Пари в брой? Тук няма и пукнат грош. Предполагам, че косачката за трева би могла да се събере в нечий багажник, но това не се е случвало никога досега.

— Това не е ли хлапето на Додж?

— Морган. Да. Търси начин да си помогне с таксата за колежа.

— С кое? — попита Уолт.

— С таксата за колежа — повтори Боб. — Работи нощем вече цял месец. Учебната година започва около средата на август. Искаше да си упътни времето и аз се съгласих. Защо не? Щом иска да си прекарва вечерите в точене на острите и смяна на въздушни филтри, кой съм аз, че да го спирам? Нямах представа, че ще се занимава с това до един след полунощ. Мили боже, на това му се вика трудов ентузиазъм. Ще рече човек, че хлапето има вграден акумулатор, който никога не се изтощава.

— Значи Морган е бил тук до късно снощи? — запита шерифът.

— Да. Обаче сега му се иска да не е бил, това ще ти кажа.

— Чие дело може да е това? — попита Уолт. — Скучаещи дечурлиги? Вандали?

— Един дявол знае! — отвърна Боб. — Но който и да е бил, му е изпържил задника с оsten за добитък или тейзър, или нещо подобно. Здравата са го раздрусили, това ще ти кажа.

Флеминг се огледа наоколо: пет акра площ, осеяна с камари дървени трупи, планини от нацепени дърва и купчини старо желязо. Имаше и два-три доста очукани трактора „Катерпилар“, както и няколко мотокара.

— Бил е почти пътник, така разправят момчетата от линейката — каза Боб.

Уолт се намръщи. В самото нахлуване в частна собственост нямаше нищо необичайно. През последните няколко години в Ууд Ривър Вали бяха зачестили кражбите и проявите на вандализъм. Но оstenите за добитък не служеха за поваляне на хора в безсъзнание, а тейзъри в долината не се използваха. В неговото управление разполагаха с два броя; за наличието на други в този район не му беше известно.

— Нещо да липсва? — попита той.

— Не съм проверявал навсякъде — каза Паркър, — но на пръв поглед всичко си е на мястото.

— Ще му задам няколко въпроса, преди да са го отвели оттук.

Боб нямаше нищо против.

Морган Додж имаше напрегнато лице с мрачни кафяви очи, които едва се виждаха между дългите кичури на рошавата му коса. Опитваше се да си пусне мустак, но нямаше изгледи това да се случи скоро. Изглеждаше точно като десетките момчета с махмурлук, които Уолт бе разпитвал в сутрините след организирана проверка за шофиране след употреба на алкохол.

— Добре ли си? — попита го той.

— Болката е като при мигрена — отвърна Морган, — само че още по-зле.

— Разкажи ми какво се случи.

— Няма много за разказване. — Момчето, на не повече от деветнайсет, извърна поглед встрани. — Стоя си в работилницата, гледам си работата и някакъв идиот се нахвърля отгоре ми. После ме е извлякъл навън и там ме е зарязал.

— Видя ли го? Успя ли да го огледаш?

— Не, сър — отвърна младежът с наведена глава.

Уолт огледа двора още веднъж и най-вече задната врата на работилницата, където по всяка вероятност бяха зарязали Морган Додж.

— Не видя кой ти причини това, така ли? — повтори той.

— Вече казах, не. — Отбранителен тон, при това твърде рязък.

Реакцията на момчето подейства на шерифа така, както бисквитите радваха Беатрис, която точно в момента душеше десния глезен на Морган.

— Бихте ли ни оставили сами за минутка — обърна се Флеминг към мъжа от медицинския екип.

Морган вдигна глава; в очите му се четеше тревога.

Уолт седна до него в задната част на линейката. Изчака, докато мълчанието помежду им стана нетърпимо, и чак тогава заговори:

— Нека позная. Бира, нали?

Младежът го погледна смутено.

— Каква бира?

— Никой не те е влачил никъде, Морган.

Помежду им отново се възцари мълчание, но този път шерифът не търсеше ефект от него. Искаше да даде на момчето възможност да премисли ситуацията.

Уолт понижи глас.

— Момиче? Имаш си момиче, което идва да ти прави компания? И се страхуваш, че Боб не би го одобрил?

— Не, сър, няма никакво момиче. Но какво имате предвид с това, че никой не ме е влачил? Точно така си беше.

— Внимавай, синко. Това е опасна територия, чуващ ли? Аз съм шерифът. Не знам дали знаеш, но е наказуемо да лъжеш шериф. Можеш да си навлечеш големи неприятности. Затова ще започна отначало и ще приема, че главоболието те кара да приказваш глупости. Разбираш ли?

Уолт изпитваше ужас при мисълта, че един ден можеше да му се наложи да води подобен разговор с някоя от дъщерите си. *Аз съм ти баща. Не можеш да лъжеш баща си.* Искаше му се момичетата да си останат малки завинаги и да не допускат задължителните глупави грешки на възрастните. Момичетата му липсваха. Свободата, с която

очакваше да се сдобие по време на летния им лагер, се бе оказала много тежка за него. Къщата бе твърде тиха и той не правеше нищо друго, освен да се пита какво ли правят. И липсата на отговор го докарваше до лудост.

— Я погледни надолу — нареди той. — Ей тук, в пръстта. Какво виждаш?

— Дървени трески? — попита момчето.

— Не питай мен — рече Уолт. — Ти ми кажи. Какво виждаш?

— Дървени трески... стърготини... кал...

— Много добре. Е, какво ще ми кажеш за тях?

— Не разбирам какво трябва да кажа — призна хлапето.

— Виждаш ли как са разровени? Това е така, защото целият двор е покрит с една педя трески и стърготини. Минеш ли отгоре им, оставяш следи. Като в пресен сняг.

— Е, и?

— Я хвърли един поглед около задната врата на работилницата.

Морган обърна глава нататък.

— Виждаш ли някакви следи?

— Не — отвърна момчето, твърде прибързано.

Шерифът изрови с ботуш права линия на земята пред задната броня на линейката.

— Ако някой е бил влачен от работилницата навън, синко, сега щяхме да виждаме следите.

Морган заклати глава като навита на пружина играчка.

— Но аз...

— Не се тревожи за това — прекъсна го Уолт. — Остави тази грижа на мен. От теб искам единствено да не ме лъжеш повече. Не се опитвай да ми казваш защо по земята няма следи, тъй като аз знам защо по земята няма следи. Ти също. Никой освен мен не се интересува от това, разбираш ли? Срещу теб няма повдигнато обвинение, не си под клетва и аз не си водя записи. Но ако ме излъжеш още веднъж, ще си понесеш наказанието за това, синко. А сега ме слушай. Предстои ти една страхотна година. Първата година в колежа е нещо много специално, повярвай ми. Работиш здравата, за да го постигнеш. Поздравявам те за това. Боб също е впечатлен от усилията ти. Не хвърляй всичко на вятъра.

Момчето дишаше тежко и бързо. Шерифът имаше чувството, че всеки момент ще се разплаче.

— Не е бира, не е момиче... тогава какво?

Морган Додж наведе глава и заговори толкова тихо, че Уолт трябваше да се наведе към него, за да го чуе.

— Пуш... то... бранено — измърмори той.

— Не те разбрах.

— Пушенето... забранено — повтори младежът. — Това е склад за дървен материал.

Наоколо имаше куп табели „Пушенето забранено“.

— Вредно е за здравето — каза Флеминг.

— Сякаш не знам.

— Тютюн... или нещо друго? Припомням ти, че не бива да ме лъжеш.

— Цигара, да. Не пуша трева.

— И ако кажеш на Боб... — започна шерифът, но не довърши изречението.

— Имам нужда от тази работа.

— Значи си бил отвън.

Морган кимна, но продължи да гледа в краката си.

— И си видял някого — предположи Уолт.

— Някакъв мъж прескочи оградата ей там. — Посочи с ръка, без да вдига глава.

— Как беше облечен?

— Не видях. Беше тъмно, шерифе. Откъде да знам? Целият в черно може би. Просто тъмен силует.

— Той видя ли те? Ти извика ли?

— Шегуваш ли се? Изкарах си акъла от страх! Пък и точно в момента пушех. Хвърлих цигарата на земята и я настъпих, обаче се разхвърчаха искри... направо откацих. Постъпих като пълен глупак. Да я хвърля право в стърготините. Представа нямах дали беше дим или прах, но колкото повече тъпчех, толкова по-голяма пушилка се вдигаше. Вече си представях как подпалвам пожар и как обяснявам на Боб какво се е случило. И после чувам зад себе си някакъв шум. Този човек се оказа доста бърз.

Или просто са били двама, помисли си Уолт.

— Приближи се иззад гърба ми. Обърнах се. Носеше балаклава на главата си. Това е нещо като скиорска шапка с отвори за очите, нали се сещаш?

— Знам какво е балаклава — спокойно каза Уолт, но отвътре кипеше целият. Нещата звучаха все по-зле и по-зле. Тейзър. Балаклава. Професионалист. Отново.

— Пичът ми прави някаква хватка в стила на Зоро и аз съм като изпържен. Нямам представа с какво ме удари. Когато се събудих, лежах там. Идея нямам колко време съм бил в безсъзнание. Божичко...

— Морган избърса очите си с длан. Уолт беше прав: момчето плачеше.

— Ако не бях излязъл отвън, изобщо нямаше да разбера, че някой се мотае наоколо. Сигурно щях да продължа да си върша работата и нищо подобно нямаше да се случи. Тук, отзад, нали има къщи? Хубави къщи. Предполагам, че целта му е била някоя от тях, а не това място. Може би просто е искал да мине напряко през нашия двор, за да обере някоя от онези къщи. Но, кълна се, шерифе, ако Боб разбере за цигарата, с мен е свършено.

— Не е нужно да го чува от мен.

— Наистина ли?

— Успя ли да видиш лицето му?

— Не. Нищичко не зърнах. Носеше балаклава, нали ти казах? Изглеждаше крайно неуместно с нея. Нищо друго не видях. И после той ме просна на земята с... не знам с какво...

— Сега ще ти направят някои изследвания — каза Флеминг. — Стандартна процедура. Не се тревожи.

— А какво... така де... сещаш се...

Боб се приближаваше към тях.

Уолт потупа момчето по гърба.

— Аз вече разбрах онова, от което се нуждаех. Как ще процедириаш с останалото, си е твоя работа. Но ако очакваш от мен да те окуражая да излъжеш, събркал си человека. Изпитано правило: лъжата никога не помага. Моят съвет е да събереш смелост и да се изправиш срещу истината. Лъжите имат способността да се размножават лавинообразно. Разбиращ ли какво имам предвид?

— Да, разбрах.

Шерифът скочи от линейката и внимателно огледа целия двор още веднъж. Идеята на хлапето относно къщите покрай реката

звукеще интересно, но той я отхвърли. Какво ли са искали да откраднат? Някой от мотокарите? Или трактор? Опита се да проумее каква полза би имал някой от нацепените дърва или дървените трупи. Там имаше и няколко хидравлични машини за цепене на дърва, задвижвани с дизелово гориво. Какво общо можеше да има между хидравлична брадва и кражба на вино?

И тогава Уолт за пръв път усети как косъмчетата по тила му настърхват. Ами ако не ставаше въпрос за кражба на вино?

В другия край на двора Паркър хокаше момчето на висок глас. Флеминг се обърна и срещуна сърдития поглед на Морган. Боб приключи с проповедта и ядосано се запъти към офиса си.

Беатрис се втурна към господаря си и послушно се сви в краката му, сякаш Боб бе ядосан на нея.

Уолт осъзна, че трябва да положи сериозни усилия, за да оправи собствените си проблеми.

24.

Баща ѝ се беше върнал от масаж и шумът на водата от неговата баня извади Самър от унеса ѝ. На плазмения еcran в стаята му течеше информация за състоянието на борсовите пазари, а телевизионната водеща говореше за акции и изискуеми кредити. Незнайно защо, Самър се сети за Енрико.

Ако смяташе да действа според предварителния план, сега беше моментът. Мисълта за това я изпълни едновременно с вълнение и сковаващ страх. Макар и крeten, който търпеше провал след провал, баща ѝ даваше най-доброто от себе си. Самър съзнаваше, че той невинаги играеше по правилата и често му се случваше да се отмътва от думата си, но само защото отчаяно искаше тя да е щастлива. Ако мислеше само за собственото си щастие, отдавна да си е купил един от онези огромни удобни фотьойли и да е посветил остатъка от дните си на спортните телевизионни канали. Изобщо не го биваше като продуцент, но като баща се грижеше за нея и я обичаше, и би бил категорично против онова, което дъщеря му се канеше да направи.

Енрико, от друга страна, я караше да се чувства като зряла жена.

Започна да опакова багажа си, като не изпускаше от поглед всекидневната. Остави вратата на гардероба отворена; ако баща ѝ случайно влезеше в стаята, тя щеше да скрие и куфара, и намеренията си.

Потеше се въпреки климатичната инсталация в хотелския апартамент. Главата ѝ пулсираше и непрекъснато ѝ се гадеше. Никога не си бе позволявала подобна дързост. Баща ѝ щеше да побеснее. Не беше сигурна как точно щеше да я накаже, но определено нямаше да е приятно преживяване.

Мислите ѝ отново се върнаха върху гласа от телефонното обаждане за баща ѝ. Към този глас имаше и име, и лице дори, които се въртяха в главата ѝ, но просто не можеше да си ги спомни. Отказа се да разсъждава по този въпрос и продължи да пълни куфара си с дрехи.

Самър разчиташе на това, че умът на баща й е твърде зает с търга на вино, за да забележи каквато и да било промяна у нея, защото знаеше, че няма да успее да изпълни плана си безгрешно. Тя никога не го лъжеше, нито пък той нея: това бе обещанието, което си бяха дали след смъртта на майка й. Бяха един отбор. Само че сега тя го изоставяше. Баща й не заслужаваше онова, което смяташе да му причини, въпреки че упорито се отнасяше към нея като с дете, вместо да й позволи да бъде жената, в която тя вече се бе превърнала.

Ръката ѝ увисна във въздуха точно преди да сложи в куфара още една тениска. Можеше изобщо да не се стига дотук. Той непрекъснато я молеше да говори, да му каже за какво мисли. Самър пъхна тениската в куфара и продължи да стяга багажа си.

Вече нямаше връщане назад.

25.

Уолт чуваше шумоленето на трепетликовите листа над главата си. Звукът наподобяваше драскане с карта за игра по спиците на колело. Беатрис тичаше наоколо, сякаш гонеше привидения, а изпод лапите ѝ хвърчаха сухи листа и пръст. Точно тук бе сърцето му, припомни си той, далеч от града, далеч от полицейската значка, на разходка с кучето си из затънената пустош. Внезапното бягство на Гейл от брака им го бе принудило да се зарови до шия в работа. И изведнъж тук, където вятърът свистеше покрай ушите му, а въздухът ухаеше на свежест, той осъзна — и то благодарение на Беатрис — че бе използвал работата си като убежище, в което да се крие.

Жълта полицейска лента опасваше малък участък от върбови дървета. В центъра на горичката се намираха четириколесните мотоциклети в камуфлажна окраска — геометричните форми, които Уолт и Фиона бяха видели от безмоторния самолет.

— Е? — каза Фиона, наблюдавайки Брандън и двамата му колеги, Тътъл и Бломпие, които режеха върбовите клони, за да направят пътека в гъсталака.

Шерифът с удоволствие гледаше как Брандън върши тежък физически труд. Тътъл, от друга страна, газеше през шубраците с градинска ножица в ръце и кастреше клоните като обезумял. Той бе разговарял с някакъв мъж, излязъл от колата си да се изпикае в канавката край Диър Крийк Роуд — мъж, който в момента представляваше интерес за разследването — и сега си изкарваше яда на върбовите клони, задето не бе записал регистрационния номер на юкона.

— Нужен ни е снимков материал от обстановката — отвърна ѝ Уолт. — В това число и отпечатъка от подметка, открит от Тътъл. — Посочи с ръка. — Същото се отнася и за следите от гуми. Всичко трябва да е оразмерено.

— Аз всъщност имах предвид друго. Какво се надяваш да получиш от това? — поясни тя.

Флеминг погледна часовника си. Имаше чувството, че секундната стрелка се движи много по-бързо от обикновено.

— Улики. Следа, по която да тръгна. Търгът започва след осем часа. В общи линии, надявам се на чудо.

— Ти ги хвана натясно. Мислиш, че са заличили следите си?

Фиона работеше към управлението от доста време и вече започваше да разсъждава като следовател. Уолт потисна усмивката си.

— Ще разберем — отвърна ѝ.

До тях спря кола и той дръпна младата жена настрана.

Областното полицейско управление не разполагаше с екип от криминалисти. В редките случаи, когато имаха нужда от такъв, Уолт търсеше съдействието на лабораторията в Нампа. Но когато нямаше време за губене, шерифът търсеше Бардж Леви, директор на Алтернативното училище в Силвър Крийк. Леви имаше магистърска степен по природни науки от Масачузетския технологичен институт и работеше като лабораторен техник по-скоро за удоволствие, което го превръщаше в единствения криминален експерт, с когото разполагаха на местно ниво. Леви се справяше с основни задачи като фиксиране и запазване на веществените доказателства, посипване с прах и снемане на отпечатъци също толкова добре, колкото и екипът от Нампа.

Бардж имаше скована походка — заради двете си тазобедрени протези — прошарена коса и проницателни сини очи. Използваше заразителния си самоуверен смях като начин за любезното намесване в чуждите разговори.

— Какво става, шефе? — попита Леви.

— Ужасно съжалявам, че прекъсвам лятната ти ваканция.

— Разбира се, че не съжаляваш. — Внезапният му смях подплаши няколко птици от съседното дърво. — Искаш всички да страдаме рамо до рамо с теб.

— Вие двамата познавате ли се? — Шерифът кимна в посока към Фиона.

— Фиона бе така добра да ни помогне при подготовката на училищния празник — отвърна Леви. — Освен това работи с някои от нашите момичета.

— Не знаех — призна Уолт.

— Не е нужно да звучиш толкова изненадан — обади се тя.

Бардж пусна още една порция от гръмогласния си смях. Фиона коленичи до раницата си и затършува вътре, за да открие подходящ обектив.

— Тези улики може да предизвикат открито разследване — каза шерифът. — Вероятно са се опитали да ги заличат, но не са имали достатъчно време. Фиона ще заснеме работата ти, ако нямаш нищо против.

— Няма проблем. Но имай предвид, че всичко е потънало в пръст и пепел — каза Леви. — Съмнявам се, че ще успея да снема отпечатъци.

— Колкото успееш.

— Ясно.

— Пробвай върху капачката на резервоара и вентилите на всички гуми.

Бардж кимна.

— Чудни съвети ми даваш. Трябва да почнеш да си изкарваш хляба с това. — Нова порция гръмогласен смях.

— Преди да започнеш, имам гатанка за теб — каза Уолт.

— Задачка-закачка — рече Леви.

— Нека приемем, че има една група, която се опитва да открадне няколко бутилки от търга на вино.

— Добре.

— И аз подозирям, че снощи един или повече от членовете на тази група са се опитали да проникнат в дърводелска фабрика.

Леви наклони глава на една страна и повдигна вежди.

— Гледай ти! И?

— В двора на фабrikата има няколко трактора „Катерпилар“ с ремаркета, няколко мотокара, две хидравлични машини за цепене на дърва. Няколко косачки за трева „Джон Диър“, няколко моторни триона. Няколкостотин дървени трупи и цели планини от нацепени дърва за горене.

— Добре.

— Развиват доста сериозна дейност, щом поддържат цялото това оборудване. Едва ли имат конкуренция в цялата долина. — Той направи пауза, за да даде възможност на эксперта си да осмисли цялата информация. — Какво общо би могло да има това с план за кражбата на няколко бутилки вино?

Бардж се почеса по брадичката.

— Къде се намират тези бутилки в момента?

— В сейф на банков трезор.

— Хидравликата може да спомогне за отварянето на трезор. А катерпиларът — да измъкне стената.

— Така е. Но бутилките стават много по-увязвими, когато се появят на търга, нали така?

— А ако това е работа на професионалисти, те вече са наясно, че ти би разсъждавал точно по този начин.

— Добре — кимна Уолт. — Логично предположение.

— Плановете на къщите — обади се Фиона. — Тази фирма е построила някои от най-забележителните къщи в долината. Публикувахме статия в „Експрес“ за тях. Сигурно пазят в архива си планове на някои от по-големите поръчки.

— Брилянтна идея! — възклика шерифът. — Изобщо не се бях сетил за това.

— Може би им е нужен дървен материал, за да си построят троянски кон — пошегува се Леви.

Уолт отново насочи мислите си към риболова с Кевин и опита си да открие насекомо, което да изглежда по същия начин като някоя от изкуствените мухи.

— Троянски кон — измърмори той.

26.

— Шерифе, нося сutiен — каза Джанет Финч, — така че присъствието ти изобщо не ме притеснява. Моля те, остани, за да имаме време да го обсъдим.

Тя се обърна с гръб към Уолт и съблече тениската си. Помощник-шериф Уилма Карл закачи миниатюрен Bluetooth микрофон от вътрешната страна на чашката на сutiена ѝ, прокара кабела покрай дясната презрамка през ключицата и го свърза с предавател, не поголям от кредитна карта, залепен с тиксо върху кожата на гърба ѝ точно под закопчалката на сutiена.

На масата лежеше мобилен телефон, който щеше да замести личния апарат на Джанет. Включен или не, телефонът Motorola CABO щеше да изпраща всичко, което микрофонът уловеше посредством безжичната Bluetooth система с обхват от почти двеста метра. Дори ако вземеха телефона от Финч и го оставеха изключен в помещение в другия край на къщата, момчетата на Флеминг пак щяха да чуват разговора ѝ с Реми от Мобилния команден център.

По нейно настояване Уолт остана в стаята. Отдавна не беше виждал гол женски гръб, а Джанет Финч имаше стегнато тяло с гладка кожа. Завладя го смесица от усещания: чисто физическото припомняне, че е индивид от мъжки пол; емоционалната болка на измамения съпруг; както и вътрешната увереност в собствените му морални принципи, които поставяха професионализма над всичко останало. Но въпреки това се почувства леко замаян.

— Каква може да е причината за внезапното съгласие на Реми да се срещне с мен? — попита Джанет.

— Брани инвестицията си, предполагам. Едва ли иска да повториши вчерашното си нахълтване на дегустацията. Решил е да се презастрахова.

— Но иска да ме нарани, така ли смяташ?

— Не, няма такава опасност според мен — отвърна Уолт. — Той е гост в тази къща. А ако се опита да те нарани, ние така или иначе ще

чуваме какво се случва, тъй че не се тревожи.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Не забравяй, че ти ме потърси по собствено желание.

— Защото той ми се обади! Добре де, любопитна съм. Искам да го направим — каза тя. — Признавам.

— Страхуваш се. Това е добър признак. Щеше да е по-тревожно, ако не се страхуваше.

С помощта на полицайката Джанет навлече отново тениската си.

Уилма помоли Финч да каже нещо, за да тестват апаратурата, и Джанет изпълни молбата ѝ.

— Всичко е наред, шерифе — каза Карл.

Флеминг ѝ благодари и я отпрати.

— Ако успееш да го накараш да мине в отбрана... — каза Уолт на Финч, връщайки се на темата, която бяха обсъждали малко по-рано.

— Да, ясно. Да му подложа крак, за да се препъне.

— Не, всъщност нямах това предвид. Ти си там по негова покана. Не бива да му залагаш капани, които той не очаква и биха му дошли изневиделица. Но ако му отправиш интелектуално предизвикателство, може би ще успееш да докоснеш някоя струна в душата му. Да пробиеш защитата му.

— Слушам те много внимателно.

— Ние използваме същите похвати при разпит. Идеята е неусетно да отведеш человека там, където се чувства като у дома си, независимо къде е това. Съобразявай се с неговата гледна точка, не със своята. Започни да говориш на неговия език. Дръж се като негов гост. Ако изказът му е ясен, точен и безцеремонен, отговаряй по същия начин. Дърпай бавно юздите му и внимателно го предизвиквай, като непрекъснато се съобразяваш с него. Не бързай да го притискаш в ъгъла, докато не го заведеш до центъра на стаята, образно казано. Това се нарича диференцирано подкрепление. Ако позволиш на человека отсреща да се почувства победител, впоследствие той ще започне да защитава позициите си. Предизвикаш ли го още в началото — ще се затвори в себе си. Уловката е в това, че се налага да потиснеш собственото си ego. Изисква усилия, но ти гарантирам, че върши работа.

— И в крайна сметка какво точно трябва да правя? — попита тя.

— В общи линии го остави да говори. Колкото се може повече. Имай предвид, че той може да приложи същите похвати върху теб. Не те съветвам да изтъкваш каквото и да било като факт. Спокойно можеш да задаваш въпроси. Но изтъкването на факти би могло да предизвика нежелана ответна реакция, което в твоя случай може да затвори събеседника ти обратно в черупката му.

— Но аз съм сигурна в това, което твърдя! — запротестира Джанет.

— Точно това трябва да загърбиш: този начин на мислене, това поведение. Не е изключено човекът, който дебнеше наоколо, да е бил изпратен от Реми. Възможно е и да греша, но смяtam, че съм прав. Реми вероятно е искал да те изплаши и по този начин да те прогони от долината. Но това не се случи, ето защо той прибягва до резервния си план — сприятеляване с врага и опровергане на твърденията ти. Дори да не постигне нищо друго, разговорът с теб ще му помогне да се ориентира. Той е наясно, че ще му се наложи да измисли приемливи отговори, ако се появиш на търга със същия гръм и трясък като на вчерашната дегустация. Разиграва те. Ако бутилките се окажат фалшификати...

— *Те са фалшификати!*

— Тогава той вече е успял да заблуди много хора. А както ти каза, това означава, че е инвестирал доста време и пари в този проект. Поел е огромен риск и може да загуби много, в това число и репутацията си. А ти си Антихристът.

— Агитация ли ми прилагаш?

— Не — отвърна той.

— А ако все пак се опита да ме нападне...

— Няма. Но и да го направи, ние ще сме на две-три минути разстояние от теб. — Уолт взе от масата мобилния телефон и й го подаде. — Записваме всичко. Тръгвай и гледай да изкопчиш максимално количество информация.

* * *

Джанет Финч застана пред входната врата на къщата, която се намирала на Аспен Драйв и бе собственост на семейство Кристенсен.

Натисна звънца със свито сърце. Пое дълбоко дъх в опит да уталожи напрежението си, но не успя.

Отвори ѝ Реми. Супермодерните очила и ниско подстриганата коса, копринените панталони и ленената риза му придаваха вид на истински богаташ.

— Госпожице Финч. — Той отстъпи встрани, за да ѝ направи път.

Джанет прекрачи прага и с възхищение огледа мебелировката, в това число и пианото във всекидневната.

Домакинът кимна към един от диваните, който сякаш я погълна. Реми седна на доста по-твърдо кресло от лявата ѝ страна. Присъствието му я плашише.

— Бих искал да вярвам, че идвate тук по своя собствена инициатива, госпожице Финч^[1] — какво прекрасно име, между другото: полезна и красива птица е чинката — и изразявате собствените си мисли. Защото се опасявам, че е по-вероятно това ваше така наречено проучване да е опит от страна на трето лице да обезцени и опетни моята историческа находка. Мотивите биха могли да бъдат както евтина задкулисна злоба, така и научна завист.

Говореше ѝ отвисоко, опитвайки се да изтъкне собственото си превъзходство.

Тя устоя на изкушението да се защити.

— Искрено съм ви благодарна за обаждането и отделеното време, господин Реми.

— Наясно сте, предполагам, с огромния труд, който съпътства находка от такава величина? — каза той. — Със строгите изисквания при проучването и анализите, необходими за потвърждаването на автентичността? Припомням ви: тези бутилки бяха открити преди почти единайсет месеца, малко след колекцията „Джеферсън“, и анализите във връзка с тяхната автентичност продължават и до днес. Най-добрите експерти в областта са им правили всякакви огледи и тестове, но въпреки това вие, аспирантка с първа специалност животновъдство, сте убедена, че тези експерти грешат. Това не ви ли се струва малко нахално?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Вероятно съм създала у вас погрешно впечатление, господин Реми. Да, имам въпроси към вас, това е вярно. И да, те са от научно

естество, във връзка с докторската ми дисертация. Не съм очаквала... не очаквам... да бъда поставяна на едно ниво с експерти от ранга на Шилинг, Партуук и Хамлин. Надявах се, колкото и нахално да ви се струва това, да ви помогна, а не да оспорвам заслугите ви; да ви предпазя от допускането на ужасна — според мен — грешка и по този начин да предпазя от опетняване вашата изключителна репутация... Грешка, която би могла да окаже пагубно влияние не само върху вас, но и върху цялата ни индустрия.

Той я изгледа внимателно, присвивайки подозрително очи зад дебелите стъкла на очилата си. Джанет се почувства уязвима и скръсти ръце пред гърдите си.

— Това означава да допусна, че твърденията ви биха могли да се окажат верни — каза той.

— Така е.

— Обаче подобна вероятност за мен не съществува. Разполагаме с документация, потвърждаваща автентичността на тази находка. Поголемият проблем в случая е твърдоглавата ви упоритост да ме убедите, че греша, защото това може да окаже пагубно влияние върху тръжната цена. Ако се опитвате да се сдобиете с известност, госпозище Финч, може би трябва да промените стратегията си. Гарантирам ви, че ако продължавате да сте така настоятелна, ще пострада не моята репутация, а вашата.

Тя отново потисна порива си да влезе в словесна битка с него.

— Ха! Разгадахте ме за nulla време. Колко сте умен, господин Реми — саркастично отбеляза Джанет и се надигна от дивана. — Ако щете вярвайте, но не съм дошла тук, за да ви забавлявам. И ако все пак предпочетете да останете далеч от прицела на жълтата преса и решетките на затвора, няма да е зле да проучите въпроса за микрофрактурите, отнасящи се до стъклото с дървесно-пепелна консистенция. Имате номера ми.

Той скочи от стола си с удивителна пъргавост, с изненадваща котешка бързина, и я улови за ръката.

— Оскърбих ви — каза. — Постъпих глупаво.

— Вие сте легенда, сър. Един търговец, записал името си в историята, и то многократно. Сигурно имате много пари. Така че аз просто не виждам смисъл в това... надприказване. Дали да ми вярвате, или не, е ваш избор, но моите интереси са именно в тази област.

Ученичка съм на същите тези експерти, които са правили вашите анализи. Единственото ми желание е да завърша проучването, необходимо за докторската ми дисертация.

— Микрофактури? — попита той.

— Стъклото е свръхохладена течност — обясни тя. — В резултат на това при молекулите няма установена подредба. Те биват улавяни в междинно състояние — между твърдо и течно — и никога няма да достигнат абсолютна твърдост. Заради това произволно разпределение на молекулите, в процеса на шлайфане или гравиране стъклото образува микрофактури, които пълзят настани от обработващия инструмент. Съвременното гравиране се извършва с диамантени остриета, които се въртят с феноменална скорост, много по-бързо от инструментите, използвани преди два века. Днешните инструменти образуват микрофактури, които пълзят навътре в стъклото, а не настани... Доктор Вайслинг не е бил случайна жертва. Бил е убит, защото проучването му върху микрофактурите е доказало, че бутилките ви са фалшивки. Или сте били наясно с това от самото начало, или сте го разбрали впоследствие, но е било твърде късно да се откажете. И в двата случая репутацията ви е застрашена.

Реми я гледаше с широко отворени очи, които изглеждаха огромни иззад дебелите стъкла на очилата му.

— Какво... точно... искате?

Тя се поколеба.

— Едва ли ще ми повярвате.

— Пробвайте ме.

— Да докажа, че Джеферсън е инвентаризирал всяка бутилка от избата си и че тези бутилки „Адамс“ никога не са били част от тях. С две думи: истината.

— Права сте, не ви вярвам. За пари ли става въпрос?

— Искам да оттеглите колекцията „Адамс“ от търга — каза тя. —

Искам достъп — пълен достъп — до бутилките за допълнителни изследвания. Искам подробно описание на точното място и обстоятелствата, при които сте открили бутилките. Искам да видя с очите си документ, в който се споменава, че тези бутилки са били собственост на Джеферсън, Джон Адамс или Джон Куинси Адамс, защото до този момент не съм срещала никакво доказателство за размяната на подобен подарък между семействата.

— Това ли е всичко? — саркастично възклика той и прокара длан по наболата си коса. — Исусе! Ти си... просто... изумителна!

— Защо ме попита дали става въпрос за пари?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че ми предлагаш подкуп.

— Глупости! Намеквах, че ти искаш подкуп. Има огромна разлика.

— Чух, че някой се е опитал да открадне бутилките — подметната и изпита задоволство, че най-после е намерила начин да вмъкне в разговора случая, който шерифът разследваше.

— Ужасна работа. Бил е убит човек.

— Още един човек — прекрасен човек при това — е бил убит в Амстердам. Тези бутилки са изцапани с кръв.

— Ако ме обвиняваш в нещо, просто го кажи направо.

— Добре...

Тя впери безмълвен поглед в него. Накара го да чака в продължение на минута.

— Убийството на доктор Вайслинг те постави в затруднение. Очаквал си да те потърси някой като мен. Ти си умен човек и си знаел, че това ще се случи. Пътуването ти до Сън Вали вече е било подгответо. Ако можеше да оттеглиш бутилките от участие, предполагам, че щеше да го направиш. Само че това щеше да повдигне допълнителни въпроси около трагедията с доктор Вайслинг. Но ако бутилките не успеят да стигнат до търга, след като автентичността им е потвърдена и са добре застраховани...

— Де да бях толкова хитър, колкото ти си мислиш... дотук ме изкара убиец и изпечен мошеник...

— Ако не си ти, тогава кой? Инвеститор? Някой ти даде идеята за бутилките „Адамс“? Или пък те е изнудил да го направиш? Ако действително е така, вече е късно да криеш името му. Освен ако не планираш да убиеш и мен?

— Нямам нищо общо с опита за кражба — възрази той. — Дали бих спечелил от това? Предполагам, че да. Бутилките са добре застраховани, това е вярно. Дали планирам да те убия? Щях ли да те поканя тук, ако съм имал подобно намерение?

— Може да си искал да разбереш колко сериозна заплаха представлявам за теб.

Той поклати глава и присви устни.

— Ти си млада и зелена аспирантка, скъпа моя. Бутилките бяха анализирани и автентичността им е потвърдена. Опасявам се, че мъничко се надценяваш. Ако твърденията ти са верни, откъде бих могъл да знам кой е убил Вайслинг? Не вярвам и на думичка от тази история.

— В такъв случай нямаш основание за тревога — каза тя.

— Първоначалната цена за тази колекция е седемстотин и петдесет хиляди долара. Имам достатъчно основание за тревога. Ако заради теб загубя тази цена, ще те осъдя, и то така, че няма да видиш и долар от заплатите си, докато си жива. Аз бих се замислил над това, ако бях на твоето място.

— Не, не би — отговори Джанет. — Не и ако беше на мое място. Вайслинг беше мой учител и аз го боготворях.

Артър се засмя.

— Божичко! С теб не може да се излезе на глава.

— Ето че започваш да схващаш — каза тя. — Помисли внимателно: който и да купи тези бутилки, непременно ще ги провери при свой собствен екип от експерти и можеш да си сигурен, че и аз ще бъда част от този процес. Микрофрактури, господин Реми. В крайна сметка всичко ще се сведе до микрофрактурите. Най-добре за теб ще е да се измъкнеш от цялата тази работа, докато все още не е късно. Ако нямаш нищо общо със смъртта на доктор Вайслинг, то със сигурност знаеш кой стои зад това. Говори. Кажи нещо. Спаси се, докато все още има време.

— Какъв драматизъм — прошепна Реми с дрезгав глас и завъртя очи. — Може би си сбъркала призванието си.

— Не бъди толкова сигурен.

Джанет Финч му обръна гръб и тръгна, надявайки се, че ще успее да намери пътя до входната врата.

— Пред Бог всички сме еднакво мъдри — извика той след нея — и еднакво глупави.

— Алберт Айнщайн — извика в отговор тя.

Остави го безмълвен.

— Микрофрактури — повтори Джанет и хлопна вратата зад гърба си.

[1] Finch (англ.) — чинка, сипка. — Б.пр. ↑

27.

Уолт седеше зад бюрото си и преглеждаше разпечатките от три имейла, всеки от които представляваше криминално досие, докато Томи Брандън се преструваше, че се чувства удобно на единствения посетителски стол в тесния кабинет. Сто и деветдесет сантиметровото му тяло караше стола да изглежда като декор от „Алиса в Страната на чудесата“.

— Напоследък почти не се срещат досиета като това на Матю Салво — заговори Флеминг. — Крадец алпинист.

— Предполагам, че вече е моторизиран крадец — обади се Брандън.

— Той е като шаферка — каза Уолт. — Всичките му арести са заради съучастничество. Няма тежки престъпления. Две наказателни постановления, и двете обжалвани и отменени. Пада си по млади момичета. Тук не виждам нищо, за което би могъл да получи нещо по-сериозно от лека присъда. Той е Мат Деймън от Бандата на Оушън.

— А кой е Джордж Клуни? — попита Томи.

Уолт се изкушаваше да отвърне: „Ти“, защото Брандън безспорно беше хубавец. Имаше проницателни тъмни очи, силна брадичка и идеални зъби. Не можеше да го погледне, без да си представи как Гейл го е възседнала. Нищо не бе в състояние да заличи противния порнофилм в главата му, в който неизменно участваха неговият подчинен и бъдещата му бивша съпруга.

— Имам подозрения, че и този е от групата — отговори и чукна с пръст по снимката на Роджър Макгинес. — Той е човекът зад волана. Мога да се обзаложа, че именно той е шофирал аварийния камион. Един арест — преди шест години, не е лежал в затвора. Опазил е досието си чисто и точно това се е понравио на Клуни, предполагам.

— Да ги обявим за издирване? — предложи Томи.

— Да, и двамата. Изпрати досиетата в полицейските управления на Кечъм и Сън Вали. Помоли ги да покажат снимките им из баровете и хотелите. Къде се мотаят млади момичета? Покрай басейни?

Тенискортове? Нека сложим в списъка и тези места. Да се надяваме, че Матю Салво се е позабавлявал добре през свободното си време.

— Разбрано. — Брандън стана от стола и тръгна към вратата.

— Томи — повика го Уолт.

— Да?

— Момичетата се прибират в понеделник.

— Аха. — Не прозвуча съвсем като „Изобщо не ме интересува“, но бе нещо подобно и сърцето на Уолт се сви от мъка. Брандън никога нямаше да обикне децата му така, както ги обичаше той.

— Минаха две седмици. За пръв път прекарват толкова време далеч от къщи. Мислех си, че би било хубаво двамата с Гейл да ги заведем на вечеря. Само двамата, аз и тя. Как ти се струва?

— Струва ми се, че питаш погрешния човек.

— Но ти нямаш нищо против, така ли?

— Какво точно ме питаш?

Уолт се поколеба.

— Мислиш ли, че тя ще се съгласи?

Томи скръсти ръце пред гърдите си.

— Шерифе... чуй ме...

— Другата седмица подписваме документите.

— Аха — отвърна съчувствено Брандън. — Предполагам, че никак не ти е леко.

Уолт осъзна, че трябваше да си държи устата затворена. Защо изобщо разговаряше с Томи за тези неща?

Никой от двамата не обели и дума повече.

Мълчанието на Уолт се дължеше на безбройните нощи, прекарани на дивана или в пустата детска стая, далеч от леглото, което някога бяха делили с Гейл. Безмълвно търпеше такава душевна и физическа болка, че неведнъж беше търсил и лекарско мнение, но всеки път се оказваше, че си внушава. Мълчанието му бе мълчанието на провала, разкаянието, срама, отвращението.

— Е... аз... трябва да тръгвам. — Брандън продължаваше да стои до вратата.

— Да — отвърна Уолт. — Тръгвай.

28.

Артър Реми излезе от душкабината и се протегна за хавлията. Инициалите от бродирания върху нея монограм принадлежаха на домакините му, които в момента караха ски някъде в планината.

Ала ръката му увисна във въздуха, защото хавлията липсваше.

— *Исусе!* — извика той и гласът му отекна между стените, облицовани с вносна испанска теракота. После бързо покри слабините си с длани.

— Какви ги вършиш? — попита мъжът.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Приказваш си с полицията, търсиш информация от „Брансън Риск“.

— О, за бога!

— Не ти ли мина през ум, че ние може да държим под око инвестицията си? Че може да те наблюдаваме? Не ти ли мина през ум, че ако започнеш да обръщаш камъни, нещо гнусно може да изпълзи отдолу? — Той посочи с пръст към себе си. — Voila!

— Шерифът потърси мен, а не аз него.

— А тази кражба? Опит да се докопаш до парите от застраховката?

— Не бях аз.

— Лъжите няма да ти помогнат, повярвай ми.

— Не бях аз!

— Застрахователна измама... що за низост? Ти настоя да ги замесим... И сега, благодарение на теб, те са замесени. Ами ако решат да направят по-задълбочено разследване?

— Правиш прибързани изводи. Нямам нищо общо с опита за кражба на бутилките.

— Предупредиха ме, че точно така ще ми отговориш. Аз казах, че не си толкова глупав.

— Някой друг е бил... трета страна... няма как иначе да е било...

— Глупава постъпка, много глупава.

— Не бях аз!

— Вече ти казах, че не сме и ние. Изпаднал си в паника. Уплашил си се, че след случилото се в Амстердам... че при едно по-задълбочено разследване... че застраховката ще го покрие. Страхотен план, стига да бе проработил. Трябваше да ни потърсиш. Виж докъде стигна сега. — Мъжът му подаде хавлията. — Виж докъде докара себе си... и нас.

Реми попи водата от лицето си и препаса хавлията около кръста си.

— Нека да се успокоим на първо време, става ли?

— Аз съм съвършено спокоен. Това е спокойното ми състояние.

— Станало е недоразумение — настоя Артър. — Това е някаква грешка.

— Твоя грешка.

— Не... не... не...

— Нека ти обясня. — Мъжът пристъпи по-близо. — Тревожат ни две неща. Първото: че може да се опиташ да избягаш, за да се измъкнеш от отговорностите си.

— Не! Това няма да се случи.

— А второто е — продължи той, — че много добре разбиращ до каква степен си *оплескал положението*. — Положи ръце върху раменете на Реми и здраво ги стисна. — Бутилките ще бъдат продадени. Инвестицията ни ще бъде възстановена. Край на дискусията.

Ритна лявото коляно на Реми и го строши като сух клон. Артър изпища и се свлече по гръб в душкабината.

— Според статистиката, много по-често се случва да си счупиш крака при подхълзване в банята, отколкото на ски пистата — каза мъжът. — Това знаеше ли го? — Вдигна падналата хавлия и я подхвърли на сгърчения от болка Реми. — Последно напомняне. Следващия път... ако има следващ път... Повярвай ми, не искаш да има следващ път.

29.

Упоритото скърдане на количката за сервиране по стаите звучеше в ритъм с тътренето на гumenите подметки на Кевин по мокета в хотелския коридор. Срещу него вървеше симпатична жена на около трийсет, с плитък бански костюм и мокра коса, полепнала по загорялата ѝ кожа.

— Кротко, момче — прошепна момичешки глас над рамото му.

Той забави крачка. Жената го подмина, хвърляйки му кос поглед, с който му показваше, че е забелязала интереса му към нея и че това ѝ харесва.

— Защо не си вземете стая? — каза Самър.

— Какво става? — попита той, опитвайки се да звучи небрежно.

— Имам отговор на въпроса ти, но е прекалено вулгарен за хотелски коридор. Пич, тази жена е направо бабичка. Стига си я зяпал.

Кевин продължи да бута количката.

— Трябва да доставя тази поръчка.

— Уговорката ни за довечера все още ли е в сила? — попита тя и закрачи до него. Показа му ключа за самолета. — Петнайсет минути, нали?

— Приключвам работа в седем — потвърди той. — Обаче съм голям длъжник на един приятел.

— Къде ще се срещнем? Ще нося голяма чанта и не искам да я влача напред-назад.

— Чанта? За какво ти е?

— Просто дрехи и разни дреболии. Нищо особено.

— Честно казано... не знам... цялата тази работа... — колебливо изрече той.

— Шегуваш ли се? Аз направо изгарям от нетърпение — прекъсна го тя. — Тук е толкова скучно. Представа няма什 колко ще ти е забавно. Хубаво ли ти беше вчера? — попита го с дрезгав глас и пристъпи по-близо до него. — Представа нямаш... просто ми се довери. — Беше виждала майка си да дразни баща ѝ по този начин.

— Ами...

— Казах ти, можеш да седнеш в кабината — припомни му. — Ще бъде супер!

Кевин я погледна в очите и тя положи огромно усилие да му вдъхне увереност.

— Ами... добре.

Самър се успокои.

— Страхотно! Е, откъде ще ме вземеш?

Уговориха се да се чакат при задния вход на хотела няколко минути след седем.

Лицето ѝ грейна; планът ѝ беше в безопасност. Тя го целуна по бузата — точно както правеше майка ѝ, когато баща ѝ изпълняваше желанията ѝ. Кевин се изчерви и извърна поглед встрани.

— Смяташ да избягаш, нали? — попита той с наведена глава.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Какво ще се случи с мен, когато се разкрие, че аз съм бил шофьорът ти, а? Замиляла ли си се изобщо за това? Обзалагам се, че ти е минавало през ум. И също съм готов да се обзаложа, че и пет пари не даваш за това, защото, когато то се случи, ти отдавна ще си изчезнала, нали?

— Аз съм на осемнайсет, Кевин. Мога да правя каквото си искам.

— Аха, добър опит.

— Нали говорихме, че ще си правим парти в самолета? Така ще е, обещавам ти. Моят полет е последният за тази вечер, в десет. Мислиш ли, че биха ме пуснали на борда на самолет, ако нямах осемнайсет?

— Възможно е, ако имаш фалшив документ за самоличност.

— Твърде много се навърташ около чично си, пич. Това не ти е „Безследно изчезнали“, нали се сещаш?

Кевин я погледна и отново се сети за горещия минерален извор.

— Ще забравим, че си ме возил където и да било. Просто ще се позабавляваме в самолета, докато стане време за полета ми, а ако някой започне да разпитва, ще кажа, че съм отишла с автобуса, обещавам.

— В такъв случай, защо просто не отидеш с автобуса? — попита я той.

— Мислех, че сме приятели — нацупи се тя. — Исках просто да се позабавляваме.

Кевин спря количката пред вратата на една от хотелските стаи.

— Трябва да доставя поръчката — повтори той.

— Хайде де! — Самър се притисна към него. — Моля те, Кевин... седем и десет, на задния вход — прошепна и избяга, преди той да успее да отговори.

30.

Вратата на кабинета на шерифа в Областното полицейско управление беше затворена. Върху нея имаше надпис: „Провежда се заседание“.

Уолт разговаряше с Бардж Леви, а Фиона документираше с фотоапарата си огледа на бутилките „Адамс“, провеждан от Джанет Финч.

— Онова, което пропусна да обясниш, шерифе — каза Джанет, без да прекъсва работата си, — е как успя да накараши Реми да даде съгласието си за това.

— Кога съм казвал, че съм го карал да прави каквото и да било?

— Нали картата за достъп е у теб? Доколкото разбирам, ти си отворил куфарчето?

— Да — и на двата ти въпроса.

— Много си лаконичен — отбеляза Финч.

— Понякога, макар и рядко, късметът се усмихва и при най-заплетеното разследване.

— *Откраднал* си я от него?

— Реми е потърсил помощ в спешното отделение — обясни Уолт. — Казал, че се подхълъзнал в банята и си счупил коляното. Потърсиха ме, защото според дежурния ортопед и рентгенолога фрактурата се дължи на силен удар в коляното с бухалка или ритник. Имаме уговорка с екипите на спешното отделение да ни докладват при подобни разминавания с твърденията на пострадалите, което често се наблюдава при случаи на домашно насилие над жени.

— И?

— Забравил си е панталоните.

— Моля?

— Реми е забравил панталоните си в спешното отделение. Откарали са го у тях, обут с долнище на болнична пижама. Дали са му твърде много обезболяващи, предполагам. Замаяла му се е главата и забравил да се преоблече. Панталонът му, заедно със съдържанието на

джобовете, ми беше предаден. Мое служебно задължение е да направя опис и се оказа, че картата е в джоба му. Виждал съм я и преди. Нашето полицейско управление ще върне на господин Реми всичките му вещи, разбира се. Свързах се с него и се разбрахме, че ще свърша тази работа довечера, когато се видим на търга.

— Мили боже! Той попита ли те за картата?

— Не обели и дума за това. Сигурен съм, че не е искал да привлича вниманието ми към нея.

— Кой каза, че нямало Господ? — възклика Джанет.

— Можем да документираме и резултатите от анализите, нали?

— попита шерифът.

— Разбира се — кимна Леви и продължи да настройва сложната електронна апаратура.

— Щеше ми се да разполагахме със спектрометър — въздъхна Финч. Носеше памучни ръкавици и докато разглеждаше етикетите под лупа, издаваше стенания като при оргазъм.

— Довери ми се — отвърна Бардж. — Пиезоелектрическият ефект е също толкова надежден. Можем да измерим плътност, обем, капацитивно съпротивление и разсейване в слабо поле.

— Може ли превод на английски? — обади се Уолт.

— Джанет може да установи закономерност в разположението на микрофрактурите — обясни Леви. — Уолт, нямаше да донеса тази апаратура, ако не бях уверен във възможностите й. Дарение е от бащата на един от нашите ученици, когато открихме онези парчета от глинени съдове в Мълдун. Сещаш ли се? В една от нишите на рудника? Пиезоелектрическият ефект беше най-евтиният начин да определим дали става въпрос за автентична индианска находка, без да изпращаме парчетата в лаборатория, което щеше да излезе доста скъпо. — Изсмя се гръмогласно. — Оказаха се най-обикновени саксии за цветя. Но пък получихме апаратурата като дарение, така че хич не се оплаквам!

— Резултатите трябва да бъдат потвърдени — припомни му Финч. — Не се засягай, но становището на една аспирантка и на един директор на училище няма особена тежест.

— Директор на Алтернативно училище — поправи я Бардж. — Освен това съм възпитаник на МТИ, не забравяй.

Джанет предпочете да замълчи.

— Познаваш ли някого? — попита Уолт.

— Мога да помоля някой от преподавателите ми да погледне резултатите, когато приключим — каза Финч.

— Преди търга?

— Съмнявам се — отвърна тя. — Днес е и почивен ден, освен всичко друго. Но нищо не се знае. Тези бутилки са много известни. Сещам се за поне двама души, които с радост биха се възползвали от възможността да ги огледат.

— Аз мога да потърся Лаури от МТИ — вметна Леви. — Може и да се съгласи...

— Доктор Лаури ще се съгласи. Ако той потвърди резултатите, никой няма да ги постави под съмнение. — Джанет погледна шерифа с възхищение. — Благодаря ти за съдействието.

— Не го правя от великодушие — уточни Уолт. — Тези бутилки са улика, свързана с убийство. Ако се окажат фалшивки, това ще окаже влияние върху разследването. Трябва да знам каква е истината.

— Би ми доставило *огромно* удоволствие да видя как слагаш белезници на Артър Реми — каза Финч.

— Не е толкова просто да арестуваш някого — сподели Флеминг.

— Но ако Реми предлага за продажба фалшивки... — Мисълта му увисна недовършена.

— Готови сме — обяви Леви.

Бардж направи един и същи анализ пет пъти. Стъклото около гравюрата бе изложено на ултрависоки звукови честоти, които след това бяха измерени от различни места на бутилките. Компютърът разбърка стойностите и ги показа като диаграма в различни цветове. Леви я разгледа внимателно, запази я и повтори теста.

След приключването на анализа Бардж отмести поглед от монитора и мрачно поклати глава:

— Няма закономерност в разположението на микрофактурите.

— Знаех си! — Джанет изглеждаше така, сякаш бе спечелила джакпота от лотарията.

— Това добре ли е? — попита Уолт.

— Фалшивки са — отвърна Финч, усмихната до ушите.

31.

Самър чу изключването на телевизора и се подготви за предстоящия сблъсък. Като борец тежка категория преди състезание, тя наведе глава, затвори очи и извика в съзнанието си недостатъците на опонента, слабите му места, защото физическото превъзходство бе на негова страна.

Първо искаше да разбере дали той ще се сети, че я е поканил. Според уговорката им тя трябваше да го придружи на вечерята, организирана във връзка с търга на вино, но баща ѝ често забравяше предложенията, които ѝ отправяше, особено ако се появеше по-интересна възможност.

Ако се окажеше, че не е забравил, тя смяташе да събуди гнева му, появявайки се пред него с мокра коса и увита около тялото ѝ хавлия. Баща ѝ мразеше да закъснява. Щом я завареше в този ѝ вид, щеше да ѝ постави невъзможни за изпълнение изисквания и накрая щеше да тръгне без нея, за да я остави да се приготви на спокойствие и да се присъедини към него по-късно — а на нея друго не ѝ трябваше.

— Самър, готова ли си? — най-после извика той. — Не искам да закъсняваме.

Тя си пое дълбоко дъх и нахълта във всекидневната по хавлия, уверена, че това ще го накара да се почувства неловко. Избягваше да я поглежда край басейна. Сигурно виждаше майка ѝ в нея или пък просто не можеше да понесе мисълта, че дъщеря му вече е жена, но независимо от причината, това я накара да усети моментно превъзходство.

— Позабавих се мъничко.

По лицето му се изписа ужас.

— Съжалявам. Дай ми двайсет минути. Става ли?

— Двайсет минути? *Не!* Не става! Казах ти седем без десет. Вече е без пет.

— Ей, не ми се случва чак толкова често да се обличам официално — каза тя с онази интонация, която винаги успяваше да го

ядоса. — Освен това преди търга ще има коктейл, нали? Ще закъснеем малко, голяма работа!

— Не можем да закъснеем! За мен коктейлът е много по-важен от търга. — Той пое дълбоко въздух: лош знак. Очевидно не искаше да подклажда разправията. — Присъствието ти е важно за мен. Исках да се изфукам с дъщеря си. — Болката в гласа му докосна сърцето й. — Щом започне вечерята, се оказваш заклещен между съседите си по маса — и край на свободните разговори. Но на коктейла...

— Ти върви — прекъсна го тя. — Аз ще побързам и ще дойда веднага щом се приготвя.

— Ще те изчакам.

— *Не!* — извика момичето твърде рязко и твърде прибързано.

Родителският му радар веднага се включи и Самър мислено се нахока за собствената си припряност. Баща й я познаваше много по-добре, отколкото на нея й се искаше, и я обичаше много повече, отколкото на нея й се вярваше. Изражението му убедително го доказваше. Обзе я чувство за вина, което полази по гърба й като ледена тръпка.

— Търсиш възможност да подпишеш договор — каза тя, — нали?

— Аз винаги търся възможност да подпиша договор, миличка.

В гласа му се долавяше отчаяние. Самър положи усилие да потисне надигащото се в нея съчувствие. Беше я лишил от възможността да гледа Енрико на полуфиналите. Вместо това я домъкна със себе си в Сън Вали, за да му прави компания. Накара я да играе с него тенис в смесени двойки и я изложи пред всички с отчайващото си представяне. Напълно си заслужаваше онова, което възнамеряваше да му причини.

— Ти тръгвай — подкани го. — Аз и бездруго не си падам много по коктейли. Голяма скука са.

— Съжалявам, ако това пътуване не оправдава очакванията ти — каза баща й. — Искрено се надявах да ти бъде забавно.

— Добре съм, не се оплаквам.

— Не, трябваше да ти предложа да си поканиш приятелка, но изобщо не се сетих.

— Добре съм, татко. — Чувството за вина плъзна към гърлото й, сви се на топка и заседна там като камък. Но Самър не възнамеряваше

да се отказва от плана си. Нито пък да плаче.

— Работата е там, че финансовото ни положение изобщо не е розово. Мисля, че си наясно с това. Минавам през труден период. В такива моменти майка ти много ми липсва. На теб също, сигурен съм. Липсва ни много, макар че почти не говорим за това...

— Моля те, недей.

— Трябва да си говорим повече, чуваш ли? Да решаваме проблемите си заедно.

— Татко...

— Ти си най-важното нещо в живота ми, Сам. Нищо друго не ме интересува. Знам, че едва ли ще ми повярваш, но е точно така. Ти си всичко за мен. Единственото, което ми остана. Среците, договорите... те просто са начин за печелене на пари за нас, за теб... за да ти осигуря възможност да получиш най-доброто от всичко. Твойят приятел, тенисистът... Ерик...

— Енрико!

— Той... просто не е подходящ за теб. Той... сама разбиращ за какво става дума. Знаеш какво иска от теб. Бъди сигурна, че не е щастие. Нито спокойствие и сигурност. Нищо общо с това. Моя работа е, независимо дали ти харесва, или не, да ти помагам да вземаш правилните решения. Не да управлявам живота ти. Не става въпрос за това. Просто искам да правиш преценките си с ясно съзнание и широко отворени очи. Това е. Но в този случай нещата далеч не стоят така. Ядосвай ми се колкото искаш, тропай с крак, няма да ти се разсърдя. Но моля те, разбери, че напълно искрено и от все сърце съм загрижен за твоето благополучие. Не за моето, а за твоето.

— Вече чувам цигулките, татко.

— Да, добре. Започвай да се обличаш.

— Ще се видим там.

— Ако не се появиш след десет минути, ще изпратя тексаските рейнджери по петите ти. Не искам да съм сам на тази вечеря. Имам нужда от теб, чуваш ли? Тази вечер аз и ти сме един отбор.

— Добре. — Гласът ѝ трепереше и тя заби поглед в краката си. — Ще побързам — смотолеви.

После хлопна вратата на стаята си под носа му и се облегна на нея, сякаш искаше да остави отвън целия им разговор.

Защо точно тази вечер? От всички възможни вечери защо точно тази?

* * *

В главата на Теди Съмнър мигаше предупредителна лампа. Усещаше, че дъщеря му подготвя нещо тайно. Нещо, свързано с него. Можеше да е или хубаво, или лошо, но съдейки по отношенията им през последните две седмици, бе готов да се обзаложи за второто.

Излезе от апартамента и се запъти право към служителката на рецепцията — любезно усмихната блондинка на около четирийсет и пет.

— Трябва ми началникът на охраната ви. Спешно е — тихо каза той.

— Разбира се, господине. — Тя посочи с ръка към едно от креслата в стил английски барок.

— Нямам нужда от стол, а от шефа на охраната ви. Веднага! — Можеше да бъде голям грубиян, ако се налагаше. А сега се налагаше.

Жената извади радиостанция от чекмеджето пред себе си.

— Чък — каза тя в микрофона.

През следващите пет минути Съмнър не отмести поглед от вратата към вътрешния двор, която непрекъснато се отваряше и затваряше. Барът на терасата работеше, а масите в ресторантата започваха да се пълнят за съботното вечерно представление на ледената пързалка.

Служителката проследи погледа му и реши да завърже разговор.

— Леденото шоу на Скот Хамилтън — каза тя. — Най-доброто представление за това лято. Желаете ли билети?

— Не, благодаря — отвърна той. — Желая единствено да се срещна с шефа на охраната ви. — Не му се слушаха празни приказки. После погледна часовника си за пореден път.

Чък Уеб изпълваше тъмносиньото си сако почти до пръсване. Имаше любезна физиономия, но цветът на кожата му подсказваше, че обича чашката.

Теди Съмнър протегна ръка за поздрав и мушна в дланта му банкнота от сто долара. Уеб я взе, но не я прибра в джоба си.

— Няма нужда от това. — Протегна я обратно с престорен ентузиазъм, ала Съмнър веднага го прекъсна с вдигане на ръка.

— Имам седемнайсетгодишна дъщеря, която си въобразява, че е на двайсет и шест. В момента е горе, апартамент три-две-седем. Ако кажа, че ѝ имам доверие, ще изльжа. Имате ли деца?

— Две момчета. Малко по-малки от дъщеря ви. Използваме услугите на една фирма, наречена „Супер бавачки“. Говоря за хотела. Добре си вършат работата. Патриша може да се свърже с тях. — Той кимна към рецепцията.

— Трябва да ме придружи на винения търг — обясни Теди. — Но аз се обзalагам, че няма да го направи. Искам някой да я държи под око. Ако излезе от стаята, искам да бъда уведомен. А ако излезе, но тръгне в друга посока, желая да бъда уведомен и за това. — Присви устни. — Какво ще кажете?

— Тази вечер ми е малко натоварено — призна Чък. — Бих искал да ви помогна, но...

— Имате ли камери? Ако не напусне стаята до петнайсет минути, просто ми се обадете. А ако излезе, тогава някой от служителите ви би могъл да я държи под око, докато се увери, че наистина се е запътила към търга. Моля ви!

Бръкна в джоба си за още една банкнота, но Уеб го спря с категоричен жест.

— Стая три-две-седем — каза той. Лявата му ръка се плъзна в джоба на панталона му и се измъкна оттам празна.

— Много съм ви благодарен.

— Оставете ми номер на мобилен телефон.

32.

Черокито взе последния завой, подмина магазина за голф принадлежности и спря пред входа на хотела, където Уолт се опита да събере мислите си.

Шатрата, пригодена да побере шестстотин гости за вечеря, светеше като гигантска бяла електрическа крушка на петдесетина метра пред него. Това разстояние му се струваше като бездна — открито, незашитено пространство, където той бе мишена.

Бутилките бяха фалшиви. Най-изгодно за Реми бе да организира кражбата им преди търга и да прибере застраховката. Дълбоко в себе си Уолт усещаше, че Салво и Макгинес бяха част от екипа, нает за обира, ала не разполагаше с доказателства.

— Ще ми припомниш ли каква е идеята ти? — попита го Брандън.

— На този етап арестуването на водача им е много по-важно от бутилките.

— Както кажеш, шерифе — изсумтя помощникът му.

— Знам, че ти звучи неразумно — каза Уолт, — но единственият начин да докажем, че Реми има пръст в тази работа, е да арестуваме Джордж Клуни. С арестите на Салво или Макгинес може и да не успеем да го постигнем, но все отнякъде трябва да се започне. Те може изобщо да не знаят кой е Реми, а на нас ни трябва точно той.

— Но аз не мога да се преструвам на некадърен — запротестира Томи. — Не мога безропотно да им позволя да докопат бутилките.

— Трябва да го направим така, че да изглежда убедително. Ако вземат бутилките, пчелата ще се върне обратно в кошера.

Флеминг бе сменил GPS устройството на „Брансън Риск“ със свое, а тяхното се намираше в багажника на черокито. Шерифът се надяваше, че полицейският GPS щеше да ги отведе до организатора на обира.

Ако изобщо има планиран обир.

Той зачака потвърждението на Мобилния команден център, че имат ясен сигнал от GPS-а. Все още се опитваше да намери връзка между обира и нападението над момчето в склада в Белвю. Засега не успяваше, но го тормозеше смътното усещане, че двата случая имаха нещо общо.

— Буря на хоризонта — обади се Брандън.

— О, не! Не точно сега — изпъшка Уолт при вида на устремената право към тях Гейл. Познаваше тази нейна походка, познаваше и изражението на лицето ѝ. Към кого ли от двамата бе насочен гневът ѝ? Искрено се надяваше да не е объркал датата, на която момичетата се прибраха у дома.

— За мен е — рече Томи.

— Тогава гледай да я разкараш. Нямаме време за това.

Уолт усети огромно облекчение. Ала в същото време си даде сметка за влиянието, което Гейл продължаваше да упражнява над него. Но как беше възможно? Как бе позволил това да се случи? Въпреки силата на здравия му разум, близостта на тази жена се оказваше най-голямата му слабост. Осъзна го съвсем внезапно, и то едва сега.

— Чу ли ме? — попита.

— Разбрах, шерифе — сопна му се Брандън. Ръката му лежеше в готовност върху дръжката на вратата.

От радиостанцията внезапно се разнесе гласът на диспечера от командния център:

— Готови сме.

— Прието — отвърна Уолт. После се обърна към помощника си:

— Тръгваме. — Гейл се намираше на няколко метра от колата.

— Да. Тръгваме — отвърна Томи.

Флеминг стисна волана и потегли. И двамата наблюдаваха Гейл в огледалото за обратно виждане. Размахваше ръце и продължаваше да ги следва.

— Имам нужда от теб, Томи. Не ѝ се връзвай.

— Бъди спокоен — гневно отвърна Брандън, без да сваля поглед от огледалото.

Звънна мобилният телефон на Уолт. На екрана му бе изписано Чък Уеб.

— Трябва да приема разговора — каза той и спря колата на няколко метра от шатрата.

— Мамка му! — изруга Брандън и рязко отвори вратата. — Дай ми секунда. Веднага се връщам.

Шерифът заключи централно всички врати веднага щом помощникът му затвори своята и прие разговора. Очите му шареха във всички посоки. Изведнъж се почувства болезнено уязвим. Сякаш в куфарчето на задната седалка имаше не вино, а бомба.

— Чък?

— Виж какво, знам, че и двамата имаме много работа, но тук при мен има малък проблем.

— Може ли да почака?

— Не мисля.

— Добре.

— Става въпрос за Кевин. Наша седемнайсетгодишна гостенка току-що излезе от хотела с куфар в ръка. Качи се в колата на Кевин, Уолт. Твоя Кевин. Чакаше я близо до задния вход. Нямаше да забележа, но бащата на момичето — който в момента се намира на търга — ме помоли да я държа под око. Имаше подозрения, че може да избяга. И тя избяга. Непълнолетна е, приятелю, което поставя Кевин право в графата подбуждане и съучастие. Че и отвъд нея, ако схващаши намека. Мацката си я бива, така че не вярвам да съм далеч от истината.

Пулсът на Уолт туптеше толкова силно в ухото му, че той премести слушалката от другата страна, надявайки се да промени нещо. Не успя. Едва чуваше гласа на Чък.

Отново погледна към куфарчето на задната седалка.

— Там ли си още? — попита Уеб.

— Да — отвърна.

Кевин все още бе непълнолетен. Навършващ осемнайсет след няколко седмици, но това нямаше да му е от особена полза в съда. На практика Чък беше прав.

— Момчето е извън територията на хотела, за жалост, иначе бих ти предложил помощта си — каза Уеб.

— Ти вече помогна, Чък, и то много. Благодаря. Ще ти звънна по-късно.

Затвори телефона и потърси с поглед Брандън. Гейл го подлагаше на словесен картечен огън, и то така, както само тя умееше. Четирима от подчинените му вече стояха пред входа на шатрата.

Набра номер от списъка си за бърз достъп и зачака. Никой не отговори.

Набра втори номер и когато най-после Майра вдигна, той вече кипеше от гняв.

— Майра? Дявол да го вземе, Майра!

— Уолт, какво става?

— Какво мислиш, че става, Майра? Кевин. Отново. Не си вдига телефона, а трябва да говоря с него.

— Защото...?

— Защото в колата му има непълнолетно момиче. Непълнолетно и носи куфар, Майра. Бащата на момичето подозира, че се кани да избяга, което хвърля Кевин по хълзгавия наклон към углавно престъпление. Успях ли да грабна вниманието ти?

— Аз ще му звънна...

— Не отговаря! — натърти Уолт. — И от това ми става още по-зле. Ти направи ли каквото ти поръчах? Във връзка с телефона му? Направи ли го, Майра?

— Онова там... за проследяването?

— Да, мрежово проследяване — потвърди той. — Джипиес... плати ли за тази услуга?

— Платих, но никога не съм я използвала — отвърна тя. — Звучи ми малко като... шпиониране...

— Искам да влезеш в интернет и да го откриеш, Майра. Сега. Веднага.

Точно тази вечер от всички възможни, помисли си Уолт. Кевин притежаваше дарбата да улучва най-неподходящия момент за вършене на глупости.

— Нямам никаква представа как да го направя, Уолт. Знаеш колко разбирам от компютри.

— Намери начин да разбереш — отсече той. — Обади се на някого. Направи нещо. Просто трябва да го сториш. И веднага ми се обади. Имаме не повече от един час на разположение. Баща ѝ ще започне да настоява за отговори. Кевин трябва да доведе момичето обратно, и то по най-бързия начин.

— О, божичко!

— От теб зависи, Майра. Това трябва да го свършиш сама. Веднага, без да губиш нито минута.

— Аз? — След смъртта на съпруга си Майра често прехвърляше майчинските си задължения на брат му.

— Имаме късмет, че изобщо ни уведомиха за това. Намери го, а после ще търсим начин да се справим с тази каша.

Уолт прекъсна разговора и излезе от колата. Загледа се в Гейл, която се отдалечаваше по моравата. Усещаше утихващия й гняв съвсем ясно, като товар, който бе носил върху плещите си през последните няколко години. Сега ликуваше, защото този товар вече не му тежеше.

Брандън изглеждаше пребледнял и замаян. Уолт се наслади на момента с огромно удоволствие.

— Останете в готовност! — нареди той на хората си. После отвори вратата на черокито и разкопча предпазния колан от дръжката на куфарчето.

33.

Фиона застана пред огледалото. Носеше черна рокля с дължина под коляното. Стоеше ѝ добре. Не беше нито твърде дръзка, нито прекалено елегантна. Просто „подходяща за случая“.

Стените изльчваха топлината на късното следобедно слънце. Ако останеше още малко вътре, щеше да започне да се поти. Взе дамската си чанта и фотоапарата, свали от закачалката единствения си черен пуловер, остави всичко на задната седалка в колата и се запъти към съседната къща.

Лесли и Майкъл Енгълтън ѝ бяха предложили да пътува с тях до търга, но тя реши да отиде сама с колата си и искаше да им го каже лично. Домът им се намираше на върха на уединен хълм и гледаше към езеро с формата на сълза. На запад от него се издигаше планината Сън Вали.

Влезе в къщата през вратата на кухнята. Отвътре се разнесе детска глътка — трима племенници от Кармел, дошли да им погостуват за две седмици — и тя веднага съжали, че не се бе сетила да им донесе подаръци.

Лесли нямаше да е готова навреме. Фиона беше сигурна, че ще открие съпруга ѝ някъде около децата. Така се и оказа — облечен в официален костюм, Майкъл играеше с тях на клечки, коленичил на пода в най-голямата от трите им всекидневни.

Майкъл бе привлекателен мъж. В тъмната му коса се открояваше бял кичур, който минаваше над лявото му ухо като затъкнато перо. Харесваше ѝ начинът, по който я гледаше; сякаш в стаята нямаше никой друг, освен нея — и това бе само една от многото му дарби.

— Страхотно — възклика той, щом я видя да влиза. — Лесли ще се появи след минутка.

Фиона се зачуди дали той имаше предвид нея или факта, че е дошла навреме. Правеше му чест, че никога не флиртуваше. Но тя тайно се надяваше да го направи поне веднъж.

Обясни му решението си да отиде със собствената си кола, защото за нея търгът се явяваше служебен ангажимент. Макар и леко разочарован, Майкъл не се изненада особено.

— В такъв случай ще се видим направо там — каза той и завъртя очи към тавана. — Може би ще успеем да хванем десерта.

Тя си позволи да се усмихне за сметка на Лесли и точно преди да тръгне обратно към вратата, се сети да поздрави децата. Познаваше ги добре от предишни техни гостувания и много ги харесваше.

Едва тогава обърна внимание на играта, с която се занимаваха. Пристъпи по-близо и се вгледа в хаотичната купчина разноцветни дървени клечки с големината на куки за плетене.

Дали заради полета с Уолт и гледката от високо или заради набитото си фотографско око, но каквато и да беше причината, Фиона забеляза в тази купчина дървени клечки нещо, което я разтърси като електрически ток.

Едва в колата осъзна, че бе напуснała къщата, без да каже довиждане.

34.

Куфарчето с бутилките „Адамс“ стоеше отворено в плексигласовата изложбена витрина, оборудвана с климатична инсталация, а Уолт внимателно оглеждаше присъстващите на коктейла. На тревата до него лежеше найлонова торба с надпис „Аткинсън Маркет“, в която се намираше панталонът на Реми и останалите му лични вещи. Ако откраднха бутилките без куфарчето и вградения в него GPS, планът на шерифа да стигне до Джордж Клуни щеше да пропадне. Погледът му търсеше жената със златистата блуза, жената с бебешката количка на пешеходната пътека, жената, която бе избягала гола от хотелската си стая. Беше убеден, че тя е мозъкът на тази операция. Тя бе човекът, когото издирваха.

В шатрата влезе Артър Реми и закуцука към него на алюминиеви патерици. Изглеждаше като човек, нагълтал се с голяма доза обезболяващи.

— Шерифе...

Флеминг му подаде чантата. Реми провери съдържанието ѝ, намери картата за достъп и я пъхна в джоба си. После пусна чантата на земята.

— Внушително полицейско присъствие забелязвам тук тази вечер. Пребраох четирима отвън.

— Да. Малко повече предпазливост никога не е излишна — отвърна Уолт.

Отвън всъщност имаше петима помощник-шерифи. Брандън и още четирима. Радиостанциите работеха, а от паркирания наблизо Мобилен команден център диспечерът осъществяваше контрол над действията на екипа. Бяха подготвили и три пътни блокади в случай на нужда.

Реми се запъти към витрината с бутилките, загрижен като квачка за пиленцата си. Погледна ги, после се обрна към Флеминг и на Уолт за миг му се стори, че Артър е усетил нещо. Но Фиона беше снимала

разположението им и шерифът се надяваше, че са ги сложили обратно по същия начин.

— Трябва да поговорим — каза Реми.

— Разбира се. По всяко време.

— Дай ми една минута.

Навалицата ставаше все по-голяма. Реми се обърна и повиши глас, за да могат да го чуят всички:

— Това е паметна вечер! Късче история ще попадне в нечия частна колекция. Подобно нещо не се случва всеки ден.

Уолт отстъпи назад. Около Артър се скуччиха хора. Заваляха съчувствия за коляното му и въпроси относно ценната му находка. Той потърси с поглед Флеминг, но вниманието на шерифа бе привлечено от жената, която точно в този момент влизаше в шатрата.

Фиона забърза към него.

— Ох! — възкликна Уолт и я огледа от глава до пети.

— Разбрах — запъхтяно изрече тя.

Уолт се смути от начина, по който му подействаха пламналите ѝ бузи и задъханият ѝ глас.

— Какво си разбрала? — попита я.

— Разбрах защо са проникнали в склада за дървен материал.

Той я дръпна настрана от изложбените маси.

— Казвай!

— Дървени клечици. Племенниците на Майкъл и Лесли играеха на дървени клечици. Тези хора — крадците — възнамеряват да използват дървените трупи, за да блокират пътя. Искали са да откраднат товарен камион. Ако изсипеш едно ремарке дървени трупи на пътя...

— Ще блокираш движението за няколко часа — измърмори той. Фиона току-що бе разгадала плана за измъкване на престъпната група.

Уолт грабна радиостанцията си, но веднага я пусна и повали Фиона на земята, стреснат от мощната експлозия, която обагри за кратко стените на шатрата в жълто.

Чуха се писъци и настана паника, но друга експлозия не последва. Шерифът се отдръпна от Фиона и скочи на крака.

Започваше се.

35.

В слушалката на Флеминг се разнесе спокойният глас на диспечера от командния център.

— До всички екипи в близост до магазина за голф принадлежности в Сън Вали... — започна тя и обяви 10–80, радиокода за експлозия, който стигна до полицейските управления в цялата долина и до всички дежурни помощник-шерифи.

Уолт реагира мигновено.

— Код девет — обяви той нареждането си за поставяне на пътните барикади. — Всички екипи, намиращи се на повече от километър от местопроизшествието, да останат по местата си.

Три месеца по-рано в центъра на Кечъм се бе разразила престрелка — сравнително рядък случай за долината — но без тежки последици. И тъй като нощта бе спокойна откъм произшествия, на сигнала се бяха отзовали всички патрулни коли от Белвю до Норт Стор: общо седемнайсет полицаи и петима помощник-шерифи. Уолт подозираше, че сега предстоеше да се случи нещо подобно, въпреки инструктажа, организиран от него след публикуването на статия в местния вестник, при това на първа страница, осмиваща твърде пресилената полицейска реакция.

Теорията на Фиона за блокирането на магистралата с дървени трупи го накара да се замисли. Ами ако крадците бяха чели въпросната статия в онзи вестник? Ако се опитваха да манипулират действията на полицайите, очаквайки от тях да реагират по същия начин?

Няколко секунди по-късно се чу приближаваща сирена. После още една. И още една.

Докато четирима от помощник-шерифите бързаха към пожара в магазина за голф принадлежности, Флеминг и Брандън заключиха бутилките в куфарчето и тръгнаха към паркираното до шатрата чероки.

Критичните ситуации изпълваха Уолт с хладнокръвие. Слухът му ставаше по-остър. Виждаше нещата по-ясно. Обожаваше това усещане.

Гостите се бяха разпръснали. След експлозията някои бяха залегнали като него на земята; други се бяха скрили в колите си; трети бяха отведени от личните си телохранители. Но когато тревогата се разсея, присъстващите възвърнаха спокойствието си. Изненадващо бързо при това. Чашите отново се напълниха с вино. Всички изглеждаха в добро настроение.

Фиона стоеше до входа на шатрата с фотоапарат в ръка и правеше снимки на пожара, който се виждаше в далечината.

Чу се още една сирена, после още една. Очевидно, точно като предишния път, жадните за адреналин сили на реда започваха да прииждат на тумби.

Уолт се настани зад волана и се обади на шерифа от полицията в Белвю с молба да провери още веднъж товарните камиони в склада за дървен материал.

— Трябва да са два — уточни той.

— Разбрано.

— Каква е тази работа с камионите? — попита Брандън от пътническата седалка, стиснал куфарчето в скута си.

Уолт набързо му обясни теорията на Фиона, както и собствените си опасения относно всички линейки, полицейски и пожарни коли, които в момента пътуваха към местопроизшествието.

— Значи искат да блокират магистралата?

— Това би улеснило измъкването им.

— Но те все още не са взели виното — каза Томи и потупа куфарчето.

— Не. Все още не — отвърна Уолт и бавно подкара черокито през тълпата от официално облечени хора, вперили любопитни погледи в посока към пожара.

— Дори да не са успели да вземат камион от склада, това едва ли има голямо значение. Товарни камиони наоколо колкото щеш.

— Така е — съгласи се шерифът. — Но първо да върнем бутилките обратно в банката.

— Защо не нахълтаха в шатрата? — попита Брандън. — Защо им е да взривяват онзи магазин, ако няма да се възползват от суматохата, за да отмъкнат бутилките?

— Да, и мен ме глажди този въпрос.

Подминаха пет патрулни коли — две от Хейли и три от Кечъм — които се движеха в посока към пожара.

— Втасахме я... отново — изпъшка Уолт. — Сигурно половината ни налични ресурси са се запътили в погрешната посока.

Брандън извади радиостанцията си и по молба на шефа си предаде заповедта му на диспечера да върне колите обратно. Но още докато говореше, други два полицейски автомобила профучаха покрай тях с включени сирени.

— Маамка му! — изпъшка Томи. — Като деца в сладкарница са.

— Толкова предсказуеми, че чак се плаша — обади се Уолт.

Минаха през собствената си пътна блокада и включиха сирената, за да избегнат задръстването. Десет минути по-късно бутилките се намираха обратно в сейфа с любезното съдействие на банковия директор, който се бе съгласил да бъде на тяхно разположение цяла вечер.

— Не стана така, както си го представяхме — сподели Флеминг, когато отново седнаха в колата, спокойни, че бутилките „Адамс“ са на сигурно място.

— Пропускаме нещо важно — каза Брандън.

— Аха.

— Просто не проумявам.

— Нито пък аз.

— Трябаше да налетят на бутилките като мухи на мед.

— Аха.

Беатрис провря муциуната си между седалките и започна да ближе Уолт, а той протегна ръка и я погали.

— Защо им е да блокират магистралата, ако няма да крадат виното? — зачуди се Томи.

— Хотелът! — извика шерифът и натисна педала на газта.

Помощникът му светкавично закопча предпазния си колан.

— Шефе, какво, по дяволите...?

— Регистрирали са се, но така и не са го освободили.

— Да, сещам се — каза Брандън. — Но какво от това?

— Взривяват магазина. Ние се отзоваваме. Те използват трупите, за да блокират магистралата. В капан сме.

— Целта им не е виното — ахна Томи и стисна дръжката на вратата.

— Целта им не е виното — повтори Уолт след него като echo.

36.

Самър даде знак на Кевин да спре до телената ограда, зад която се намираха пистата и хангарите. Отвъд нея бяха паркирани десетина частни самолета. Младежът угаси двигателя и свали потните си длани от волана.

— Входът на авиационната служба е малко по-нататък — информира я той. — Защо спираме тук?

— Знам, но ние не отиваме точно там.

— Защото...?

— Заради дребната техническа подробност, че сме непълнолетни и нито един от двама ни не е пилот... Ти не си пилот, нали? — добави тя.

— Не, но чичо ми има безмоторен самолет. Сигурен съм, че ще ме пуснат да ти го покажа. Повечето от служителите ме познават.

— Точно това имам предвид. Предпочитам да прескоча оградата.

— Това е пълна лудост.

— Не, не е. Много е лесно даже. Огледай се, пич. Не виждаш ли какво е мъртвило?

— Ех? Незаконно е.

— Ще я прескочим точно за две секунди.

— Но защо да си правим този труд, когато можем да влезем като нормални хора? — настоя той. — Защо ни е да прескачаме оградата?... Май ще е по-добре да тръгвам.

— И дума да не става!

— Искаше да те докарам дотук и аз го направих. Изпълних молбата ти.

— Има доста време до полета ми — оплака се тя. — А вътре в самолета е много яко. Ето го. Ей там е — посочи. — Казвам ти, ще ти падне шапката!

— Няма да прескачам оградата, да не съм луд! Това си е престъпление... наказуемо е.

— Страх ли те е?

— Не. Просто няма да го направя.

— Защото те е страх...

— Не. Защото просто мога да мина през входа на авиационната служба и да стигна до същото място.

— По някое време баща ми ще ме потърси — каза Самър. — И двамата го знаем. Довечера... утре. И когато го направи, ще провери навсякъде. Той никога не върши половинчати работи. Ако двамата с теб се появим в авиационната служба, ще ни видят заедно. И после, когато внезапно изчезна...

— Точно заради това ще слезеш тук.

— Няма да стане.

— Напротив, ще стане — възрази той. — Не, сериозно, трябва да тръгвам. Желая ти приятен полет.

Тя изтръгна ключовете от таблото, отвори вратата, хукна към оградата и се покатери по нея като котка. Усмихна му се закачливо през дупките от другата страна на мрежата и разклати връзката с ключовете му. После погледна предпазливо в двете посоки и щом се увери, че всичко е наред, доби кураж и държанието ѝ стана още по-нагло.

— Ако ги искаш, ще се наложи да дойдеш и сам да си ги вземеш.

— Напъха ключовете в предния джоб на тесните си джинси. — Донеси и куфара ми.

Кевин оставил куфара ѝ в колата и чевръсто прескочи оградата.

Самър се отдръпна назад. Дясната ѝ ръка продължаваше да стиска ключовете в джоба ѝ.

— Ще си получиш чантата, когато ми върнеш ключовете — каза той и тревожно се огледа. Вероятността да го заловят го ужасяваше.

— Ела си ги вземи — извика тя и хукна към един от самолетите.

Кевин я настигна точно когато тя пъхаше ключа в ключалката. Горната част на вратата се вдигна нагоре, а стълбата от вътрешната част на другата половина се спусна надолу.

Самър сграбчи Кевин за ризата и го придърпа към себе си. А после, точно преди устните им да се докоснат, се завъртя и притисна задника си към слабините му. Улови дясната му ръка и пъхна пръстите му в джоба си.

В джоба ѝ беше топло. И *плашещо*.

— Твои са, ако ги искаш.

Пръстите му докоснаха ключовете. Тя напъха ръката му още по-дълбоко в джоба си. Там беше горещо като в пещ.

Той стисна ключовете, измъкна ги и ги пусна в джоба на панталона си.

Самър улови дланта му и я притисна към самолета.

Кевин я погледна озадачено.

— Сега, когато вече си го докоснал, не искаш ли да го видиш?

— Аз... не, не искам — отвърна той с треперещ глас и хвърли поглед към колата си.

— Една бира — каза тя. — Просто го виж и тогава реши дали искаш да останеш. Няма да те насиљвам. Само ти напомням, че имам време за убиване. Бихме могли да го убиваме заедно.

Топлината ѝ се разливаше по пръстите му.

Сега, когато вече си го докоснал...

Той я последва нагоре по стълбите.

37.

След като постави експлозива в количката за голф, Роджър Макгинес се срещна с Мат Салво, който — след първия неуспешен опит — бе успял да открадне товарния камион.

Макгинес включи на скорост и двамата потеглиха, оставяйки зад гърба си базата „Колд Спрингс“ на „Сън Вали Кампъни“ — огромен склад за строителни материали и техника.

— Всичко наред ли е? — попита Салво.

— Подминах поне десет патрулни коли, движещи се в северна посока — отвърна Роджър.

Зад тях се разнесе вой на сирена.

— Горе главите! — рече Макгинес и впери поглед в страничното огледало на камиона.

Мат удари с юмрук по таблото.

— Мамка му!

— Успокой се. Ще се справим — каза шофьорът.

Наблизаваха светофара на разклонението за „Грийнхорн“ и „Ийст“. На около триста метра след него се намираше онзи участък от магистралата, който минаваше по бетонен мост.

Салво протегна ръка и хвана дебелия черен електрически кабел, който лежеше между седалките и излизаше през задното прозорче на кабината, за да стигне до дървените трупи, закопчани с вериги към каросериията. В края, който държеше в ръка, имаше черен превключвател.

Полицейската кола се движеше на около метър от червените предупредителни флагчета, забодени по краищата на по-дългите трупи.

— Не бързай — предупреди го Роджър.

— Гадината е точно по петите ни!

— И какво ще направи? Ще ни избута от пътя? Не взривявай експлозивите, Мат. Изчакай.

Палецът на Салво застина над бутона.

Камионът подмина светофара и набра скорост в посока към моста.

— Подбирането на точния момент за действие стои в основата на всичко — каза Макгинес. — Аз поставих онази бомба. Знам какво трябва да направим, за да успее планът ни. Не е нужно да се побъркваш заради някаква си патрулка.

Полицейската кола навлезе в платното за насрещно движение и се изравни с камиона. Идващите отсреща автомобили старателно го заобикаляха.

Оставаха стотина метра.

Палецът на Мат стоеше в готовност над бутона.

— Сложил си предпазния колан, нали? — попита Роджър.

— Да.

— Добре. Дръж се!

Макгинес рязко изви волана наляво, бързо го върна обратно и натисна спирачката. Гумите изsvириха и започнаха да пушат, а кабината и ремаркето се понесоха на една страна като в забавен кадър; първо в унисон, после ремаркето се изви грациозно и застана под остър ъгъл. Маневрата привлече вниманието на полицията — в един момент се движеше до камиона, а в следващия едва не се оказа премазан под гумите му. Той направи рязък завой и се качи на велосипедната алея.

Роджър бе успял да завърти камиона напречно на магистралата, точно между перилата от двете страни на моста. Красота!

— Сега!

Салво натисна бутона.

Последва серия от малки експлозии и във въздуха се издигна огромен облак сив пушек. Гигантските дървени трупи се изсипаха с трясък от ремаркето.

Получи се точно както го искаше Кантел — ужасяваща грамада от дървени трупи, които се търкаляха и подскачаха във всички посоки. Камионът издаде оглушително металическо скърдане и най-после спря. Макгинес бе успял да го заклещи в края на моста като коркова тапа в бутилка.

— Чудесно! — отбеляза Мат и грабна моторния трион, който лежеше в краката му.

— Ще се видим на уреченото място — каза Роджър и слезе от кабината.

Стиснал триона в ръка, Салво си запроправя път през разпилените трупи, като не изпускаше от поглед полицейската кола, покатерена върху мантинелата до колоездачната алея.

Дръпна кордата и трионът изръмжа. Острието захапа близкия електрически стълб.

Мат извърна глава настрани, за да избегне хвърчащите трески и стърготини, и тогава забеляза опашките от автомобили. И в двете посоки движението бе спряло; някои от последните коли се опитваха да обърнат и да напуснат магистралата, което създаваше още по-голям хаос.

Той направи втори разрез с триона. Парче дърво се откърши от стълба и излетя встрани. Мат продължи да реже.

Един от шофьорите слезе от пикапа си и започна да му креши. После хукна към смачканата полицейска кола.

От север се чуха сирени. Салво погледна на юг. Оттам полиция не се задаваше, точно според предвижданията на Кантел.

Той натисна триона с цялата си тежест. Стълбът се пропука. После поддаде и падна на земята.

Жиците над главата му започнаха да хвърлят искри. Бе пропуснал някак факта, че заедно със стълба ще повали на земята и няколко хиляди волта електричество. Захвърли триона и хукна през моста в южна посока. Свираха клаксони. В ушите на Салво те звучаха като аплодисменти за добре свършена работа.

Прекоси магистралата, скочи по насипа, но загуби равновесие и се затъркаля надолу. Изправи се и отново се затича.

Някакъв смелчага бе зарязал колата си и търчеше след него.

— Ей, задник такъв, спри веднага! — извика мъжът.

Мат извади ножа си, шмугна се в близката трепетликова горичка и ненадейно се озова до барака за инструменти в някакъв двор. Скри се до стената от другата ѝ страна и отправи безмълвна молба към преследвача си да се откаже.

Но миг по-късно смелчагата изскочи от горичката и Салво — израсъл в Спаркс, Невада, в квартал, където ръкопашният бой бе не просто ежедневие, а средство за оцеляване — прецени момента за

атака със съвършена точност. Появи се изневиделица иззад ъгъла на бараката и стовари дръжката на ножа си право в челото на натрапника.

Мъжът тупна на земята като камък.

— Добър опит — измърмори Мат.

Огледа се наоколо, за да се ориентира, и се запита колко ли дълго щяха да го чакат Лорейн и Макгинес.

38.

Черокито приближи колоната от спрели автомобили и точно тогава телефонът на Уолт иззвъня. Той погледна изписаното на екрана име и вдигна.

— Какво откри, Майра?

— Той е на летището — отвърна тя. — Използвах онази услуга... с проследяването. Доколкото разбирам, Кевин е или на летището, или някъде наоколо.

— Това не е добре — каза Уолт. — Видели са момичето да влиза в колата му с куфар в ръка. Ако смята да лети за някъде, а той е решил да й помага... Майра, Кевин е в беда.

Брандън гледаше през страничния прозорец и се преструваше, че не чува.

— Отивам там — обяви тя.

— Още ли не вдига телефона си?

— Не.

— Можеш ли да му пуснеш текстово съобщение?

— Аз? Нямам никаква представа как се пишат съобщения. Освен това вече съм в колата.

Щеше да се разплачне всеки момент.

— Ще звънна на Пийт. Ако имаме късмет, той ще успее да го открие, преди хубостникът да се е накиснал в тази каша.

Майра му благодари и затвори.

Пред него се точеше дълга колона от светещи автомобилни стопове. Флеминг включи мигача и зае празната средна лента, предназначена за превозни средства, завиващи в двете посоки.

Уолт веднага звънна на Пийт — ръководител полети на летището в Сън Вали, и го запозна със случая на Кевин. Пийт го увери, че ще слезе до терминала и ще огледа наоколо.

— Ще звънна и в авиационната служба — каза той.

— Задължен съм ти.

— Ще ти се обадя след малко.

Щом подминаха изхода за окръг Рейнбоу Бенд, шерифът и помощникът му добиха още по-ясна представа за хаоса на пътя: пред тях се виждаше дълга колона от червени стопове и никакви фарове на автомобили, идващи от противоположната посока; полицейска кола встрани от платното — от полицейското управление в Кечъм може би. Секунди по-късно видяха и камиона, който блокираше пътя.

— Това дървени трупи ли са? — попита Томи.

Шофьорите щъкаха около колите си, а неколцина от тях се бяха струпали покрай пострадалата патрулка. Брандън избута любопитните настрана. Флеминг отвори вратата и с облекчение установи, че шофьорът е леко замаян, но няма сериозни наранявания.

Той се огледа наоколо; първо насочи вниманието си към разпилените трупи, а после към електрическия стълб, който лежеше върху велосипедната алея. Съборените на земята жици продължаваха да хвърлят искри.

Подаде на Томи ключовете от черокито.

— Действай. Първо организирай премахването на електрическия стълб. Никой да не използва велосипедната алея. Сложи двама от нашите полицаи на пост.

— Разбрано — отвърна Брандън. — А ти?

— Ще държим връзка — каза Уолт и хукна към моста.

39.

Самър затвори вратата на самолета и кимна на Кевин да я последва.

— Хайде, искам да те разведа наоколо — каза му и мина покрай него. Постара се да го докосне, за да поддържа интереса му. — Побира осем души, които могат да пътуват и в легнало положение. Всяка седалка разполага със собствен телевизор, а на стената отсреща има голям екран. — Посочи с ръка. През кръглите прозорци нахлуващо бледа светлина.

Тя му връчи кутийка студена бира. До хладилника имаше две микровълнови фурни, вградена кафемашина, мивка от неръждаема стомана. На стената висеше пожарогасител. В коридора до кухнята, точно срещу аварийния изход, се виждаше сгъваема врата, а зад нея — тоалетна с тапицирана седалка. До тоалетната имаше леко открепен плъзгащ се панел, който водеше към складово помещение.

Кевин отпи от бирата си и се огледа наоколо, възхитен и развлнуван.

На стената до тоалетната висеше фенер на батерии, както и аптечка за първа помощ.

— Има си всички домашни удобства — отбеляза той.

— Точно това е идеята. Включително и сателитен телефон. — Самър посочи към седалката на баща си.

— Сериозно?

— Страхотно удобство, обожавам го. Но никога не казвам на баща ми. Не искам да знае какво харесвам и какво не, защото се чувства длъжен да ми купи всяко нещо, което спомена, че харесвам. Ако щеш вярвай, но това изобщо не ми се нрави. И този самолет не харесвам. Баща ми е толкова обсебен от него, та чак се дразня.

— ТМИ — каза Кевин. — Твърде много информация.

— Както и да е...

— Самолетът е много як — призна той.

— Трябва да изпиташ усещането при излитане! Не мога да го опиша с думи, *супер яко* е! Все едно излита ракета или нещо подобно. Татко... обляга главата си назад, представяш ли си? При излитане. Затваря си очите, все едно е надрусан или нещо такова. — Тя се изчерви и отново се засмя, после бързо добави: — Забрави, че го казах.

Но Кевин не можеше да го забрави и веднага си помисли, че Самър със сигурност го знаеше. Колкото повече размишляваше за това, толкова по-ясно му ставаше, че тя играе някаква роля, но все още не можеше да проумее защо го правеше.

— Е, готов ли си? — попита го момичето.

— Зависи какво имаш предвид.

— Не го прави — въздъхна тя. — Не се опитвай да се надуваш. Мъжете непрекъснато се държат така и мога да ти кажа, че действа ужасно отблъскващо, разбра ли? Просто бъди себе си. Сладък си, примири се с това. Но не се опитвай да звучиш като Джеймс Бонд, защото не си.

Провря се отново покрай него и се запъти към пилотската кабина.

— Какъв ти е проблемът с баща ти? — попита я той, за да ѝ го върне. Не обичаше да му четат конско.

Въпросът му я накара да спре на място. Не се обърна да го погледне.

— Вече ти казах — отвърна. — Нормални търкания между баща и дъщеря.

— И затова решаваш да избягаш? Плюеш си на петите, идваш тук, макар да знаеш, че не ти е позволено? Според мен просто искаш да му дадеш урок.

— Ти какво, да не си личният ми психоаналитик?

— Просто съм любопитен, това е всичко.

— Престани да любопитстваш в такъв случай. Разваляш цялото забавление.

— Смятам, че не бива да тръгваш.

— Никой не те е питал.

— Не искам да тръгваш. Предпочитам да останеш. Защо просто не му кажеш онова, което те тревожи? Тогава ще имаме възможност да прекараме повече време заедно.

Лицето ѝ се озари от удоволствие, но изражението ѝ си остана снизходително.

— О, колко мило — каза.

— Говоря съвсем сериозно.

— Ще замина — твърдо изрече тя.

— Онзи тенисист, за когото ми спомена... Той ли е причината?

— попита Кевин.

— Утре, неделя, са финалите за мъже. Той ще играе. Аз ще бъда там.

— Но после той заминава, нали? На някой друг турнир? И какво? Ще го последваш ли? Той дали одобрява това, как мислиш? Ти си на седемнайсет. Ще го арестуват.

— Ти да не си ми баща? Хайде престани, става ли?

— Ако останеш, ще получиш похвала от татко, нали? Можела си да избягаш, но не си го направила. Сигурно ще е доволен от постъпката ти.

— Той никога не е доволен от мен. Просто го приеми като факт и зарежи тази тема. Говоря ти съвсем сериозно. Заминавам за Лос Анджелис и не искам никой да ме разубеждава. Просто ме остави на мира, моля те.

— Работата е там — каза той, — и ние с теб го знаем по-добре от всеки друг, че е много тежко, когато някой ни напусне, независимо дали ни е лазил по нервите с присъствието си.

— Искаш ли да видиш пилотската кабина, или ще трябва да слушам монологи от „Шоуто на Опра“?

Кевин я последва към предната част на самолета, а Самър отстъпи настрани и му направи път да мине. Той се поколеба.

— Хайде. Нали затова дойде?

Младежът се замисли.

— Не знам. Може би.

— Да седнеш на пилотската седалка.

Той не помръдна от мястото си.

— Разбирам желанието ти да му правиш напук — каза ѝ накрая.

— Молил съм майка ми сигурно хиляда пъти да се преместим. Всичко тук ми напомня за него. Вече нямам сили да живея в долината. Не издържам. Не знам майка ми как го прави, нямам идея. Опитва се да задържи нещо, което вече го няма. Толкова е объркана.

Той внимателно се настани на пилотската седалка. Ясно чуваше дишането на Самър.

— Би могъл да дойдеш с мен — каза му.

— Тогава съвсем ще я оплескаме.

Тя помълча.

— Можем да си пуснем музика — каза вместо отговор. — Виждаш ли тези копчета? Включи второто.

— Ще ми трябва ключът, нали? Сигурна ли си, че няма да стане проблем?

— Няма нужда от ключ. Не и за тази част.

— Не може да бъде!

— *Може*. Ключът е за вратата.

— Майтапиш се с мен!

— Няма ключ, няма майтап.

Кевин реши да се увери сам и започна да натиска копчетата. Включи се централното осветление в кабината. Самър го изключи и спусна всички щори.

Множеството лампички по контролното табло обливаха помещението в мека светлина.

— Управлявала ли си го някога? — попита я той.

— Няколко пъти след излитане, да. Баща ми може да го приземява. Изкара някакви курсове. Абсолютно побъркан е на тема сигурност. В склада има един куфар с резервна радиостанция, портативен джипиес, морски и сухопътни карти, фенер. Резервно копие от всичко — това е баща ми. Утре сигурно ще го е яд, че не разполага с резервна дъщеря.

Телефонът на Кевин издаде сигнал за получено текстово съобщение. Той го измъкна от джоба си.

Кев? Уолт те издирва. Къде си?

Идвам към летището. Мама

Напъха телефона обратно и заяви:

— Трябва да тръгвам! — *Откъде, по дяволите, знае, че съм тук?*

Някой сигурно бе забелязал колата му.

— И дума да не става! Та ние току-що дойдохме.

— Трябва да тръгвам — повтори той.

40.

Кантел, Макгинес и Салво влязоха в авиационната служба на Сън Вали — облечени в пилотски униформи, с ниско нахлупени шапки с козирки — и се запътиха с твърда крачка към гишето.

Дежурен служител — Реба Кайн, пишеше на табелката.

Кристофър постави върху гишето малък ключ, писалка и сноп документи.

— Бих искал да оправя сметката на „Лиърджет“ танго-алфа-девет-пет-девет.

— Разбира се — отвърна Реба и затрака по клавиатурата на компютъра. Откри сметката, разпечата я и му предостави копието за оглед.

Кантел плати хиляда сто седемдесет и пет долара в брой.

— Проблем ли има? — попита той.

— О, не, напротив — отвърна тя. — Просто тук рядко виждаме пари в брой.

Служителката му подаде касовата бележка.

— Къде е Уилям тази вечер? — попита жената пилота. — Нали така се казваше?

— Уилям Завоевателя? — пошегува се мъжът. Салво и Макгинес се засмяха заедно с него. — Той ще извърши полета сутринта. Ние сме екипът по поддръжката.

— Трябва да приведе организма си в техническа изправност — засмя се Роджър.

— Да не би да е прекалил с питиетата? — Реба Кайн веднага схвана шегата.

Кристофър се подписа върху документа с лекарски почерк.

— Заредихте ли бордовата кухня с провизии? — попита тя и взе да разлиства документите пред себе си.

— Имаме си провизии. — Макгинес измъкна от джоба си кутийка с ментови бонбони.

Реба отново се засмя.

— Ще летим до Бойси. Възникна малък проблем с дивидито и трябва да го оправят — обясни Салво.

Кантел го стрелна с поглед, но бързо прикри негодуванието си.

— Тук имаме много кадърни момчета, които могат да погледнат електрониката — предложи служителката.

Кристофър се усмихна накриво.

— Шефът държи да е в Бойси.

— Ясно — отвърна тя.

— Би трябало да се върнем към девет сутринта — добави Роджър.

— Е, ще се видим утре тогава — каза тя. — Желая ви ясно небе, господа.

Зад нея имаше материрано огледало, което създаваше илюзията за облаци. Кантел не пропусна да се огледа в него.

* * *

Реба Клейн усети леко беспокойство, когато тримата мъже се обърнаха и тръгнаха към самолета.

Не беше свързано със суетата на пилота — *Господи, всички пилоти смятат, че светът се върти около тях!* Нито пък с плащането в брой... не точно, макар че това също ѝ направи впечатление.

Редовно срещаше похотливи погледи и ги приемаше като нещо нормално за високото самочувствие на летците. Затова изобщо не се притесни, че най-ниският от тримата буквально я разсъбличаше с поглед. Онова, което я подразни и смути, бе мръсотията, която оставиха след себе си. Дървени стърготини, трески, кал: все едно бяха рязали дърва минути преди да влязат в залата.

Странна работа, помисли си Реба.

После отново затрака по клавиатурата и приключи документалната част от плащането.

41.

Уолт се покатери върху дървените трупи с радиостанция в ръка, опитвайки се да набележи най-апетитните обекти за обир в южната част на долината. Веднага се сети за оръжейния склад на Националната гвардия, където се съхраняваха всякакви видове оръжие и около половина дузина джипове „Хамър“. Щетите биха били катастрофални. В този район имаше и други примамливи мишени — колекции от произведения на изкуството, богати и известни личности за отвлечане. Изведнъж осъзна, че в това отношение долината бе изключително уязвима за организирано нападение от такава величина. Тази мисъл му помогна да се изкачи до върха на купчината два пъти по-бързо.

Точно в този момент, наред цялата какофония от автомобилни клаксони, той чу как зад него някой пъшкаше и ругаеше, докато се опитваше да се изкатери по камарата от дървени трупи. Обърна се, готов да тегли едно конско на Брандън.

Насреща му стоеше Фиона и го пронизваше с поглед. Държеше черната си рокля вдигната високо над коленете, но веднага я пусна надолу.

— Казах ти — вдигна вежди тя.

* * *

— Не бива да си тук — каза Уолт от шофьорската седалка на конфискуваната „Тойота Приус“. Слава богу, собственикът ѝ се бе подчинил безпрекословно.

— Обаче съм тук, така че свиквай.

— Ти си цивилен гражданин, ще те оставя в града.

— Не, няма да ме оставиш. Заслугата за разгадаването на този замисъл е моя. Очевидно имаш нужда от мен.

Той се подсмехна пренебрежително на опита ѝ да го изнуди.

— Освен това по случайност съм жена — каза тя, — което очевидно ти е убягнало. Когато откриеш избягалото момиче, ще имаш нужда от жена в екипа си.

— Откъде знаеш, че...? — Замълча по средата на изречението и си отговори сам: — Майра.

— Не, не е Майра — отрече Фиона. — Може случайно да съм се сблъскала с Чък Уеб. Възможно е... не казвам, че е било така.

— Не мога да се занимавам с Кевин и момичето... не и в този момент.

— Точно затова съм тук.

— Ти си ме проследила.

— А ти наистина си гениален детектив.

— Но с каква цел си ме проследила? — попита той.

— Задаваш твърде много въпроси.

— Това не е отговор.

— Разкъсват ме противоречия.

— Какво означава това?

— Голям детектив си, няма що!

42.

Кевин скочи от пилотската седалка и избута Самър обратно в пътническия салон на самолета.

— Какво има? — попита го тя.

— Трима мъже идват насам.

— Не насам. Към друг самолет. Успокой топката, пич.

— Заклевам се.

Момичето пристъпи в пилотската кабина и надникна през прозореца.

— Няма страшно — прошепна, но не много убедително. — Първо, не виждам нито Уилям, нито Джак. Второ, ние нямаме тричленен екипаж.

Но мъжете крачеха право към тях и Самър побърза да се върне при Кевин.

— Нищо не разбирам. Те не са от нашия екипаж.

— Не мисля, че това има значение точно в този момент. Какво, по дяволите, ще правим?

— Осветлението! — прошепна тя, хвърли се напред и запълзя на четири крака към кабината, за да изключи бутоните.

Входната врата изщрака шумно и започна да се отваря.

— Мамка му! По дяволите! — изпъшка Кевин. — Майка ми ще ме убие!

Самър го повлече по пътеката и се напъха заедно с него в складовото помещение до тоалетната. Плъзна вратата зад себе си, но не докрай, и долепи око до процепа.

Кевин стоеше плътно до нея в тясното пространство, а сърцето му биеше твърде силно и твърде бързо.

Вратата на самолета най-после се отвори докрай.

Самър притисна показалец към устните си и прошепна:

— Не познавам тези мъже. Едва ли ще се бавят. Може би подготвят самолета за утрешния полет. Кой знае?

И отново насочи вниманието си към пътническия салон.

Още от качването си на борда тримата мъже почти не обелваха дума един на друг, което се стори доста странно на Кевин. До ушите му стигаха звуци от суетенето им в пилотската кабина. Правеха нещо, и то съвсем целенасочено.

Лампите светнаха и въздушната система изсъска.

Най-после се разнесе нечий monotонен глас, който сякаш четеше нещо.

Косата на Самър погъделичка лицето му.

— Това е контролният списък! — каза тя. — Мисля, че се подготвят за излитане.

— Какво? Не могат да направят това!

— Млъкни и ме остави да помисля.

Кевин за пръв път видя собствената си уплаха като в огледало, само че изписана по лицето на Самър.

* * *

Кантел прочете на глас контролния списък с инструкции, така както се бяха упражнявали с Макгинес десетки пъти. Роджър бе инвестирали девет месеца в обучение за предстоящия двайсетминутен полет и макар да провеждаше подготовката с нужната увереност, беспокойството му изпълваше цялата пилотска кабина.

Задълженията на Кристофър се ограничаваха до радиостанциите и GPS навигацията. Той настрои нужните честоти, провери два пъти координатите, които бе въвел в навигационната система, и посочи с пръст към радиопредавателя.

— Да го изключва, нали? — попита.

— Изключи го — потвърди Макгинес и отново насочи вниманието си към контролното табло.

Кантел изпълни инструкцията и по този начин предотврати излъчването на радиосигнал, който би позволил на службата за контрол на въздушния трафик да следи полета им. На височина над четири хиляди и петстотин метра лиърджетът щеше да е видим за повечето радари. Но Роджър не взнамеряваше да надвишава три хиляди метра, щом излезеха над пустинята. Тревожеше го единствено прелитането над планините. А така също и тъмнината.

— Спокойно и полека — каза Кристофър. — Не бързаме за никъде.

— Обади се на кулата.

Кантел знаеше репликите си наизуст. Макгинес го бе предупредил, че трябва не просто да изрече точните думи — всъщност нямаше кой знае какво за казване — а да ги произнесе с правилната интонация, с безразличие, за да не събуди подозрение у диспечера от въздушната кула в Хейли.

Така че той съобщи номера на опашката и поискав разрешение за излитане.

Необичайната посока на вътъра налагаше излитане в северна посока. От кулата припомнха на ТА-959 изискването за заглушаване на шума от двигателите.

Кантел потвърди.

Макгинес недоволно поклати глава.

— Трябваше да ни дадат три-едно — каза той. Имаше предвид пистата за излитане в южна посока.

— Крис? — Салво стърчеше зад тях, въпреки инструкциите на Кантел да не им се пречка.

— Казах ти да стоиш настрана! — подхвърли му той през рамо.

Мат държеше кутийка „Хайнекен“.

— Божичко, Салво, изхвърли това нещо... Не точно сега!

— Не е моя!

Самолетът зави към пистата.

— Предполетен контролен списък — каза Роджър на Кристофър, без да обръща внимание на Мат.

— Намерих я в поставката за чаши, Крис — продължи да упорства Салво.

— Какво ме интересува къде си я намерил? — отвърна Кантел и посегна към ламинирания контролен списък. — Изхвърли я и сядай някъде.

— Беше в поставката за чаши — повтори Мат — и е студена.

Това привлече вниманието и на двамата пилоти.

Кристофър протегна ръка и пипна бирената кутийка. После хвърли тревожен поглед към Макгинес.

— Вече е късно да се отказваме — отвърна Роджър. — Имаме разрешение за излитане.

— Претърси самолета — прошепна Кантел на Салво и се обърна към Макгинес: — Действай!

* * *

— Гласть на единия ми звучи познато — прошепна Самър в ухото на Кевин, — но не се сещам кой е. Може би работи с Уилям? Не знам.

Заради грохота от двигателите трябваше да долепи устните си до ухото му и Кевин се чувстваше буквально притиснат в тъгъла.

— Аз ще се погрижа за тази работа — каза тя. — Изчакай ме тук.

Понечи да я спре, но Самър го отблъсна и се измъкна от шкафа. Той затвори вратата след нея, но оставил малка пролука, за да може да наблюдава салона.

— Извинете! — провикна се тя.

Посрещнаха я три втрещени физиономии. Вторият пилот свали слушалките си. С пет бързи крачки момичето се озова зад гърба на ниския мъж.

— Къде е Уилям? — попита ги и се вгледа в лицето на пилота. Не го познаваше. Изпъна рамене, за да изтъкне авторитета си. — Кои сте вие всъщност? — После се обърна към втория пилот: — С теб се познаваме, нали? Аз съм Самър. Виждал си ме. Трябва да ме върнете обратно в авиационната база.

— Какво правиш в самолета? — попита вторият пилот. — Не трябва да си тук.

— Мислиш ли? Баща ми притежава този самолет. Върнете ме в авиобазата, моля ви.

— Можем ли да обърнем? — Странен въпрос за втори пилот. Разбира се, че можеха да обърнат. Трябваше да го направят, и то веднага.

— Можете и ще го направите — заяви твърдо тя, за да им припомни коя е.

Пилотът смутено погледна към втория пилот.

— Къде е Уилям? — попита Самър отново.

Пилотът очевидно не я чуваше. За разлика от втория пилот, той не беше свалил слушалките си.

— Трябва да дадем обяснение на диспечера в кулата — каза пилотът. — Наистина ли искаш да го направим?

— Трябва да се върна. Не мога да летя с вас, дори да е за кратко — намеси се Самър. — Нямам време, ясно ли е?

Вторият пилот я огледа от глава до пети. После обърна глава към прозореца и впери поглед в сините светлини от лявата страна на пистата.

— Някой чува ли ме? — попита тя.

— Госпожице, отдръпнете се назад, ако обичате! — каза вторият пилот с коренно променено изражение на лицето. Изглеждаше така, сякаш той командва парада.

Самър не помръдна. Нямаше никакво намерение да се отдръпва.

— Върнете ме обратно — настоя тя.

Вторият пилот, който до този момент не ѝ обръщаше особено внимание, се обърна към нея и кресна:

— Сядай!

Момичето го погледна със свито сърце.

— Аз... няма да дойда с вас. Искам да ме върнете в авиобазата още сега!

Вторият пилот кимна едва забележимо и чифт ръце се обвиха около нея. Третият мъж от екипа.

— Тръгвай! — нареди вторият пилот на пилота.

Самолетът зави наляво и пое на север по пистата.

Двигателите нададоха оглушителен вой.

— Не! — извика тя и започна да рита в опит да се отскубне. Но мъжът зад нея беше много силен и я държеше здраво.

* * *

Кевин успя да види само части от конфликта. В началото му се стори, че Самър — вярна на себе си — владееше положението или поне се опитваше. С ръце на хълбоците, изпъчена заплашително, тя се мъчеше да изглежда по-голяма, отколкото бе в действителност.

Чу молбата ѝ — или по-скоро настояването — да я върнат обратно в авиобазата.

Но после нещо се обърка. Дребният жилав мъж я стискаше здраво и първият порив на Кевин бе да изскочи навън и да ѝ се притече на помощ. Мъжът изви ръцете ѝ назад и прикова китките ѝ само с едната си длан, а с другата я събори на земята. Направи го толкова сръчно, все едно му се случваше за стотен път. Завърза ръцете ѝ с колана от седалката и започна да докосва лицето ѝ по изключително отблъскващ и развратен начин. Хвърли пламнал поглед към кабината, видя, че пилотите са заети, и спокойно замачка гърдите ѝ с две ръце.

Кевин рязко се изправи и удари главата си в ниския пластмасов таван.

Мъжът се обърна. Кевин искрено се надяваше, че е успял да се отдръпне навреме от процепа. Измъкна от джоба си мобилния си телефон и докато тътенът на двигателите се засилваше, започна да натиска бутоните с треперещи ръце.

43.

Уолт паркира взетата назаем „Тойота Приус“ пред Областното полицейско управление в Блейн. Управлението, както и областният затвор, имаше огромна сантиментална стойност за него. След три провалени референдума усилията му да убеди обществото в тяхната необходимост се увенчаха с успех. Модерната сграда бе построена върху площ от десет хиляди квадратни метра в индустриската градска зона, в съседство с летището, и Уолт се гордееше с нея точно толкова, колкото и с дъщерите си.

— Ето го летището — каза Фиона, изтъквайки очевидното. — Мога да отскоча дотам и да го потърся.

— Разбира се, щом искаш — вдигна рамене той и се измъкна от колата. — Намери Пийт. Помоли го да ти съдейства. — Подхвърли ключовете в скута й. — Благодаря ти.

— Няма защо — отвърна тя и запретна роклята си, за да се премести на шофьорската седалка.

— Ей! — добави той. — Дървени клечки. Страхотно хрумване.

Наистина страхотно!

Тя кимна и придърпа надолу роклята си.

Уолт хлопна вратата и се запъти към входа на управлението.

Мобилният му телефон избръмча.

На екрана пишеше „Кевин — мобилен“.

Уолт прие разговора.

— Къде, по дяволите, си ти? — каза вместо поздрав.

Отсреща се чу прашене.

— Чич... ... олт? — Гласът на племенника му звучеше почти неразбираемо.

На заден план се чуваше мощн тътен.

— ... успях да я... — Шумът погълна останалата част от изречението.

Уолт нямаше желание да слуша признания за тийнейджърски завоевания. Ролята му на заместник баща на Кевин поставяше в

деликатно положение както чичото, така и племенника.

Тътенът се усили и Уолт осъзна, че не ставаше въпрос за проблем във връзката, просто момчето се намираше на шумно място.

Във въздуха се издигна самолет — с реактивен двигател — и шерифът го проследи с поглед в северна посока.

А може би шумът изобщо не идваше от слушалката в крайна сметка.

Отне му няколко секунди да свърже тътена с излитания самолет. Бяха свързани несъмнено, въпреки забавянето на звука по телефона. Това значеше, че Кевин е наблизо. Може би на купон, организиран от богаташко хлапе в някой от хангарите?

— Къде... се намираш... в момента? — кресна Уолт в слушалката.

— Аз съм в... — Гласът на момчето прекъсна по средата на изречението.

B? Силно обезпокоен, Уолт махна на Фиона да спре, изтича до колата и ѝ направи знак да свали прозореца.

— Кевин се обади току-що. Накарай Пийт да провери северните хангари. И разбери дали Теди Съмнър притежава или ползва под наем частен самолет. Ако е така, накарай Пийт да провери и това. Мисля, че Кевин е някъде наблизо... буквально под носа ни. — Внезапно осъзна, че раздаваше на Фиона заповеди, сякаш му бе подчинена. — Искам да кажа... ако нямаш нищо против.

— Нямам абсолютно нищо против — отвърна тя.

Той вдигна поглед нагоре. Светлините на самолета мигаха в тъмните небе.

— Е, не си ли доволен, че те придружих? — попита го Фиона.

— Ако превишавам правата си... мога да извикам някого от управлението...

— Млъквай, Уолт! Правя го с удоволствие... изобщо не се оплаквам, когато превишаваш правата си.

Тя вдигна прозореца в движение и кичур от косата ѝ остана защищен от външната страна на стъклото.

Уолт се усмихна и остана загледан след нея няколко секунди. Дори не се сещаше кога за последен път някой му бе казвал да мълкне.

44.

Дейв Маккормик стисна здраво пластмасовите ръкохватки на делтаплана и за пореден път се наслади на удивителното усещане, че парчето плат над главата му се подчинява на волята му. Пред погледа му се простираше поразително красива гледка — оранжево-червен водопад от светлина обливащ назъбения хоризонт. Без да поглежда висотомера на китката си, съдейки единствено по накъсаното си дишане и ледените иглички във въздуха, Дейв разбра, че е надхвърлил три хиляди метра височина. Не искаше да се изкачва по-нагоре, защото на земята бе по-тъмно, отколкото във въздуха, а това щеше да затрудни кацането.

Избути малко въздух от платното и започна да се спуска в спираловидна траектория надолу. От север се появи тъмно V-образно очертание, което се движеше право към него. Ято от няколкостотин гъски.

Той се спусна още по-ниско с надеждата да се присъедини към ятото и се гмурна в сумрака с шеметна скорост. Озова се на няколко метра от гъската водач и наруши симетрията им с появата си. Ятото светкавично възстанови подредбата си и Дейв Маккормик внезапно се оказа на около стотина метра зад тях.

Ярък проблясък привлече погледа му.

Самолет. Приближаваше се ужасно бързо и летеше безумно ниско.

Дейв виждаше онова, което пилотът все още не знаеше: на самолета му предстоеше неминуем сблъсък с гъските.

А най-вероятно и с него.

Той трескаво задърпа делтаплана, опитвайки се да го спусне надолу, за да избегне удара. Самолетът се вряза в гъските като стрела; V-образното очертание се разпърсна във въздуха, а от крилете на машината лумнаха оранжеви пламъци.

От левия двигател се разнесе пушек.

Дейв Маккормик посегна към двупосочната радиостанция, закопчана отпред на якето му, и точно тогава въздушната струя го преобърна и го запокити далеч от самолета като семенце. Сега на всяка цена трябваше да овладее падането.

45.

— Ударихме птица! — извика Макгинес и се наведе назад, за да погледне крилото.

Кантел се надвеси над контролното табло.

— Мак — рече той. — Кажи ми, че всичко е наред.

Роджър впери поглед в приборите.

— Десният двигател произвежда три четвърти... момент... *петдесет процента* мощност.

— Мак?

— Положението е зле.

Макгинес посегна към копчетата на GPS навигацията.

— Аз ще се оправя с това — каза Кристофър.

— Най-близките летища — инструктира го пилотът.

— Най-близките летища — потвърди Кантел. — Мак...

— С помощта на джипиеса можем да открием...

— Да, най-близките летища. Разбрах. Но ние не можем да кацнем на летище, Мак.

— Майната му на всичко! Загубихме левия двигател. А десният гори.

— Угаси го тогава — каза Кристофър със зловещо спокоен тон.

— Включих пожарогасителите и овладях огъня в камерата.

Падаме като камък.

— Искам да се справиш с този проблем.

— *Няма* да стигнем до пустинята Невада. Налага се да приземим това нещо веднага, но не върху затревена площ. Трябва ни дължина.

Макгинес вече действаше с GPS-а без помощта на Кантел.

— Станли. Ще ни свърши работа. Двайсет и пет километра. Потърси го в дневника. Колко е дълга пистата? — Не откъсваше поглед от приборите. — Трябва ми дължината на пистата.

— Търся я.

— Трябва ми веднага! А тук намери... — Подхвърли на втория пилот комплект ламинирани страници. — ... контролен списък за

аварийно кацане.

Кристофър не помръдваše.

— Прочети ми проклетия контролен списък!

— Няма да кацаме в Станли. Направим ли го, целият план пропада.

— Не го ли направим — каза Роджър, — ще бъдем напъхани в чували за трупове.

— Ние летим. Самолетът лети, нали?

— Самолетът гори. Зарежи всичко останало, дявол да го вземе!

— Очите му шареха по контролното табло. — Четирийсет и пет процента... мощността пада. Губим и този двигател. Падаме. Трябва да приземим тази машина! Не съм обучен за това. Положението е много зле. А сега смяташ ли да ми прочетеш проклетия контролен списък, или не?

— Какво е *това*? — попита Кантел и се наведе към таблото пред Макгинес. Сочеше към черно-бял экран с надпис MaxViz: система за нощно виждане, с чиято помощ пилотите можеха да забележат елени и всякаакви други препятствия на пистата. На тази височина экранът показваше цялата долина Сотут — предимно в черен цвят, обозначаващ студените участъци, но пресечена от тънката бяла ивица на топлия асфалт по магистрала 75, която се точеше на север от Галина и пресичаше Станли. Улиците на Станли също се виждаха на экрана. След това магистралата завиваше надясно в посока към Чалис.

Кристофър сочеше към една съвършено права трисантиметрова линия на черен фон, която се намираше в северозападна посока от светещите точки на Станли.

— Нищо не е, просто аномалия на средниото — отсече Роджър.

— А сега прочети проклетия контролен списък, Крис!

— Но щом е в бяло — възрази Кантел, — значи е асфалт.

— Съмнявам се. Топлинната сигнатура е съвсем слаба. Виждаш ли колко е бледа?

— Не, не е. Изглежда по същия начин като сигнатурата на магистралата. Трябва да е асфалт. Частна писта.

— Точно там? Десният двигател произвежда четирийсет процента мощност и продължава да гори.

— Там ще кацнем — заяви Кантел. — На тази писта. Ще успеем.

— Ти ли си пилотът? И откога? — Макгинес хвърли още един поглед към екрана, после отново извърна глава към Кристофър.

— Можем да го направим — каза Кантел. — Кацаме там. Провеждаме телефонния разговор. Не е кой знае колко по-различно от първоначалния план.

— *Контролният списък!* — изкрештя Роджър. Носът на самолета бавно се отклони от светлините на Станли в посока северозапад.

— Точно така, момче! — рече одобрително Кристофър. После прехвърли ламинираните листове, избра един и започна да чете на глас.

46.

Новите сведения, които периодично пристигаха от диспечера, изпълваха Уолт с все по-голяма тревога. Той постави двама въоръжени полицаи на пост при оръжейния склад. Накара ги да облекат бронежилетки.

Посредством видеовръзката с Мобилния команден център получаваше информация както за щетите, така и за изумителния отклик от страна на силите на реда — дванайсет патрулни коли с осемнайсет полицаи вече се намираха на местопрестъплението. Заедно с неговите момчета общата бройка достигаше доста над двайсет. Което значеше, че в района на Хейли в момента имаше не повече от четири или петима полицаи, двама от които пазеха оръжейния склад.

Поредният колосален провал на полицейските управления в долината.

Шерифът най-после бе успял да идентифицира Джордж Клуни. От един федерален списък на „известни съучастници“ изскочи името на шофьора — Макгинес. На бюрото пред него лежеше съдебно досие, в чийто горен десен ъгъл имаше снимка на някой си Кристофър Кантел. Вътре се изброяваха аести — никакви присъди — и бе отбелязано, че Кантел има репутация на човек, който създава лъжливи следи около обирите си. Той бе „експерт в заблудата, спокоен до степен, граничеща със социопатия“ и „заподозряно лице“ в четири активни разследвания.

Уолт вече вярваше, че какъвто и план да бе имал Кантел относно виното, той също бе лъжлива постановка, втори опит за обир от южната страна на блокирания мост. Сети се как захапаха заложената в хотела стръв — типична тактика за Кантел — и точно в този момент звънна Фиона.

— Не на север от терминал — каза тя. — На юг. Съмнър има частен самолет — „Лиърджет“. Никой не е виждал децата.

— Добре.

Но не беше добре, знаеха го и двамата.

— Този „Лиър“… самолетът на Съмнър… току-що излетя. Ти го видя. Номерът на опашката е танго-алфа-девет-пет-девет.

— Какво? — Уолт рязко вдигна глава. — Хилабранд е на официалната вечеря, нали? — попита я.

— Това какво общо има?

— Да или не?

— Да, но…

— Обади му се, моля те. Кажи му, че случаят е спешен. Помоли го да потърси Теди Съмнър в навалицата и да му предаде, че трябва да се обади в управлението *незабавно*. Ще го направиш ли?

— Разбира се.

— Пийт при теб ли е?

— Да.

— Подай му слушалката, моля те. — На вратата се появи Нанси и Уолт ѝ даде знак, че е зает. Тя се приближи до бюрото му и остави бележка: *Оръжейният склад е в безопасност. Охраната е на пост.*

Той кимна.

От слушалката се разнесе дрезгав глас:

— Ало?

— Пийт! Имаш ли план за полета на лиърджета?

— Ще погледна.

— Мисля, че Кевин е на борда. Ако този самолет кацне в друг щат, той може да бъде подведен под отговорност за съучастничество в углавно престъпление. Транспортиране на непълнолетен. Трябва да се свържем с пилота и да го накараме да се върне. За доброто на всички ни е.

— Разбирам.

— Обади ми се.

— Дадено.

Телефонът звънна след по-малко от пет минути. Само че се обаждаше Теди Съмнър. Фиона за пореден път доказваше, че е безценна.

— За какво става въпрос, шерифе?

На заден план се чуваше бърборенето на водещия търга.

— За самолета ви — обясни Уолт. — Трябва да кажете на пилота си да го върне обратно.

— Моят пилот е в „Бест Уестърн“. Гледа филми и си поръчва храна по телефона за моя сметка, шерифе. Какво имате предвид с това „да го върне обратно“?

Флеминг притисна слушалката до ухото си, но не каза нищо. На заден план наддаванията продължаваха. Цената достигна седем хиляди долара.

— Вашият „Лиър“ излетя от летище Сън Вали преди по-малко от десет минути. Имам сериозно основание да смяtam, че дъщеря ви е на борда заедно с придръжител.

— Самър трябва да... О, по дяволите!

Последва дълга пауза. Наддаването достигна осем и петстотин.

— Може би Уилям е преценил, че трябва да направи тестов полет — продължи Теди. — Невинаги ме уведомяват за подобни решения. Може Самър да го е склонила да я вземе със себе си.

— Трябва да се свържем с пилота!

— Мога да се обадя.

— Ще съм ви много благодарен, ако потвърдите местоположението на самолета, както и дали дъщеря ви е на борда заедно със свой приятел.

— Искате да потвърдя, че грешите? — колебливо попита Съмнър.

— Да.

— За пръв път чувам нещо подобно. Що за полицай сте вие?

— Избран чрез гласуване — отвърна Уолт.

Теди се изсмя на висок глас.

— Още нещо, господин Съмнър. Можете ли да ми кажете колко струва самолет като вашия?

— Основно правило: щом се налага да питаш за цената, значи не можеш да си го позволиш.

— Милиони — предположи Уолт.

— Седемнайсет и половина.

— Ще очаквам обаждането ви. Благодаря ви още веднъж за съдействието.

Наддаването спря на девет хиляди и петстотин. *Веднъж... втори път...*

Шерифът свалиobilния си телефон от зарядното устройство и се запъти към вратата.

Седемнайсет и половина.

Спра пред бюрото на Нанси и заговори:

— Обади се на Майра. Трябва да проследим мобилния телефон на Кевин. Помоли я да ти даде потребителското си име и паролата.

Нанси посегна към телефона.

Флеминг заобиколи бюрото и застана до нея. Минута по-късно тя бе успяла да отвори уеб сайта и да открие GPS координатите на мобилния телефон. Кевин се намираше на север от Кечъм.

Уолт погледна изписания на екрана час: седем минути по-рано.

— По дяволите! — каза и погледна собствения си часовник. — Натисни „История“ — нареди й.

Нанси премести курсора и кликна. На екрана се появи картина с местонахождението на Кевин отпреди десет минути.

— Летището — изненада се Нанси. — Това е невъзможно. От летището в Хейли до Кечъм за седем минути? Абсурд! Никой не може да шофира толкова бързо.

— Той не пътува с кола — каза Уолт.

47.

Връзката се разпадна точно когато самолетът се разклати и отляво се разнесоха няколко силни пукота. Бученето вече се чуваше само отдясно.

Кевин погледна екрана на телефона си. Нулев обхват. Изключи го, за да пести батерията. Щеше да му трябва, когато кацнеха.

Отново се вгледа в телефона си. Ако го заловяха — а това нямаше да му се размине — щяха да го конфискуват. Трябаше да го скрие някъде и после да се върне за него. Опита се да го пъхне под килимчето, но издутината се забелязваше веднага. От външната страна на склада, точно до плъзгащата се врата, имаше санитарен дозатор за салфетки. Пилотите бяха заети, Самър и похитителят й бяха с гръб към него, така че Кевин внимателно провря ръка в процепа.

Напипа с пръст предния панел на дозатора, отвори го и пусна телефона си вътре.

Трябаше да разсъждава като чичо си. Тези мъже вероятно планираха атентат в стил 11 септември и възнамеряваха да ударят самолета в някой небостъргач в Сиатъл или Солт Лейк Сити. А може би смятаха да освободят някой престъпник, както в сериала „Бягство от затвора“.

Опита се да си припомни всичко, което бе видял по време на кратката си разходка из самолета: пожарогасител в близост до кухнята, ножове и тирбушон в чекмеджето, фенерче над тоалетната, аптечка.

Под мивката или в някое от големите чекмеджета в кухнята най-вероятно имаше препарати за чистене.

Жилавият мъж бе успял да повали Самър с една ръка. Кевин нямаше да позволи това да се случи и с него. Беше гледал достатъчно филми, за да знае, че добрият герой никога не получава втори шанс. Даваше му се само една възможност, и то ако имаше късмет. Той беше Брус Уилис в „Умирай трудно“, Мат Деймън в „Самоличността на Борн“, Даниъл Крейг в ролята на 007. Разполагаше с достатъчно справочен материал, от който да черпи идеи.

Но можеше ли действително да наръга човек? Наложи си да не мисли за това. *Просто го направи*, както съветваха реклами на Nike.

Имаше един безспорен фактор в негова полза и това бе елементът на изненадата. Чичо му не ходеше на лов, но беше отличен стрелец и един от най-добрите следотърсачи в страната. Кевин го бе придружавал на нощни преходи и бе виждал с очите си как Уолт набелязва дадено животно или стадо и засича разстоянието и времето, през които може да ги следва, без да изгуби дирите им — часове наред, понякога дни, и много, много километри. Но впечатленията му се дължаха не толкова на лични наблюдения — макар че успя да научи доста неща от първа ръка — колкото на среднощните им откривания край лагерния огън. Именно тогава Уолт бе говорил на момчето за баща му, както и за използването на момента на изненадата.

Фактът, че продължаваше да се крие, го караше да се чувства като страхливец. Какво биха направили Брус или Мат, или Даниъл?

Опита се да си представи самия себе си в действие. После застана нащрек и надникна през процепа.

Жилавият мъж вървеше по пътеката право към него.

Кевин съзнаваше, че е в капан, и реши, че е по-добре да се покаже, отколкото да изненада човека с присъствието си.

Той протегна ръка, за да дръпне вратата, но точно в този момент мъжът спря и отвори щората на един от илюминаторите, който просветваше в жълто и оранжево.

Здравенякът долепи лице до стъклото, обърна се и хукна към пилотската кабина с викове:

— Пожар! Горим!

Младежът плъзна вратата, измъкна се от склада, шмугна се в кухнята и долепи гръб към аварийния изход. Малкото прозорче на вратата разкриваше причината за тревожните крясъци на мъжа: двигателят наистина гореше.

Сърцето на Кевин заседна в гърлото му.

Надникна иззад преградния панел на кухнята и срещна празния поглед на Самър. Лицето й бе покрито с червени петна. Кевин не беше сигурен дали изобщо го вижда. Момичето изглеждаше в шок.

Той свали закрепения на стената пожарогасител и скъса пломбата. Почувства се така, сякаш е дръпнал предпазния щифт на ръчна граната. В главата му започна обратно броене.

Ако възнамеряваше да нападне жилавия мъж, трябваше да го направи сега. Или никога.

Ами ако той се явяваше последната отбранителна линия между тях и нов атентат? Ако тези мъже планираха самоунищожителен сблъсък с хотел „Сън Вали Лодж“ или търга на вино? Година по-рано един такъв екстремист се бе опитал да взриви бомба на организираната от Кътър конференция. Всичко беше възможно.

Осветлението в салона угасна и самолетът се наклони наляво.

Ушите на Кевин загълхнаха и той разбра, че самолетът се спуска рязко надолу.

Налагаше се да сложи предпазен колан. Просто нямаше друг избор. Вдигна пожарогасителя, зави зад ъгъла и се втурна по пътеката.

Мъжът стоеше с гръб към него и викаше нещо до прегракване, но пилотите очевидно не го чуваха. Момчето продължи да се движи напред. Отблизо човекът изглеждаше много по-едър, по-силен и по-опасен. От едната страна на врата му имаше родилно петно или татуировка.

— *Aaaaa!* — изкрещя Кевин.

Мъжът се обърна и безпомощно вдигна ръце.

Кевин натисна спусъка.

48.

Уолт взе разстоянието до авиобазата за три минути. Пийт вече го чакаше там и разговаряше със служителка на име Реба — според табелката на гишето.

— Няма деца — обрна се Пийт към Флеминг. — Само екипаж от трима души.

— ТА-959? — попита шерифът.

— Да — отвърна жената. Над горната ѝ устна блестяха ситни капчици пот. — Самолетът пристигна с друг екипаж, но това не е толкова необично.

— Видеозапис? — Уолт посочи към камерата в горния ъгъл.

Жената ги въведе в един от офисите и се настани зад компютър, чийто еcran усъдливо показваше картина от четири различни ъгъла. Отне ѝ само няколко минути да открие записа, съответстващ на часа от касовата бележка за горивото.

Двама от членовете на екипажа криеха лицата си под ниско нахлупени шапки. Третият мъж носеше бейзболна шапка с обърната към тила козирка и умело избягваше камерата. Но в един момент все пак погледна нагоре.

— Това е Салво — каза шерифът.

Служителката спря картината на пауза. Матю Салво гледаше право към камерата.

— А Салво е...? — попита Пийт.

— Заподозряно лице — отвърна Уолт.

Кантел вече не се интересуваше от виното. Беше откраднал частен самолет на стойност седемнайсет милиона долара.

— Искам да се уверя, че ТА-959 не е на тази рампа — заяви Флеминг.

Той се запъти с твърда крачка към изхода, отвори рязко вратата и вдъхна хладния нощен въздух. Реба посочи към празно място в задната редица самолети.

— Ето там, виждате ли?

Но Уолт не виждаше. Очите му бяха вперени в очуканото субару, паркирано от външната страна на телената мрежа.

49.

Дюзата на пожарогасителя избълва струя отровножълт прах върху лицето на мъжа. Той изпищя и затърка очите си. Кевин замахна с пожарогасителя и му нанесе мощн страничен удар, който прозвучава като пълосване на зрял пъпеш върху бетон. Мъжът залитна встриани, бълсна се в една от седалките и се сгърчи на пода.

Самър се спусна към него и започна да го рита, но Кевин я издърпа и я притисна към себе си.

Пилотите, изцяло заети със сложната задача да приземят повредения самолет, нямаха никаква представа какво се случваше в пътническия салон.

Кевин и Самър застинаха неподвижно в продължение на няколко дълги секунди, неспособни да обелят и дума, а по смутените им лица припламваха оранжеви и зелени проблясъци.

Пръв се съвзе Кевин.

— Трябва да си сложим предпазни колани. Това чудо се спуска право надолу.

— Шапката му — прошепна тя, наведе се и опипом я намери в тъмното. После я подаде на младежа. — В случай че погледнат насам...

Кевин измести мъжа встриани, така че краката му да не стърчат на пътеката.

Самър седна на мястото си, а той нахлуши шапката с козирката към тила и се настани срещу нея, с гръб към пилотската кабина. Така не можеха да видят лицето му — дори да си направеха труда да погледнат към салона.

Очите на Самър преливаха от въпроси, но той не разполагаше с отговорите. Чудеше се дали да притича до кухнята, за да вземе нож от чекмеджето, но самолетът бързо губеше височина и се тресеше така, сякаш никой не го управляваше.

Включи се автоматичното осветление преди кацане и пътническият салон се обля в светлина. Кевин се наведе напред и обви

коленете си с ръце. Самър веднага последва примера му.

В пристъп на абсолютна увереност младежът прозря какво предстоеше. Сякаш чично му го съветваше какво да направи. Даде знак на Самър и посочи към дъното на самолета, а после наляво, към аварийния изход.

Тя кимна.

Той посочи към нея.

Ти тръгваши първа.

Тя отново кимна.

Ще успеем, помисли си Кевин. А сега ножът, фенерчето, телефонът — в тази последователност.

Двамата заедно щяха да се справят.

Лиърджетът се приземи тежко, подскочи веднъж, после още два пъти, сетне силно се разтресе, сякаш всеки момент щеше да се разпадне.

От удара мъжът в краката им се размърда и изпъшка. Идваше в съзнание.

Изведнъж всичко потъна в мрак.

Кевин даде знак на Самър.

Сега или никога.

Тя разкопча колана си и хукна към дъното на самолета.

50.

Уолт трябваше да стои пред екип от двайсетина квалифицирани полицаи в чисто новия си Аварийно координационен център, но вместо това стоеше пред четирима, двама от които — цивилни служители. Петима дежурни полицаи вече пътуваха насам, но все още се намираха на поне двайсет-трийсет минути разстояние. Командни табла, сателитни връзки, етернет — всичко това сякаш му се присмиваше в почти празната зала.

Субаруто беше на Кевин. Лиърджета го нямаше. Разполагаха с обаждане на делтапланерист до 911, в което се казваше, че нисколетящ реактивен самолет е ударил ято гъски и когато бил видян за последно, от двигателите му излизал пушек. Според GPS програмата за проследяване на мобилни телефони, по времето на инцидента Кевин се е намирал над град Кечъм.

Шерифът се опита да не дава израз на отчаянието си, но тази последна новина го изпълни с паника и сковаващ страх. Небезизвестният самолет на US Airways се бе приводnil в Хъдсън за по-малко от две минути. Уолт се улови, че гледа втренчено телефона си и го чака да звънне. Преди няколко години загуби брат си. Не искаше дори да си представи, че би могъл да загуби и сина му. Посегна да разкопчае най-горното копче на униформата си, но се оказа, че вече го е направил.

Не му бе присъщо да бяга от отговорност, но за миг му се прииска да излезе през вратата и просто да тръгне нанякъде. Никакви телефонни разговори, никакви лоши новини. Погледът му следеше секундната стрелка на стенния часовник.

С периферното си зрение забеляза, че Фиона не откъсва очи от него. Седеше на първия ред, сама. Направи гримаса и леко наклони глава; безмълвно го питаше как е. Той вдигна рамене в отговор и огледа пустата зала. Така му се искаше телефонът му да не звънне изобщо.

— Така — започна Уолт и привлече вниманието на четиридесета души в залата, включително и Фиона. — Свържете се със Службата за издиране и спасяване. Обадете се на Хоакин в Станли и на шерифа в Чалис и ги запознайте със ситуацията. Няма да е зле да уведомим и Горската служба, че има вероятност за възникване на пожар. Нека имат готовност. Ако самолетът падне... хм, там горе е предимно гора.

Телефонът звънна и Флеминг прие разговора на високоговорител.

— Шерифе?

Уолт нямаше никакво намерение да се разпада емоционално пред неколцината присъстващи.

— Слушам те.

— В Мобилния команден център дойде някой си Тиодор Съмнър, който иска да осъществи видеовръзка с теб. Ще я приемеш ли?

Уолт включи лаптопа. Екранът пред него светна, както и мониторът над главата му. Той не искаше лицето на този мъж да виси отгоре му, но не знаеше как да го изключи.

Теди Съмнър преживяваше тежък момент, съдейки по избилата по лицето му пот и болката, която струеше от погледа му.

— Готово — каза Флеминг и прекъсна телефонния разговор. — Слушам ви, господин Съмнър.

— Добър вечер, шерифе — започна Теди. — Както и предполагах, пилотът ми е в хотелската си стая и гледа телевизия. Но аз го помолих да се обади в авиационната служба и разбира се, вие сте прав: самолета го няма. Наистина е излетял десетина минути преди да ми се обадите, което — уверявам ви — е станало без мое позволение. Единственият логичен извод е, че самолетът ми е откраднат. Защо? Нямам представа. При една добра организация извършителите могат да бъдат заловени веднага след кацането, макар че с пълен резервоар — както е в случая — те спокойно могат да стигнат до Мексико. Ако това се случи, аз най-вероятно ще го загубя. Попитах пилота за ключа му — те са само два — у него е. Когато потърсих моя — неприятно ми е да го кажа — установих, че липсва. Както и дъщеря ми впрочем, но господин Уеб ме уведоми, че вие вече сте наясно с това. Очевидно дъщеря ми е взела моя ключ и е намерила пилот за самолета, макар че — убийте ме! — отказвам да го повярвам.

— Всъщност не е така. — И Уолт му разказа накратко за видеозаписа от авиобазата в Сън Вали и за тримата заподозрени, участвали и в други мащабни обири, но премълча имената им. — Възможно е някой от тримата да е убедил или заставил насила дъщеря ви да вземе ключа — продължи той. — Освен това е възможно... има вероятност... дъщеря ви да е на борда на самолета заедно с придружител. Това е теория, подкрепена от косвени улики, а именно: телефонно обаждане до служител в това управление.

Реакцията на Съмнър бе мигновена — шок и отказ да повярва на ушите си. После погледът му се изпълни с бащинска тревога и той се задави от вълнение.

— Невъзможно... това е... просто не е възможно.

— Ще бъда напълно откровен с вас и ще ви разкрия, че по всяка вероятност придружителят ѝ е моят племенник — Кевин Флеминг. Той е служител на „Сън Вали Кампъни“ и работи в хотела, в който сте отседнали.

— Вашият племенник?

— И вашата дъщеря, да. Повярвайте ми, предпочитам да са където и да било другаде, но не и на този самолет. Освен това, сър, разполагаме с информация, че машината може да е претърпяла повреда по време на полета.

— Моля?

— Гъски... ято гъски. Имаме очевидец, който е съобщил, че и двата двигателя са били в пламъци.

— Мили боже... в пламъци? Моят самолет? До каква степен сте сигурен, че Самър е на борда?

— Твърдението ми не се базира единствено на предположения. Разполагаме с телефонното обаждане, както и с данни от софтуер за джисесем проследяване. Часовете съвпадат. Уликите са сравнително убедителни, но не и окончателни. Държа да подчертая това.

— Но какво прави тя на борда на самолета? — Ако Теди Съмнър можеше да протегне ръка през екрана и да улови Уолт за яката, щеше да го направи. — Твой племенник я е забъркал в това! Исусе всемогъщи, ще му смъкна кожата от бой!

— Все още не знаем как се е стигнало дотук. Но въпреки осъдната информация, вече алармирахме Службата за издиране и спасяване и те подготвят екип. Освен това...

— Освен това...?

— Смятаме, че кражбата не е терористичен акт, но въпреки всичко уведомихме съответните федерални власти, според изискването на закона. Те ще изпратят изтребители, които ще свалят самолета принудително...

— Божичко, не мога да слушам повече!

— Освен ако не става въпрос за кражба, а аз смяtam, че е точно така; застрахователна измама най-вероятно, което ще рече, че крадците изобщо не възнамеряват да пътуват далеч. Планините блокират проследяващия радар, господин Съмнър. А седемнайсет милиона са една много примамлива цел — добави шерифът.

— Искате да кажете, че са изнудили Самър да участва в това?

— Нямаме доказателства, че вашата дъщеря или мойт племенник са замесени. Разполагаме единствено с улики, които сочат, че те са на борда.

— Ама че каша! — изкрещя Теди. Слюнката му опръска обектива на камерата срещу него. — Пожар в двигателите? — Изписаният по лицето му гняв започна да отстъпва пред страхта, който лека-полека се просмукваше в съзнанието му.

Чак до сърцето, помисли си Уолт, който изпитваше същото.

— Да се надяваме, че не е така — отвърна той.

51.

Опраял чело в прозорчето на аварийния изход, Кевин наблюдаваше препускащото край тях поле, озарено в оранжеви отблъсъци от обвития в пламъци двигател.

Стоеше нащрек, стиснал здраво дръжката на вратата. Спирачките изскърцаха, самолетът се разтресе и забави ход. От двигателя се надигна облак пушек и после всичко потъна в мрак. Пожарът бе потушен.

Не се виждаше нито осветена писта, нито каквito и да било сгради.

— Готова ли си? — попита той. Самолетът щеше да спре всеки момент.

Самър мълчеше. Изглеждаше като парализирана.

— Кибит! — простена Кевин. — Забравих кибрита.

Момичето се окопити, отвори едно от чекмеджетата в кухнята и измъкна отвътре пачка кибит. Не беше чак толкова зашеметена, колкото Кевин си мислеше.

Той натисна дръжката, отвори вратата и улови ръката на Самър, която внезапно започна да се дърпа.

— Още се движки — запротестира тя.

— Няма значение, тръгваме — отвърна той.

Хвана гърчещата се Самър през кръста и започна да я спуска на земята.

— Скачаш с присвити крака и се претъркулаваш — каза ѝ и я пусна.

После се сети, че ножът е в джоба му, и го метна навън. Не можеше да скочи с нож в джоба.

Приклекна, хвърли се навън и бързо се претърколи. Изненада се, че пада върху пръст, а не върху асфалтирана писта. Изправи се, огледа пораженията — два ожулени лакътя и едно коляно — и хукна в обратна посока, за да открие Самър. Рискува да включи фенерчето и я откри седнала на земята, но в шок. Имаше доста сериозно ожулване на

дясното слепоочие, а косата от същата страна на главата ѝ бе спъстена и окървавена.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Нещо счупено?

Момичето раздвижи крайниците си и поклати глава.

От посоката на все още движещия се самолет се разнесе мощн трясък. Спирачките изскърцаха за последен път и после настъпи тишина — абсолютна тишина — като онази, която Кевин помнеше от престоите си в най-затънените планински пушинаци. Той изключи фенерчето. Милиони звезди трепкаха по тъмносиньото небе. Намираха се много далеч от цивилизацията.

Звездната светлина му бе достатъчна, за да различи очертанията в мрака. Видя малък самолет, избутан на двайсетина метра встрани от мястото, на което бе спрял лиърджетът. Парче от дясното му крило липсващо. Това обясняващо трясъка.

— Хайде! — каза той и подаде ръка на Самър. Искаше да ѝ помогне да се изправи, но тя просто седеше на земята като торба цимент. — Самър!

— Не мога — изхлипа момичето. — Отказвам се.

— Не, не, не, никакво отказване!

Издърпа я на крака и я повлече със себе си по импровизираната пista. През цялото време се оглеждаше за ножа. Включи фенерчето и зашари с лъча наоколо. Нещо проблесна между камъните и съчките. Острието. Той изключи светлината и хукна в посока към ножа.

— Хей! — изкрешя мъжки глас.

Кевин се свлече на земята и започна да опипва с ръце около себе си. Не можеше да си позволи да включи отново фенерчето. Самър приклекна до него.

— Какво...

— Търся ножа — прекъсна я той.

— Но те идват насам!

— Намерих го — прошепна момчето. — Да изчезваме!

И те хукнаха към гората.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Просто тичай. И не поглеждай назад.

— Добре.

Разнесоха се още викове; появи се блед лъч светлина и сенките им се проточиха пред тях. Кевин поведе Самър встриани от черния път. Тревата шибаше глезните им. Подминаха някаква барака, после прецапаха през малък поток и се насочиха към хълма, който се издигаше величествено пред тях.

— Тук има стълби! — Самър го задърпа наляво.

— Не! Трябва да ги заблудим — отвърна Кевин и я повлече надясно.

Светлината зад тях стана по-ярка. Преследвачите им скъсяваха разстоянието помежду им.

Двамата тичаха между дърветата нагоре по хълма. Мекият килим от борови иглички заглушаваше стъпките им. Поеха надясно, далеч от стълбите, но все нагоре, неизменно нагоре, без да спират — между черните дънери на дърветата и неясните очертания на стърчащите камъни.

Нечий глас извика зад тях, последван от трополенето на преследвачите им по стълбите. Върху мръсното, потно лице на Кевин се появи блед проблясък от бели зъби. Усмихваше се.

52.

Уолт не се сещаше кога за последно бе разговарял с баща си. Няколко месеца по-рано бяха постигнали временно примирие, но никоя от страните не поде инициатива за преговори. Бездействието и на двамата доведе отношенията им до нормалното им състояние на отчужденост и безразличие. Някога Уолт се бе надявал, че бракът му и появата на децата ще изгладят недоразуменията помежду им; крепила го бе вярата, че здравата семейна връзка не може да бъде разрушена от незначителни проблеми. Но надеждата не успя да надвие реалността и идеалът се срути под тежестта на житейската проза. Уолт се съмняваше, че приятелството им може да бъде възстановено. В крайна сметка се оказа, че смъртта на брат му бе отнела три живота, а не само един.

— Какво правиш тук? — попита той Фиона, когато влезе в кабинета си.

— Ти каза, че мога да използвам компютъра ти.

— Така ли съм казал?

— Добре ли си?

— Не — отвърна той. — Трябва да звънна на баща ми. Редно е да го уведомя.

— Имам нещо за теб. — Кимна му да седне до нея, но той остана прав, докато гледаше екрана. — Уши — каза тя.

— Уши — повтори Уолт.

— Неповторими като пръстовите отпечатъци.

— Наясно съм с това.

— Нали искаше доказателство, че е бил Кантел?

Флеминг се наведе към монитора.

— Да...

— Ето я магията на дигиталната фотография!

Фиона отвори профилна снимка на Кантел от досието му, отряза дясното ухо, увеличи го, направи го прозрачно и го наложи върху кадър от видеозаписа, направен от камерата в авиационната служба.

Изображението съвпадаше напълно с ухото на Кантел от втората снимка.

— Мога да направя същото и с Роджър Макгинес — каза тя, — макар че ъгъльт, от който е сниман, не е перфектен като този.

— Значи ги пипнахме, а? — възклика Уолт.

— Не е нужно да звучиш чак толкова развълнувано — саркастично го сказа младата жена.

Шерифът грабна телефона и изляя в слушалката заповед за арестуването на Артър Реми „по подозрение в измама“. После добави:

— Три четвърти от моите подчинени плюс всички полицаи от долината са там. Открийте Реми и го задръжте за разпит.

Остави слушалката обратно и се зае да обясни мотивите си на Фиона:

— Знаем, че бутилките са фалшиви. Можем да свържем Кантел с опита за кражба на бутилките, а Реми — който пък е обвързан с бутилките и Кантел — с кражбата на самолета и отвличането на двама тийнейджъри. Това ни дава възможност да разпитаме някого. Имаме действителен заподозрян благодарение на теб. Може да извадим късмет, кой знае?

— Да запазя ли файла в такъв случай? — попита тя.

— Задължително.

Той погледна към телефона.

— Обади се и... просто поемай ударите, ако има такива — каза тя.

— О, със сигурност ще има, познавам го.

— Много е важно как реагираш. Във всяка една ситуация.

— Да, скъпа. Благодаря за съвета.

— Пак заповядай. — Фиона се нацупи и стана от стола. От неговия стол.

— Съжалявам — извика след нея той. Твърде късно.

Уолт седна зад бюрото си, изпусна дълга въздышка и посегна към телефона. Започна да натиска цифрите от номера, който знаеше наизуст. Но този път го правеше по-бавно от обикновено, а преди да натисне последната, показалецът му увисна във въздуха, сякаш се съпротивлява.

Изпъна рамене, подпра лакти на бюрото и чак тогава натисна последния бутон.

— Охо, гледай ти кой се е сетил за мен! — каза Джери Флеминг вместо поздрав.

— Отдавна не сме се чували.

— Така ли? Не ми е направило впечатление.

— Тук... възникна една ситуация. Възможно е Кевин да е замесен. Положението е много сериозно. Имам нужда от познанствата ти във военната авиация.

— Кев? Каква ситуация?

Уолт му разказа за осуетената кражба на виното, за експлозията в близост до търга, за блокадата на моста. Кражбата на самолета остави за най-накрая. Когато стигна до пожара в двигателя, баща му го прекъсна:

— Кевин е в самолета?

— Все още не е потвърдено, но аз смятам, че е там, да.

— Исусе Христе!

— Разбрах, че военната авиация разполага с радар, чийто обхват може би стига дотук. Така поне смятат от Федералната авиационна администрация. И понеже ти имаш приятели там, сметнах...

— Че мога да те измъкна от тази каша.

— Нямах точно това предвид.

— Ще им се обадя. Загазил си до шия.

— По всяка вероятност към този момент вече са излезли отвъд пределите на моя район и моите правомощия.

— Не и ако вторият двигател се е подпалил. Всеки пилот с малко мозък в главата би приземил самолета в рамките на минути, ако е загубил един двигател, а вторият гори. Няма как да са стигнали много далеч.

— Действаме по случая. Уведомяваме всички летища.

— За да приземиш реактивен самолет, е нужна достатъчно дълга писта.

— Действаме по случая — повтори Уолт.

— Има сателити, които могат да прихванат наличието на пламък.

Мога да проверя и това.

— Всичко, което е по силите ти... Колкото по-скоро открием този самолет...

— Идвам там.

— Това не е необходимо.

— Не съм те питал дали може. Казах, че идвам. Ако откриеш Кевин, веднага ми се обади. В противен случай, направо ела да ме вземеш след... деветдесет минути. Ще ти се обадя от самолета.

— Самолетът на компанията?

— Ти също можеше да разполагаш с това, Уолт. Това беше твой избор, не мой. Ще се обадя от самолета и ще ти дам номер, на който можеш да ме откриеш. Ще се видим след малко.

Шерифът се намръщи и затвори. Разполагаше с деветдесет минути, за да спаси кожата си от безмилостния гняв на баща си.

53.

От време на време пътят им се препречваше от диви череши, бодливи храсти и купчини сухи клони. На места променливият терен ставаше напълно непроходим и Кевин трябаше да заобикаля препятствията, вместо да се катери вертикално. Самър не само поддържаше неговото темпо, но понякога го изпреварваше и влизаше в ролята на водач. Мракът забавяше придвижването им през гората, но използването на фенерчето би било равносилно на самоубийство, защото така щяха да разкрият местонахождението си — точно както светлината зад тях ги ориентираше за маршрута на преследвачите им.

Без съмнение поне един от тримата мъже бе тръгнал след тях в гората и все още се намираше на безопасно разстояние.

— Наистина не проумявам — прошепна задъхано Кевин. — Защо се занимават с нас?

— Какво имаш предвид? — попита Самър.

— Очевидно са откраднали самолета, нали така?

— Аха... и?

— Ние никога не сме били част от плана им, защо ни преследват?

— Защото ги видяхме? — предположи тя.

— Не — възрази той. — Не може да сме единствените, които са ги видели. Няма начин. Мисля, че си ти.

— Какво аз?

— Смятам, че търсят теб. Самолетът е уничожен. Ти си плячката. А аз не съм нищо друго, освен... пречка. И с радост биха ме отстранили.

— Мисля, че грешиш.

— Надявам се, че греша — каза младежът и ускори крачка.

Самър внезапно го изпревари и се покатери върху един от огромните камъни, които до този момент заобикаляха.

— Хайде — подканни го и продължи да се катери нагоре по скалите. — Не тъпчи земята. Така ще загубят дирите ни.

Поведе го право нагоре по хълма.

Светлината зашари по клоните над главите им, после избледня и се отмести наляво. Самър и Кевин се катереха все по-високо — макар и доста по-бавно — в пълно мълчание. По едно време Кевин се огледа и установи, че лъчът се е преместил доста далеч от тях.

— Супер! — възклика той.

— Шшш!

Стигнаха до по-равен терен. Дърветата оредяха. Лунната светлина стана по-ярка.

— Я погледни! — обади се тя.

Пред тях изникна къща с пристройка, чиито дървени стени изглеждаха като поникнали направо от скалата. От най-близкия прозорец струеше синкова светлина. Кевин забеляза висок белокос мъж, застанал на пътеката в другия край на хижата. По пътеката се отиваше към някакви стълби, които излизаха от гората и водеха надолу към летището. Въглите под стряхата светеха два прожектора, които хвърляха халогенна светлина върху зелена поляна.

От трите страни на къщата имаше сечище. Самър пристъпи напред с намерението да извика на мъжа, но Кевин я дръпна обратно.

— Разполагаме с две възможности — прошепна той в ухото ѝ. — Гората или къщата.

Посочи към върховете на дърветата. Лъчът от фенерчето отново се бе появил и се движеше нагоре по хълма.

Високият мъж имаше вид на стар каубой. Носеше джинси, ботуши и светла риза с дълъг ръкав. Застана в горния край на стълбите и извика в посока на светлината от фенерчето:

— Насам!

Лъчът застине и огря върховете на дърветата. После отново започна да се движи нагоре по хълма, право към Кевин и Самър.

Той дръпна ръката ѝ, за да привлече вниманието ѝ, и посочи към двойната врата, издълбана в скалата под къщата — вероятно гараж или склад.

— Наведи се и ме последвай до онази врата — прошепна до ухото ѝ. — Движи се бързо.

— Той ще ни помогне! — Имаше предвид каубоя.

Шумоленето в храсталациите се чуваше все по-ясно. Преследвачите им бяха съвсем наблизо.

— Насам! — извика каубоят и тръгна надолу по стълбите.

На поляната вече нямаше никого.

— Довери ми се — прошепна Кевин на Самър.

Улови я за ръката и тя го последва. Двамата хукнаха към хижата и се спотаиха в сянката пред двойната врата.

— Добре ли си? — задъхано я попита той.

Тя кимна.

Кевин вдигна резето и тежката врата се отвори.

— Насам! Тук има стълби! — извика каубоят.

Лъчът от фенерчето отново застина за миг.

— Тук вътре ще бъде тъмно — предупреди Кевин.

Самър кимна.

— Не трябва да вдигаме шум — добави той.

— Ами мълкни тогава! — сряза го тя.

Младежът прекрачи прага; спътницата му го последва. Той се огледа, затвори вратата и внимателно спусна резето. Помещението потъна в мрак.

Вътре миришеше на кедър и трева, на машинно масло и прахоляк. Кевин пъхна фенерчето под блузата си, за да приглуши светлината, и го включи съвсем за кратко, за да се ориентират. Видяха две магарета за рязане на дърва, работен тезгях, кофи за боклук, брезентови покривала, малък трактор, моторна шейна или четириколесен мотоциклет — а може би и двете — електрически кабели, въжета, както и най-различни инструменти, закачени на дървено табло върху стената отляво. В дъното имаше куп дърва за огрев, а в левия ъгъл — стълби, водещи към някаква врата.

— Трябваше да останем в гората — тревожно прошепна Самър.

— Или да бяхме казали нещо на онзи човек.

— Трябва да се обадим на някого.

Кевин извади телефона си и го включи на вибрация.

— Няма обхват — изпъшка той и ядосано го натъпка обратно в джоба си.

— Пишка ми се — каза тя.

— Ще се наложи да потърпиш — отвърна той.

— Не мога да търпя повече.

— Ами пишкай тогава.

— Да бе!

— Ще се обърна с гръб.
— Няма да пикая в тази мръсотия.
— Аз пък няма да се занимавам с този проблем.
— В къщата трябва да има тоалетна.
— Защо не попиташи дали може да я използваш?

Самър се нацупи.

— Намираме се някъде около Мидъл Форк — каза Кевин. — Върху площ от няколко хиляди квадратни километра пущинаци има не повече от пет такива къщи. Най-близкият съсед може да е на един километър разстояние оттук, но може да е и на повече от шейсет.

— Това е невъзможно. Бяхме във въздуха... колко... десет минути? Петнайсет? Колко далеч може да сме стигнали?

— При скорост петстотин километра в час, сама пресметни. Работата е там, че всички тези хижи имат радиостанции. Може би този каубой живее тук съвсем сам. Трябва да намерим радиостанцията му. Хайде!

Протегна се към Самър в тъмното и намери ръката ѝ. Тя не се възпротиви и го последва. Кевин пристъпваше съвсем бавно, стараейки се да не събаря препятствията по пътя си. Когато носът на обувката му докосна първото стъпало в дъното на стаята, той прибра фенерчето в джоба си и измъкна оттам кухненския нож. Натисна с ходило стъпалото и когато се увери, че не скърца, поведе момичето нагоре.

Натисна бравата. Вратата беше отключена.

Не виждаше нищо, но усещаше, че Самър трепери. Тя стисна ръката му — искаше да го накара да размисли.

Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Имаме по-голям шанс за спасение, ако не ни заловят заедно. В ъгъла има брезентово покривало. Скрий се отдолу. — Опита се да я поведе обратно по стълбите.

— Няма начин — просъска тя и започна да се съпротивлява.

— Има начин! — отвърна той. — Може да се наложи да ме спасиш.

— Аха...

— Не забравяй, ти си плячката, не аз. Не можем да си позволим да те заловят.

Поведе я надолу по стълбите, запромъква се покрай струпаните дърва и откри покривалото. Миризмата на брезент отключи приятните му спомени за излетите на палатка с баща му в планината.

Настани я в ъгъла.

— Стой тук и ме чакай да се върна.

— А ако не се върнеш? — Звучеше ядосано.

— Ако се разделим — каза той, без да ѝ отговаря направо, — тогава ще се срещнем долу на пистата, при самолета. Ключът е у теб. В пилотската кабина също има радиостанция.

Покри главата ѝ с брезента, преди да е успяла да му отговори. После светна за миг с фенерчето, за да провери дали е завита добре, и изчака няколко секунди, докато очите му свикнат с тъмнината.

Самър каза нещо, но покривалото заглушаваше гласа ѝ. Може би му пожела късмет или просто го прати по дяволите.

Кевин тръгна обратно към вратата, която водеше към къщата.

54.

Уолт нервно кръстосваше Аварийно координационния център. Благодарение на баща му вече разполагаха с последните известни координати на самолета. От военновъздушната база „Маунтин Хоум“ отказаха да признаят, че имат радар, способен да проникне през планината, така че всички данни, с които разполагаше Уолт, бяха неофициални. А щом бяха неофициални, от него се очакваше да е в неведение, че два изтребителя са били изпратени да свалят самолета принудително — ако се наложи — защото е бил откраднат. Той припомни на баща си, че умишлено се е забавил да съобщи за кражбата на самолета, за да предотврати този предсказуем начин на действие. Джери му отговори, че нещата не могат да се случват така, както на него му отърва, и го уведоми, че каца след шейсет минути.

Евелин Холмс, цивилна служителка от счетоводния отдел, отвори вратата и се приближи към него.

— Евелин — неохотно я поздрави той. Нямаше време да обсъжда бюджетни проблеми, но не искаше да изглежда груб. Като цивилен служител, тя нямаше работа в Аварийно координационния център, но шерифът не смяташе да я гони.

— Говори се, че ти трябва някой, който да изчисли летателен курс.

— Доколкото разбрах — взе да увърта той, защото не искаше да я обиди, — било доста сложна работа. Скорост във въздуха, скорост над земята, скорост при спускане... фактът, че двигателите непрекъснато губят мощност...

— Може ли да погледна данните?

— Разбира се. Не бих искал да прозвучи грубо, но съдейки по това, което чух от Стивън Гарман, наистина става въпрос за доста сложни изчисления.

— Имам докторска степен по астрофизика от Импирисъл Колидж, Лондон.

— Имаш докторска степен — повтори той.

— И магистърска степен по материалознание.

И тази жена работеше в управлението за малко повече от минималната заплата.

— Тази долина... — заекна той.

— Синът ми искаше да се състезава в републиканското първенство по сноубординг. Аз и баща му направихме някои саможертви.

— Но ти си тук от...

— Шест години, да. Той счупи глезена и коляното си през втория си сезон. Това сложи край на спортната му кариера. Но всички ние просто се влюбихме в това място. Нямахме абсолютно никакво желание да се връщаме в Южна Калифорния.

Уолт ѝ предостави осъкъдната информация, с която разполагаха относно самолета.

— Искам да предвидя възможните летища и писти за кацане — обясни той.

Евелин хвърли бегъл поглед на данните и въздъхна.

— Добре, веднага се залавям.

Един от подчинените на Флеминг почука и влезе в залата. Полицаят се почувства смутен от втренчените погледи на всички и замълча.

— Какво има? — извика Уолт.

— В Центъра за извънредни ситуации е получено сведение за НЛО... точно така, шерифе, правилно ме чу... Обектът е забелязан на юг-югоизток от Станли. Жълта светлина, неподвижна, просто висяла в небето в продължение на минута, после бавно потънала към хоризонта и изчезнала. От Центъра за извънредни ситуации подозират, че това е твоят самолет.

— Дай цялата налична информация на Евелин — нареди му Уолт.

— Човекът, който се е обадил, е пенсиониран служител от военноморските сили. Специално наблегнал на това. Не искал да го вземат за луд. Дал е координатите си в дължина и ширина.

— Щом обектът е изглеждал неподвижен — каза Евелин и прие бележката от полиция, — очевидецът би трябвало да се е намирал точно зад него, когато е наблюдавал линията на полета. Това е полезна информация.

Шерифът посочи към картата, изобразена върху един от мониторите над главите им, и Евелин начерта линия през Станли в посока север-северозапад.

— Там няма нищо — изпъшка той. — Никакви летища. Няма дори пътища.

— Имайки предвид скоростта му на спускане, самолетът е паднал някъде тук — каза Евелин и начерта перпендикулярна линия на първата, под формата на буква Т. После погледна към стенния часовник. — Преди двайсет, до двайсет и пет минути.

— Паднал? — попита Уолт.

55.

Кевин отвори вратата, която водеше от склада към къщата, ослуша се за признания на живот и — след като не чу такива — се промъкна вътре. Зареден с адреналин и изпълнен с ужас, той се надяваше да открие телефон или радиостанция. След смъртта на баща си Кевин манипулираше майка си, разчиташе на съжалението от приятелите си, пазареше се за по-добри оценки с учителите си и не си даваше зор на работното си място. Тези номера не минаваха единствено пред чичо му. А сега, от всички възможни хора, той се опитваше да подражава точно на чичо си.

На закачалка отляво висяха палта; до грубо издялана дървена пейка се виждаше спретната редица ботуши. Големи палта и големи ботуши. Младежът тръгна по коридора, подмина кухнята и влезе в голяма всекидневна, обзаведена с дивани, тапицирани кресла и маса за хранене. В огромната камина блещукаше жарава.

Стаята бе непреднамерено обзаведена в стил вехтошарски шик. Мебелите не си подхождаха; имаше лампи от ковано желязо с абажури от волска кожа, както и полилей от еленови рога над масата. Нямаше нито цветя, нито ярки цветове. По-скоро ловна хижа, отколкото семейна вила.

На пръв поглед каубоят живееше сам, но един по-обстоен оглед на кухнята — оборудвана с голям двоен хладилник и готварска печка с осем горелки — опровергаваше това впечатление.

Той най-вероятно бе пазач, който се грижеше за къщата.

Кевин не успя да открие телефон, но не изпадна в паника. Самър му бе казала за аварийния куфар, в който баща ѝ държеше радиостанция и портативен GPS. Ако тук удареше на камък, с повечко предпазливост можеше да успее да се върне до самолета.

Тъкмо когато смяташе да се откаже, забеляза шкафа от орехово дърво и радиопредавателя върху него. От уреда висеше навит на спирала черен кабел с микрофон, който приличаше на радиостанцията в черокито на чичо му.

Отвън се чуха гласове и Кевин надникна през прозореца. Каубоят и вторият пилот от самолета стояха на площадката до стълбите и разговаряха. Двамата мъже се обрнаха към хижата.

Момчето изтича към радиото, включи го, грабна микрофона и натисна бутона за разговор.

— Помощ! Помощ! — прошепна. — Намирам се в някаква хижа... в района на Мидъл Форк, ако не се лъжа. Самолетът ни падна... реактивен самолет. Преследват ме... преследват ме мъжете, които откраднаха самолета.

По стълбите към къщата се чу тропане — от ботушите на каубоя и от обувките на втория пилот.

Кевин постави микрофона обратно, прилекна и забърза към най-близката врата. Хвърли поглед през рамо и видя, че е оставил радиото включено. В този момент топката на входната врата се завъртя. Едва тогава младежът забеляза отворения сандък за оръжие от дясната страна на вратата. Вътре имаше пет пушки.

Той се втурна в съседната стая, която се оказа кабинет, обзаведен с малък диван, изтърбушен фотьойл и монтиран на стената телевизор с плосък еcran. Под масивното дървено бюро имаше килим от обработена волска кожа, а по стените висяха няколко стари черно-бели фотографии, месингов стенен часовник и чифт снегоходки. Камината бе изградена от речен камък, с широка плоча отпред за сядане близо до огъня. Встрани от нея имаше малък килер с плъзгащи се врати. Стаята изльчваше сладък мириз на борова смола и пури и създаваше усещането за уютно местенце през зимата.

Долепил ухо до вратата на кабинета, Кевин шареше с поглед наоколо. Единственият начин да се измъкне бе прозорецът точно зад него.

— ... в общи линии, остров с площ от четирийсет декара на сред пуцинака — каза мъжки глас със силен акцент от другата страна на вратата. Каубоят. — Реката е долу, точно до пистата. Изумен съм, че сте успели да кацнете точно където трябва. Миналата година удължихме пистата, но пилотът на шефа тренира на симулатор в продължение на три седмици, преди да се осмели да я пробва.

— Какво имаш предвид под „остров“? — попита другият мъж. Вторият пилот.

— Хижата се намира в Шейди Маунтин. Планината е висока хиляда и двеста метра. Между нея и реката... Шефът ми най-много харесва изолацията на това място, уединението. Хижата е била построена преди осемдесет години с дървени трупи от околната гора. Шефът я купи преди десет години и направи основен ремонт. Можеш да стигнеш до нея със самолет или с лодка, но най-хубавото е, че на вратата ти не хлопат туристи ден през ден, както се случва в други такива имоти... Искаш ли нещо за пие?

— Не, благодаря... Значи се грижиш сам за нея?

— Да, така е.

— Самотата сигурно ти дотяга понякога.

— Честно казано, не...

— Повторете. Не се чува — намеси се тънък носов глас.

— А! Радиостанцията — каза пилотът.

— Какво? — възклика каубоят.

— Не чухме добре съобщението ви — поясни гласът.

— Не съм се обаждал — извика каубоят.

— Джон? Ти ли си? — чу се от радиото.

— Да. Ърни?

— Джон, изключи се от канала, ако обичаш — каза Ърни. — Явно е станало преплитане; някой се обади от тази честота преди малко.

— Станала е грешка.

Чу се пукане и гласът на Ърни замълкна.

— Не съм сигурен с кого трябва да се свържем първо — рече домакинът. — Имам сателитен телефон. Мисля, че може би ще е по-добре да се обадиш на шефа си, преди да съм вдигнал шерифа на Къстър по тревога.

— Прав си — отвърна пилотът.

— Дължен съм да съобщя за това, но десет минути закъснение едва ли ще са проблем, ако ще помогне да си запазиш работата.

— Може и да помогне.

— Ще отида да донеса сателитния телефон.

— Чудесно.

Каубоят затътри крака през стаята, после внезапно спря.

— Предполагам, че сте изпратили съобщение на РВД^[1] веднага щом сте забелязали пожара — каза той.

— О... да, разбира се.

— Е, тогава не можем да го отлагаме. Сигурно вече организират издиране. Имахме подобен случай миналата година, когато изчезна един „Бийчкрафт Бонанза“. По-добре да използваме радиостанцията. Редно е да им кажем да спрат издирането, все пак...

— Разбирам какво имаш предвид, но бих искал първо да звънна на моя шеф. Ще съм ти много благодарен, ако ми позволиш да използвам телефона.

— Няколко минути закъснение едва ли ще променят нещо — повтори каубоят. Гласът му звучеше доста по-хладно и някак предпазливо. — Колко души каза, че е имало на борда?

— Не съм казвал — отвърна пилотът. — Но бяхме трима: аз, пилотът и още един член на екипажа.

На вратата рязко се похлопа и Кевин подскочи от уплаха.

— Да? — извика каубоят. — Влизай.

Вратата се отвори и миг след това се затвори с трясък.

— Леле! — възклика домакинът. — Здравата си се удари.

— Това да ти е за урок — каза пилотът. — Друг път ще си слагаш предпазен колан, нали, Боби?

Боби...

Кевин познаваше новодошлия. Беше го цапардосал с долния край на пожарогасителя.

Момчето се надяваше, че промяната в тона на каубоя се дължеше на включената радиостанция. Може би точно това бе събудило подозрението му и го бе накарало да зададе въпроса за броя на пътниците.

Но едно нещо му стана ясно със сигурност: каубоят не беше част от тази група. Двамата с пилота не се познаваха и взаимното им недоверие ставаше все по-осезаемо.

— Нека отложим за малко обаждането по радиостанцията — каза пилотът, който явно започваше да губи търпение. — Бих искал първо да звънна на шефа ми и да го уведомя за случая. Той не обича да се набива на очи. Сигурен съм, че не би искал да привлича внимание върху себе си покрай този инцидент.

— Кой каза, че е собственик на този самолет?

— Не съм казвал. Той не обича да се набива на очи — повтори пилотът с ледена нотка в гласа.

Кевин погледна още веднъж към прозореца, после към килера. Знаеше, че трябва незабавно да се махне оттук, но не искаше да изпусне и дума от разговора, който се водеше в другата стая.

— Изненадан съм, че луксозен самолет като този не разполага със сателитен телефон — обади се каубоят. — Повечето имат, нали?

— Знаеш ли какво? — каза пилотът, вече не толкова враждебно.
— Разбира се, че има. Но аз дори не си направих труда да пробвам дали работи, преди да тръгна насам. Просто реших, че нищо не работи след аварията с двигателите. Ще взема да сляза и да проверя.

— Не, няма проблем — отвърна каубоят, който също смекчи тона си. — Можеш да използваш моя. А колкото до желанието на шефа ти да не се набива на очи... опасявам се, че по нашия край това е невъзможно. Когато мечка обърне контейнер за боклук, това се счита за голямо събитие. Но частен самолет — и то не какъв да е, а реактивен — ха! Ако не подходим внимателно, хеликоптери с новинарски екипи от Бойси ще правят репортажи от въздуха още преди изгрев-слънце. И нека ти кажа нещо: *моят* шеф също няма да е доволен от това. Така че аз май ще се съглася с теб. Първо ще се обадим на твоя шеф, а после на моя. Трябва да намерим начин да прекратим издирването, но все ще го измислим някак. Нека първо да донеса сателитния телефон.

Trop-trop. Ботушите на каубоя се затътриха в посока към Кевин и той тръгна към килера, като трескаво шареше с поглед из кабинета. И тогава видя малката зелена лампичка върху една от лавиците с книги.

Сателитният телефон. Бил е там през цялото това време, само на няколко крачки от него.

Не успя да стигне навреме до килера. Ръката му тъкмо отваряше пълзгащата се врата, когато каубоят влезе в стаята.

Погледите им се срещнаха.

Очите на Кевин преливаха от страх. В първия момент каубоят се ококри от изненада, но после изражението му се смекчи.

— Ей сега се връщам — извика мъжът на останалите. После затвори вратата след себе си.

Миг по-късно стъпките на втория пилот забързаха към кабинета. Очевидно не обичаше да му затварят врати под носа.

Каубоят даде знак на Кевин да се скрие в килера и момчето бързо се пъхна вътре, но не успя да затвори вратата докрай. Точно в този момент третият член на екипажа — а не вторият пилот — нахълта в стаята, халоса каубоя по главата с лампа и го повали на земята само с един удар. Замахна да го удари още веднъж, най-вероятно фатално, но вторият пилот се намеси.

— Не! — извика. — Достатъчно!

— Той е едър кучи син! — каза жилавият мъж. — Чакай да го ударя още веднъж.

— Той познава този район... Няма да можем да се измъкнем без негова помощ. Завържи го.

Жилавият здравеняк, *Боби*, изтича към телефона и го свали от лавицата.

— Намерих го!

Кевин надникна през пролуката на вратата.

— Вече можем да се омитаме оттук, нали? — попита *Боби*. — Планът остава ли същият?

— Слез на земята! — изляя насреща му вторият пилот. — Пистата и реката са единствените ни начини за измъкване оттук. Лиърджетът е извън строя, Мат. Потрошихме и неговата „Чесна“, макар че той все още не го знае. Навярно ако намерим лодка, бихме могли да поемем по реката... А може би най-добре ще е да се свържем с Лорейн и просто да кротуваме, докато тя измисли нещо.

Лорейн, отбеляза си Кевин наум. *Mat, а не Боби*. Вече разполагаше с две имена.

— Ами момичето? — попита *Мат*. — Тя струва нещо за някого.

— Повярвай ми, наясно съм с това. Ранчото е остров, така го описа той. Тези деца не са... — Гласът затихна.

Кевин разполагаше с ограничена гледка към стаята и в момента не виждаше никого. Но не ги беше чул и да излизат оттам. Тишината започваше да го притеснява.

— Нямам време за игрички — обади се най-после вторият пилот.

— Какви ги говориш, по дяволите? — попита другият мъж.

— Млъквай, *Мат*!

В следващия миг гласът му вече се чуваше точно до вратата на килера.

— Давам ти две възможности — каза пилотът. — Или излизаш с вдигнати ръце, или оставаш вътре. Вторият вариант не е препоръчителен, довери ми се.

Кевин затаи дъх. Мъжът говореше на него. Но как...?

Тогава забеляза мокрия отпечатък от собствената си обувка пред вратата. Върхът сочеше навътре. Черните му маратонки „Рийбок“ бяха подгизнали от росата.

— Добре, твоя воля — каза пилотът и затвори плътно вратата на килера.

Кевин потъна в мрак.

— Намери дръжка на метла — поръча мъжът на Мат. — Чук и гвоздеи също.

— Исусе! — възклика Мат и излезе от стаята.

— Кой номер обувки носиш, хлапе? Четирийсет и трети? Твърде голям за момиче. Освен това си сам. Което значи, че тя също е сама. Или ранена. Или нещо друго. Ако искаш да й помогнеш, започвай да говориш.

Кевин чу приближаващите се стъпки на Мат. Последва звук от чупене на дърво. Вратата на килера се разклати: вторият пилот проверяваше дали е добре залостена.

— Лош избор, хлапе — рече той. После се обърна към Мат: — Намери момичето. Сигурно е някъде наблизо.

— Роджър няма да...

— Не споменавай имена! — кресна вторият пилот. — Първо претърси къщата. Свържи се по радиото с нашия приятел в самолета. Кажи му, че девойката е сама. Всичко ще е наред.

Кевин бавно издиша. Виеше му се свят.

— Но първо ми донеси пироните. Трябва да закова дръжката на метлата.

Складът!

— Дадох ти шанс, хлапе. Да беше го използвал — добави мъжът.

[1] Ръководство на въздушното движение. — Б.пр. ↑

56.

Самър присви крака; препълненият й пикочен мехур й пречеше да мисли. Кевин бе казал, че няма да се бави, а още го нямаше. Колко дълго се предполагаше да го чака? Секунди по-рано бе чула звуци и гласове от вътрешността на къщата. Страховити звуци, ядосани гласове.

Въпреки че се чувстваше в безопасност под покривалото, не можеше повече да стои отдолу. Трябваше да излезе от склада — както за да се облекчи, така и за да уталожи паниката, която я мъчеше в това тясно и тъмно пространство. Ала разходките в планината не фигурираха сред любимите й занимания; най-близкото й съприкосновение до подобие на природа бе Ориндж Каунти — пустееща местност без нито един свестен търговски център на разположение.

Тя се измъкна изпод покривалото, прилекна зад четириколесния мотоциклет с ремарке и притихна неподвижно. Лампичките на множеството електроуреди и инструменти, включени да се зареждат, обливаха помещението в призрачна светлина. Самър опира дървеното табло над главата си и откри на една от кукичките длета — с остър като бърснач връх, широк колкото кутрето й. Изправи се и го пъхна в джоба на панталона си. Острието веднага проби дупка в джоба, а после се заби и в бедрото й. Тя забеляза, че останалите длета на таблото имат кожени калъфи, и пъхна своето в един от тях. После притисна панталона си върху раната, която се оказа обикновена драскотина.

Вече въоръжена, тръгна към вратата на помещението, поколеба се за миг и излезе на хладния нощен въздух. Затвори вратата след себе си, сложи внимателно резето и предпазливо се огледа.

В двора нямаше никого.

Гората тънеше в мрак и изглеждаше заплашително. Как можа да остави Кевин да се измъкне с фенерчето? В склада сигурно щеше да се намери някое, но тя не възнамеряваше да се връща вътре.

Пое дълбоко въздух и усети вкуса на свободата. Ако търсеха нея, както твърдеше Кевин, трябваше да се потрудят да я открият.

57.

Разчистването на велосипедната алея от жиците на падналия електрически стълб отне час и двайсет минути. Първите две коли, допуснати да преминат по моста, возеха шестима доброволци към Службата за издирване и спасяване, в това число и две кучета.

Томи Брандън и още четирима полицаи едва удържаха негодувашите пътници, които шумно настояваха да им позволяят да преминат.

— Трябва да ме пуснете да мина — обади се поредният нетърпелив мъжки глас зад гърба на Брандън.

— Знам, приятелю, не си единствен — отвърна Томи.

Бригада от трийсетина доброволци работеше по разчистването на моста. Използваха електрически триони, трактори с теглици и дори впрегатни коне, докарани от Грийн Хорн Гълч. Една трета от разпилените дървени трупи вече ги нямаше, но оставаше още много работа.

— След около час ще отворим пътя.

— Аз съм бащата на момичето — каза мъжът.

Брандън се обърна.

— Моля?

— Момичето, което по всяка вероятност се намира на борда на самолета заедно с племенника на шерифа. Теди Съмнър — представи се той. — Трябва да стигна до шерифа... веднага!

— Да, добре — кимна Томи. — Колата ви някъде отзад ли е?

— Да.

— Проблемът е там, господин Съмнър, че колите преди вашата са поне сто, а никой няма да ви се зарадва, ако опитате да се прередите на опашката.

— Аз ще мина от другата страна на моста, господин полицай. Просто ви уведомявам.

— Заместник-шериф. И не, няма да минете. Просто няма да ви позволя, *господине*. Моментът не е много подходящ, както сам

виждате.

— Тези коли току-що минаха...

— Те са от Службата за издирване и спасяване. Минаването им предизвика бунт сред присъстващите. Страстите трябва да се поуспокоят, преди да го направим отново...

— Някой може да ме откара до другия край с полицейска кола...

— За съжаление, не разполагам с излишни полицаи. Четирима души се грижат за организацията по разчистването на моста, като същевременно с това удържат няколкостотин разгневени граждани, всеки от които има по-спешна причина от съседа си да пресече моста. Съжалявам, господине, но ще се наложи да изчакате двайсетина минути.

— Мога да тръгна пеш — предложи Съмнър.

— Разбира се... както предпочитате.

И в двете посоки по велосипедната алея се движеха хора както пеша, така и с мотоциклети и велосипеди.

— На какво разстояние се намира Хейли?

— Седем-осем километра.

— Настоявам да ме отведете при шерифа.

Брандън го изгледа със смяяно изражение.

— *Настоявате?*

— Обадете му се. Кажете му, че съм тук.

— Разбирам, че се намирате в неприятна ситуация, господин Съмнър. Ще ми се можеш да ви помогна...

Точно в този момент един пикап от опашката изръмжа сърдито и се отправи към разчистения участък от моста. Томи хукна към него и замаха на водача да се върне.

— Имаме много работа! Нали виждате! — извика той към Съмнър.

— Обадете се на Флеминг. Кажете му, че тръгвам — отвърна мъжът и гневно забърза по моста.

* * *

— Кой? — попита Уолт. — Сигурна ли си?

— Да, сър.

Някой се бе обадил на една от цивилните служителки в управлението. Шерифът познаваше жената по физиономия, но не се сещаше към кой отдел работеше.

— Тук?

— На receptionта. Иска да ви види.

— Разбира се. Упъти го насам.

Теди Съмнър влезе наежен в Аварийно координационния център. Но щом видя десетината униформени и цивилни служители, настанени зад лаптопите си, той веднага усети сериозното отношение на всички към случая — и най-вече на Флеминг, който стоеше зад катедрата най-отпред. Изражението му веднага омекна, сякаш всеки момент щеше да се разплачне.

— Насам — покани го Уолт.

Съмнър тръгна бавно през залата, оглеждайки се наоколо с възхищение.

— Исусе! — възклика той.

— Парите на данъкоплатеца в действие — каза шерифът. Двамата се здрависаха. Уолт отново му се представи. — Обикновено не допускаме цивилни тук, когато работим по даден случай. С удоволствие ще ви разведа наоколо, но ако искате да останете, ще трябва да изчакате в кабинета ми.

— Тя е моя дъщеря.

— Именно. Тук аз вземам решения, които касаят разследването, издирането и ако имаме късмет — щастливата развръзка. В тази зала не важат принципите на демокрацията.

Един от полицайите вдигна поглед, сякаш искаше да каже нещо, но отново наведе глава над лаптопа си.

Теди се огледа наоколо.

— До каква степен сте сигурен, че те се намират на борда на самолета ми? И преди дори да направите опит да ме отпратите оттук, предлагам да споделите с мен поне част от косвените улики, за които споменахте.

Уолт усети тревожния поглед на Фиона, седнала на първия ред, и й даде знак да се присъедини към тях. Тя му подаде досието.

— Смятаме, че трима души — Кристофър Кантел, Роджър Макгинес и Матю Салво — са откраднали вашия самолет, след като са

предизвикали инцидент на търга с цел отвличане на вниманието и са блокирали моста с дървени трупи.

Съмнър зяпна от изненада и отстъпи назад.

— Вече сте ги идентифицирали? — Звучеше по-скоро изненадан, отколкото впечатлен. — Но как е възможно? Това истинската им самоличност ли е?

— Да. Потвърдено е. Госпожица Кеншоу ще ви запознае с подробностите около уликите малко по-късно.

— Дъщеря ми...?

— Била е видяна да напуска хотела заедно с племенника ми. Това също е потвърдено. Телефонът на племенника ми разполага с функция за проследяване, наречена SPOT. Запознат ли сте с нея?

— Не, за пръв път я чувам.

— Използва джипиеса на телефона и посредством абонаментна услуга позволява на родителите да следят местоположението на децата си. Майката на племенника ми се тревожи твърде много за него и поради тази причина телефонът му е оборудван с подобно устройство. Но той не знае, че услугата е активирана. Благодарение на това успяхме да проследим движението му през дадения интервал от време и установихме, съдейки по скоростта, че е изминал разстоянието от хотела до летището с кола. После напуска Хейли в 9:07 вечерта и се отправя на север със скорост, която може да бъде постигната единствено с реактивен самолет... като вашия.

Тази част от информацията остави Съмнър без дъх.

— И къде е той в момента? — най-после попита.

— Проблемът е там, че на север от връх Галина няма покритие. Проследяващото устройство, макар и джипиес, функционира посредством клетъчна триангуляция. Очакваме да ни доставят със самолет портативен клетъчен предавател от Солт Лейк Сити, който може да задейства телефона на Кевин. Работим усилено и изprobваме всички възможности.

Теди отново огледа залата.

— Бих искал да свържа моите хора с вашия пилот — каза Уолт, — за да разберем дали на борда на самолета има някакво оборудване, с чиято помощ бихме могли да открием местоположението му.

— Самър е на борда на самолета, така ли? — попита Съмнър, все още замаян от чутото.

— Така смятаме, да.

Теди се огледа, откри стол, придърпа го близо до Уолт и седна. Изглеждаше съсипан.

— Има нещо, с което можете да ни помогнете. Първо, искаме да държите телефона си непрекъснато включен. Имаме нужда от разрешението ви да записваме всички разговори, които приемате. Същото се отнася и за стационарния телефон в хотелската ви стая. Честно казано, смяtam, че не трябваше да идвate тук. Искаше ми се да сте в стаята, за да приемете лично обаждането.

— Е, вече съм тук, пренасочете обаждането. Застраховка? Подозирате, че става въпрос за изнудване?

— Бих се радвал, ако се окаже така, господин Съмнър.

Двамата се спогледаха.

— Отвличане? — изсмя се нервно Теди. — Това не е отвличане!

— На пръв поглед, не. Съгласен съм. Логично е да решим, съдейки по досиетата им, че не може да става въпрос за каквото и да било друго, освен за кражба. Кражба в много големи мащаби. Но като се вземе предвид, че вашата дъщеря и моят племенник са на борда на самолета, това предположение отпада. Основният ни заподозрян — Кристофър Кантел, не е глупак. Ако държи дъщеря ви, независимо дали го е планирал, или не, той знае, че го грози обвинение в отвличане. И това променя всичко.

Съмнър се взря в него с празен поглед.

— Не, не, грешите! — изрече с родителска увереност. — Не е отвличане. Кражба... може би — това не би ме изненадало. Но както сам казахте, съдейки по досиетата им... там няма нищо, което да предполага отвличане. Не е възможно.

— Първата ни задача е да открием самолета и да установим както състоянието на машината, така и състоянието на пътниците.

Теди вдигна поглед към картата върху монитора над главите им. На нея се виждаха две черти под формата на буква Т, оградени с голям кръг.

— Знам, че не ви е било лесно да се доберете дотук — каза Уолт. — Но, честно казано, ще сте много по-полезен както на нас, така и на дъщеря си, ако чакате онова обаждане в хотелската си стая.

— И дума да не става! Както вече казах, пренасочете обажданията. Правете каквото намерите за добре, само че аз няма да

мръдна оттук. Кой работи по случая, шерифе, освен вас? Кой се занимава с разследването?

— Операцията е широкомащабна. Преди това бяхме обявили заподозрените за издирване. Вече са вдигнати по тревога полицейските управления в пет щата. ФАА^[1], военната авиация, Вътрешна сигурност, ФБР. От няколко години насам отвличането на самолети е много чувствителна тема в тази държава.

— ФБР? Вътрешна сигурност? Не ги искам замесени в този случай. Те ще прецакат всичко... ще свалят самолета принудително, без да се интересуват кой е на борда.

— Всички са наясно с подозренията ни... ситуацията е много деликатна.

— Зарежете глупостите, става въпрос за дъщеря ми! Имате ли деца, шерифе? — попита Съмнър.

— Имам. Две дъщери, малко по-малки от вашата.

— Ами ако вашите дъще... — Той се усети и мълкна.

— Племенникът ми е на борда — припомни му Флеминг. — Повярвайте ми, тревожа се не по-малко от вас. Аз също не искам да се стига дотам. Но единственият начин да предотвратим това, е да открием самолета още тази нощ, преди Бюрото и другите агенции да са поели нещата в свои ръце. Всичко е въпрос на време. Тази нощ те няма да предприемат нищо сериозно. Дори придвижването им дотук ще отнеме известно време.

Уолт стреснато погледна към стенния часовник.

Самолетът на баща му щеше да кацне всеки момент.

[1] Федерална авиационна администрация на САЩ. — Б.пр. ↑

58.

Самър вдигна ципа на панталона си, въздъхна с облекчение и надникна иззад дървото, което й осигуряваше добра видимост към къщата, но в същото време се намираше доста далеч от стълбите. От комина на хижата се издигаше тъничка струя сив пушек.

Майка й беше експерт в решаването на проблеми и умееше да намира идеалното решение по най-бързия възможен начин. Самър се гордееше, че прилича на нея, и отдавна се стремеше да покаже на баща си, че може да се справя и сама, без да разчита на него за всяка дреболия. Сега трябаше да пропъди обzelата я паника и да се измъкне от тази каша без чужда помощ.

Кевин все още го нямаше. Или се криеше някъде в къщата, или го бяха заловили. Нямаше никаква полза от него. Нещо повече — вероятно имаше нужда от нейната помощ. Той постоянно повтаряше едно и също: че тя е плячката, която преследваха тези мъже. Дали можеше да извлече някаква полза от това? Да им предложи сделка, а после да ги измами? Беше дължница на Кевин, несъмнено. Той я спаси от онзи похотлив мръсник и хубаво му размаза физиономията. Помогна й да слезе от самолета и я отведе в гората, когато тя нямаше сили да се бори. Самър едва сега осъзна колко трудно трябва да му е било да остане с нея, вместо просто да избяга сам и да я зареже.

Как трябаше да постъпи тя сега? Да го остави в къщата или... какво? Налагаше се бързо да събере мислите си.

Ставаше все по-студено с всяка изминалата минута. Самър се чудеше колко дълго би могла да издържи навън по тънък панталон и тениска. Със сигурност не и цяла нощ. Ако събереше смелост да се скрие отново под покривалото, нямаше да й е чак толкова студено. Но дълбоко в себе си чувстваше, че в никакъв случай не бива да се връща вътре. Къщата сякаш бе погълната Кевин и тя не искаше това да се случи и с нея. Нямаше друг избор, освен... *самолета*...

Дали тези мъже наблюдаваха самолета?

Кевин бе предположил, че са възнамерявали да го откраднат... което звучеше логично. Бяха направили добър избор: баща ѝ обожаваше този самолет. Обичаше го повече от самата нея. Би платил всяка цена, за да си го върне, стига да не бе разорен. Но сега, след като самолетът бе вън от играта, тя ли бе ценният им трофей, както твърдеше Кевин? И ако беше така, защо никой не я търсеше?

А може би я търсеха?

Самър губеше почва под краката си. Основната ѝ цел през изминалите петнайсетина минути бе да намери начин да се изпишка, но сега, когато този проблем вече не я измъчваше, се намери изправена пред твърде много неизвестни и твърде малко възможности, а никой не можеше да ѝ помогне да вземе решение. Това отново я подсети за Кевин и за въпроса, който я тревожеше: дали да го изостави и можеше ли изобщо да го направи?

Тогава видя купчината дърва от дясната страна на склада и чу глас, ясен като бял ден. Майчиния си глас.

Дай сигнал, каза ѝ гласът.

Ако търсеха самолета, със сигурност го правеха от въздуха. Самър трябваше да направи така, че да я забележат.

Нещо голямо, което да се вижда отдалеч.

Пушекът от комина... Огън!

Ако огънят привлечеше вниманието на тримата мъже и каубоя, това можеше да ѝ спечели достатъчно време, за да се добере до самолета, където имаше всичко: храна, вода, одеяла, авариен комплект, радиостанция, GPS. Самър дори си представи безценния сателитен телефон на баща ѝ, монтиран до седалката му. *С това нещо мога да се обадя навсякъде по света!* — гордо повтаряше той при всяко тяхно пътуване. Единственият начин, по който можеше да помогне на Кевин, бе да потърси помощ и за двамата.

Тя бръкна в джоба си и откри ключа за самолета до длетото.

Вече не чувстваше студ. Даже гореше от нетърпение.

59.

Бръмченето на електрическа бургия, последвано от свистене на винт, пробиващ дърво, принуди Кевин да извика.

— Не! — изкрещя той и забълска по вратата на килера.

Щяха да го залостят вътре.

Бургията нададе вой и винтовете пробиха касата на вратата първо от едната страна, после от другата.

Момчето забълска още по-силно.

— *Пуснете ме да изляза!*

Нищо. Нито думичка. Само стържещото бръмчене на бургията, вече в долната част на вратите.

Кевин разполагаше с нож, за който те не знаеха. Само ако можеше да ги накара да отворят вратата, щеше да ги нападне и да се измъкне. Но това просто нямаше да се случи.

Минутите минаваха, шумът от бургията продължаваше да се чува някъде наблизо. Може би пробиваха прозореца или вратата на стаята, или и двете. Смятала да го затворят като в гробница.

— Чуй ме, хлапе — обади се вторият пилот от другата страна на вратата. Гласът му звучеше тихо и доверително.

Кевин отстъпи назад, опря гръб в задната стена и се свлече на пода. Сърцето му бълскаше неудържимо. В гласа на мъжа се усещаше и безпогрешна нотка на безвъзвратност.

— В момента ти правим услуга — каза той. — Тази работа няма нищо общо нито с теб, нито с този каубой тук, и нека си остане така. До сутринта ще си вън оттук, жив и здрав, разбра ли? Така че мирувай. Не върши глупости, не се съпротивлявай и всичко ще бъде наред. Решиш ли да се правиш на герой, ще пострадаш, и то много лошо. Бъди разумен и се опитай да поспиш. На сутринта всичко това ще ти изглежда като лош сън.

Защо мъжът не спомена нищо за Самър?

Кевин започна да обмисля всички възможни отговори.

Защото вече я бяха заловили.

Чуха се затихващи стъпки.

Тази работа няма нищо общо нито с теб, нито с този каубой тук...

Ключовата дума бе *тук*. Дали *тук* означаваше, че каубоят е завързан в кабинета? Това му подейства успокояващо. Изолацията го плашише много повече от клаустрофобията.

Вдигна поглед към тавана на помещението. Грубият дървен материал вероятно бе взет от околните гори преди няколко десетилетия. Таванът, касата и стените бяха направени от борови плоскости с ширина около трийсет сантиметра. Суровият климат си бе казал думата и помежду им зееха пролуки, широки колкото... *острие на кухненски нож*.

Кевин се изправи, измъкна фенерчето от джоба си и го включи. В ъгъла имаше две метални кутии за документи, поставени една върху друга. Той предпазливо се покатери отгоре им и огледа тавана. Пъхна върха на ножа в един от процепите между дъските и внимателно започна да ги раздалечава.

60.

Роджър Макгинес — целият плувнал в пот, след като бе прекарал един час в рязане на борови клони, за да замаскира самолета — влезе във всекидневната на хижата и връчи на Кантел сателитния му телефон.

— Звънна, но аз не вдигнах — каза Макгинес.

Кристофър се взря в обемистия апарат. Нарочно го бе оставил в самолета, тъй като при кацането бе видял светлинките на хижата и искаше да има извинение да влезе вътре, ако се наложи. Очакваше Лорейн да се обади и да му каже, че е пристигнала в отдалечения район на Невада, но за негова изненада еcranът показваше друг номер.

Знаеше кой го търси и тъкмо се чудеше кога точно да върне обаждането, когато слушалката иззвъня в ръката му. Под втренчените погледи на Салво и Макгинес той изключи телефона.

— По-късно ще се обадя — каза им.

— Сега какво следва? — попита Роджър и обърса лицето си с ръкава на ризата си. — За твоето съдение, вероятно се намираме на около сто и трийсет километра от Хейли. Прелетяхме точно над Станли и можеш да бъдеш сигурен, че са ни забелязали. Един обвит в пламъци самолет е забележителна гледка в нощното небе, така че сме разкрити.

— Какъв е планът? — тревожно попита Мат. — Омитаме се оттук, нали? Ти каза, че идеята е да се отдалечим от самолета. „Радиоактивен“, нали така го нарече? Нуждаем се единствено от джипиес координатите, за да го открием, нали? Нека не забравяме, че трябваше да сме на поне сто и петдесет километра оттук, преди да обявим исканията си, нали така?

Макгинес се престори на разсеян и започна да разлиства някаква брошура.

— Ще бъдем — заяви Кантел. — Разписанието е променено, но не и планът.

Той свали топографската карта, която висеше в рамка на стената, и я сложи върху масичката за кафе пред огромната камина. Картата покриваше район с площ от около осемдесет квадратни километра. Върху долната половина на стъклото, до светлосинята линия, обозначаваща река, имаше залепена червена звездичка.

— Възможността за летене отпада — започна Кристофър. — А каубоят ми каза, че ако тръгнем по реката, пътят ще отнеме най-малко четири дни. — Посочи към картата и поклати глава. — Предимно през много дълъг каньон и много стръмен терен. След първия ден се появяват няколко много суhi притока, но ако тръгнем да ги изкачваме пеш, ни чакат между петдесет и осемдесет километра абсолютен пущинак без пътеки, което ще отнеме много повече време, отколкото плаването по реката. Но ако продължим да се движим по реката, ще бъдем лесни мишени, защото те ще ни чакат там.

— Значи сме прецакани — обобщи Салво.

— Не, просто трябва да измислим нещо — възрази Кантел. — Зад тази хижа е Шейди Маунтин, която е част от стените на речния каньон. Тя препречва достъпа на тълпи от нежелани туристи до имота. В гаража видях екипировка за катерене, което означава, че навярно има установен маршрут, който лесно би могъл да се види на дневна светлина. Но първата ни и най-важна задача е да открием момичето, и то по най-бързия начин. След това качваме каубоя и момчето на една от надуваемите лодки и ги пускаме по течението на реката.

— Но...

— Те са най-голямата ни заплаха, Мат. Отървем ли се от тях, елиминираме заплахата. Трябва да приключим сделката. А за това ще ни е нужно време. Пуснем ли ги по реката, имаме четири дни на разположение...

— Освен ако — прекъсна го Салво — по реката не се натъкнат на някого, който разполага с телефон...

— Пътуванията по реката се контролират стриктно — намеси се Макгинес, стиснал в ръка една от оръфяните брошури на Горската служба, струпани върху масичката за кафе. — Те не бива да нарушават, цитирам: „естествените гледки и звуци, които туристите заслужават по време на престоя си сред девствената природа“. С две думи, това не ти е Дисниленд. — Посочи към два обекта на картата. — Намираме се точно по средата между тези два лагера, на един ден път и от двета.

Ако пуснем тези двамата по реката около разсъмване, те няма да се натъкнат на никого. Единственият начин да срещнат хора е да спрат и да чакат следващата група, пътуваща надолу по течението, и пак няма гаранция, че някой ще носи телефон. Ако имат радиостанция, ще отнеме около ден и половина да стигнат до терен, който позволява радиокомуникация. Тук има голямо предупреждение за това. Каубоят го знае. Той няма да седне да се мотае и да чака туристи. Това ни дава на разположение поне два дни.

— Зарежи тая работа, твърде рисковано е. Предлагам просто да ги заключим тук.

— Чудесен план, Мат. Просто да ги оставим да умрат без вода и храна. Или може би трябва да им оставим достъп до кухнята. Каубоят е най-голямата ни заплаха. Той познава този район, познава гората. Знае с какви възможности разполагаме. Трябва да го премахнем. Само че, доколкото ми е известно, ние не се занимаваме с убийства на хора.

— Кажи го на човека, който возеше виното — запротестира Салво.

— Още една основателна причина да се разкараем оттук. Помисли малко, Мат: кой развинти клапата на газовата бутилка?

Това успя да затвори устата на Салво.

— Момичето? — обади се Макгинес, който обикновено мълчеше.

Кантел отбеляза промяната.

— Казваме на застрахователната компания, че трябва да платят. Казваме им, че ако не изплатят пълния размер на сумата, самолетът ще се взриви, заедно с момичето в него.

— И дума да не става! — кресна Роджър.

— Чакай малко, успокой се. Тя е с нас през цялото време, не самолетът. Но трябва да им дадем стимул да се забързат, защото не знаем с колко време разполагаме.

— Но ако тези двамата успеят някак да се обадят за помощ... — намеси се Мат.

— Ние разполагаме с момичето — повтори Кристофър. — Нека търсят самолета.

Това затвори устата и на Салво, и на Макгинес.

— Щом се срещнем с Лорейн на новото място, вече сме свободни. Заряваме девойката здрава и читава и сме вън от опасност.

— Но красотата на първоначалния план — каза Роджър — бе в това, че нямаше да се обаждаме на компанията, преди да сме успели да стигнем далеч оттук. Ако не платят, ние не им даваме координатите на самолета и те не могат да го открият по никакъв начин. После се връщаме след четири месеца, вдигаме машината във въздуха, летим до Южна Америка и я продаваме там. Това беше резервният ни план. Вече нямаме и такъв. Всичко отиде по дяволите. Не сме точно в пустинята Невада и самолетът не е в състояние да лети. Нито сега, нито когато и да било. Така че, ако ще залагаме на картата с момичето, защо не започнем направо оттам?

— Отворен съм за предложения — каза Кантел и разпери ръце.

Той се взря в лицата на другите двама мъже. Салво изглеждаше дълбоко умислен. Макгинес тръпнеше от нетърпение.

— Ами ако не успеем да намерим момичето? — попита Роджър.

— Ще я открием. Ако се наложи, ще използваме момчето на нейно място.

— Ние не вземаме заложници — рече Макгинес. — И не убиваме хора.

— Вече нарушихме едно от тези правила — отвърна Кристофър. Гледаше право към Салво. Искаше да го мотивира. — Ще решаваме в движение.

— Бихме могли да пуснем и тримата по реката — предложи Роджър.

— Да, бихме могли — кимна Кантел. — Но аз гласувам да я вземем с нас като застраховка. А като се има предвид възрастта и външният ѝ вид, как мислиш, че ще гласува Мат?

Салво се ухили:

— Дайте ми я за един час и ви обещавам, че ще направи всичко, което поискаме.

— Отвращаваш ме — процеди Макгинес.

— Дреме ми — озъби се Мат.

Кристофър побърза да се намеси:

— Момичета! — Не можеше да си позволи подобни препирни.

— Ще вдигнем доста шум, все едно че тръгваме да я търсим. После единият от нас ще остане тук, а другите двама ще наглеждат самолета. Температурата навън рязко пада — добави. — Тя не е готова за това. Няма да издържи и час.

61.

Няма да се върна в склада, не спираше да си повтаря Самър. Но в главата си чуваше едно тъничко гласче, което ѝ казваше точно обратното. За да запали купчината дърва, щеше да ѝ е нужно гориво. Сещаше се, че на излизане от склада бе видяла очукана скара за печене и ветроустойчива запалка. До четириколесния мотоциклет имаше няколко бидона, по всяка вероятност пълни с нафта или бензин. Виждаше решението пред себе си; просто не можеше да събере кураж да се върне, за да вземе горивото и запалката.

А ако все пак успееше, тогава какво? Ами ако и тримата мъже се отзовяха на пожара? Как трябваше да реагира тя — да тръгне към самолета и да се опита да телефонира или да тръгне към хижата и да потърси Кевин? Ами ако излезеха само двама от мъжете? Или пък само единият? Или просто оставеха огъня да си гори?

Самър не помръдваше от мястото си и трепереше от студ. Искаше единствено да върне времето назад и всичко това да изчезне. Тя въвлече Кевин в това, тя взе ключовете му и го накара да я последва. Ама че глупачка! Сега, заради нея, той бе отвлечен, а може би и още по-лошо. Една огромна част от съзнанието ѝ се мъчеше да я убеди, че най-разумното решение за всички е тя да избяга, да се спаси и да намери начин да се обади на баща си.

Баща ѝ! Предаде го и злоупотреби с доверието му. След като толкова пъти бе спорила с него, за да му докаже неща, в които и самата тя не вярваше, сега Самър виждаше абсурдността на собствената си логика и резултата от собствените си грешки. Сега ясно виждаше всичко през очите на баща си и усещаше неговия гняв. Той още не знаеше къде е тя; може би дори не подозираше, че самолетът е бил откраднат, а когато разбереше, цялата му тревога щеше да се превърне в ярост. Той рядко даваше израз на гнева си — нещо, за което тя трябваше да му е благодарна — но сега просто нямаше да ѝ се размине.

Самър се почувства така, сякаш и последните й жизнени сили бяха напуснали скованото й от страх и студ тяло.

62.

Стъпил върху металните кутии, Кевин внимателно разширяваше с ножа процепа между дъските. В началото му се струваше, че усилията му няма да са напразни, тъй като дъските започнаха да се разхлабват. Но после един от гвоздеите изскърца и пронизителният звук го накара да потръпне, сякаш бе схрускал кубче лед между зъбите си. Той премести върха на ножа по-близо до гвоздея и опита отново, но пак се чу същото скърдане. Ако продължаваше така, звукът щеше да накара онези да дотърчат в кабинета.

Обезсърчен и отчаян, Кевин удари с юмрук по вратата и извика:
— Пуснете ме да изляза!

Безполезен, детински изблик, но колкото по-дълго стоеше в тъмния килер, толкова по-голяма паника го обземаше. Не обичаше затворени пространства, а с всяка изминалата минута стените сякаш се приближаваха към него.

Баща му — или може би чично му? — му беше казал веднъж, че „за всяко нещо си има причина“. Той бе пропуснал баналната фраза покрай ушите си, както правеше с всичко, което възрастните говореха. Но сега нещата бяха различни. Думите отекваха в главата му и той се опита да проясни съзнанието си. Получи искрица прозрение. Вече разбираше смисъла им.

За всяко нещо си има причина... дори за детинските изблици.

Отново напъха ножа между дъските и ритна вратата.

— *Пуснете ме да изляза!* — викна още по-силно, като междувременно въртеше острието на ножа.

Гвоздеят пак изскърца, но отчаяният писък на Кевин заглуши острия звук.

— *Моля ви!* — изкрештя той и в същото време пъхна пръстите си в процепа и дръпна силно.

Дъската падна в ръцете му.

63.

Измъчван от болезнено напрежение заради факта, че самолетът на корпорация „Боинг“, с който пътуваше баща му, щеше да кацне след петнайсет минути, Уолт се наведе над първата редица маси в заседателната зала. Одеколонът на Стивън Гарман му дойде в повече.

Пилотът бе нисък и набит; имаше червени като на ирландец бузи и притежаваше онзи тип хубост, който често намираше израз върху етикетите на консервите със супа. През последните няколко минути Гарман предлагаше да извърши полета с портативния предавател по курса на лиърджета. Планът включващо сложно пилотиране, посредством което безжичното устройство би могло да открие местоположението на телефона, ако Уолт успееше да се преобри за съдействие. Флеминг не хранеше излишни надежди, но не искаше да прекърши оптимизма на Гарман.

Шерифът отстъпи крачка назад. Одеколонът сигурно носеше някакво име от сорта на „Брутална сила“ или „Дяволска мъгла“.

— Мога да ти кажа накъде бих се насочил аз — каза Стивън.

— Бъди така добър, моля те.

— През последните години разни големи клечки купуват къщи в района на Мидъл Форк. Там има около пет-шест стари имота, точно на сред държавните гори. Та тези богаташи обожават да притежават онова, което другите не могат да имат. Освен това обичат да нарушават правилата. Всеки от тях може да прави подобрения на имота си и въпреки че нямат право да променят естественото състояние на природата, кой би могъл да знае дали спазват това условие, или не? Нека ти кажа и друго: ако единият ти двигател е в пламъци, а другият вече е извън строя, няма да придирияш много-много къде точно ще приземиш самолета си. — Стана от мястото си, отиде до електронната карта и отбеляза с кръгче един тъмен район. — Съдейки по предполагаемия им маршрут, аз залагам на ранчо „Мичъм“.

— Но това е поне на два-три километра след мястото, което посочват изчисленията — каза Уолт и посочи жълтото кръгче в

съседство. — Ето тук.

— Ако са се разбили, може и да си прав — отвърна Гарман. — Непрекъснато слушаме за пилотски грешки. Но никой не говори за пилотския страх. Та кой би искал да се разбие? Ще се изненадаш, ако ти кажа на какво е способен един пилот, когато горе стане напечено. Като се вземе предвид скоростта им на спускане и фактът, че радарът на „Маунтин Хоум“ ги е загубил някъде тук... Ако са извадили късмета да забележат някоя частна писта, може да са се плъзнали точно по върховете на дърветата — развълнува се той: човекът очевидно се забавляваше! — Правят вираж към каньона. — Сви пръсти и разпери палеца и кутрето си като крила на самолет. — И вече са вън от обсега на радара, движейки се на трийсетина метра над водата. С пълна мощност, защото двигателят им сдава багажа. Трябва само да се опитат да изцедят от него още два-три километра. — Пръстът му вече следваше извивките на реката. — Влизат в каньона, правят този последен завой и се приземяват тежко, надявайки се да оцелеят. Дали самолетът е цял, не мога да кажа. Но аз бих започнал издирването някъде оттук.

— Това е на няколко километра по-далеч от мястото, където планирахме да започнем издирването — повтори шерифът.

— Казвам само, че пилотът не следва изчисления, той просто се опитва да оцелее. Аз бих опитал да кацна около ранчо „Мичъм“. С пълен резервоар навсякъде другаде рискуваш да се разбиеш на хиляда парчета и да изгориш. Не, благодаря. И още нещо — добави Стивън, — държавният резерват е пълен с хора по това време на годината. Ако този самолет се е разбил, щеше да причини огромен пожар. Досега щяхте да сте чули за това.

— Това звучи успокояващо.

— Изпратете хеликоптер.

— Опитвам се да го избегна — обясни Уолт. — Ако, пази боже, имаме случай със заложници, би било много неразумно да оповестяваме, че знаем местоположението им. Възнамеряваме да действаме колкото се може по-тихо, докато не разберем с какво точно си имаме работа. Имай го предвид.

— Добре, но нека ти кажа нещо: трябва да бъдем реалисти и да приемем факта, че шансовете им за успешно приземяване не са много големи. Преди всичко трябва да търсим останки от самолета и оцелели

пътници. Да смятаме, че сме изправени пред случай със заложници е, откровено казано, доста оптимистична нагласа.

Флеминг неспокойно погледна часовника си. Пристигането на баща му го изпълваше с ужас.

— Тоест, ако предприемем издирване по суша преди съмване... — каза Уолт.

— Мичъм Крийк е най-добрият им шанс за оцеляване — замислено кимна Гарман.

— Безжичният ретранслатор ще ти каже дали има включен телефон наоколо, така ли?

— Точно така. Но ще трябва да се отдалечим на достатъчно разстояние от Станли, за да сме сигурни, че не става въпрос за телефона на някой турист.

— Можеш да се свържеш с мен на тези два номера. — Уолт надраска телефонните номера на един лист и му го подаде.

Стационарният телефон в залата иззвъння и високоговорителят се включи автоматично.

— Шерифе? — обади се женски глас. — Търси те специален агент Барлоу, на първа линия.

Новината за обаждане от ФБР привлече вниманието на всички присъстващи. Управлението на Флеминг трябваше смирено да отстъпи встрани в името на националната сигурност. Всички погледи се насочиха към него. Той се поколеба миг преди да отговори:

— Кажи му, че съм излязъл за малко.

64.

Самър отвинти капачката на бидона и подуши съдържанието му. Не правеше никаква разлика между бензин и нафта, но вътре определено имаше някакво гориво, така че тя го измъкна от гаража. Цялата операция ѝ отне по-малко от минута. Миг по-късно вече стоеше пред огромната купчина нацепени дърва. Поля ги, а после напръска със запалителната течност тревата в радиус десетина метра.

Нямаше представа колко голям щеше да бъде огънят, но се надяваше да е достатъчно висок, за да изкара мъжете навън. Ако не успееше, поне щеше да е направила доста голям сигнален огън, който да бъде забелязан от самолет, макар че не беше нито чула, нито видяла такъв.

Стоеше там с празния бидон в едната ръка и със запалката в другата и си мислеше, че трябва да хвърли бидона далеч от себе си, преди да щракне запалката.

Завинти здраво металната капачка и постави бидона най-отгоре върху купчината дърва.

Изтича обратно до тревата и намери запалката там, където я бе оставила. Наоколо се носеше силна миризма на гориво.

В далечината, отвъд моравата, се появи трапец от светлина. Чуха се гласове!

Самър се засуети със запалката; имаше защитна опция, която изискваше едновременно натискане с палеца и показалеца, за да запали.

Щрак-щрак.

Върху осветения участък от моравата се появи издължен мъжки силует.

Запалката произведе искра и в края на хромирания цилиндър затанцува синьо пламъче.

Тя доближи запалката до тревата, очаквайки пламъкът да плъзне полека, но огънят лумна изведнъж и за част от секундата обхвана цялата купчина дърва. Въздухът се изпълни с черен пушек. Самър

залитна от уплаха и падна назад, но бързо се изправи и хукна към гората.

— *Пожар!* — извика някой.

Тя тичаше надолу по склона през гъстите шубраци, а зад нея мъжете викаха като обезумели. Огънят се разрастваше и обливаше гората в жълти отблъсъци.

Последва мощна експлозия. Бидонът се бе взривил като бомба. Самър спря и се обърна тъкмо навреме, за да види огнената топка, която изхвърча на десетина метра в почернялото от пушек небе. Заваляха искри като от фойерверки.

Продължи да тича надолу по склона, огрян от светлината на огъня, и най-после стигна до равната писта. В далечината се чуваше ромонът на реката. Хвърли поглед през рамо и се наслади на собственото си дело — оранжевите отблъсъци вече огряваха скалистите склонове на Шейди Маунтин.

Без да напуска очертанията на гората, Самър продължи да тича край пистата в посока към самолета, чиито криле и опашка бяха покрити с борови клони.

Извади ключа от джоба си и здраво го стисна в ръка.

65.

Джери Флеминг, изключително делови още от мига, в който синът му го посрещна на летището, седеше в черокито и говореше, без да отделя поглед от пътя, сякаш Уолт беше с двайсет години по-млад и той го учеше да шофира.

— Доколко сме сигурни? — попита Джери.

— На този етап съм напълно сигурен. Освен ако не излезе нещо, което да ме убеди в противното...

— Съмнър готов ли е да сътрудничи?

— За евентуален откуп? — попита Уолт. — Не. Той е в етап на отричане. Твърди, че е изключено да става въпрос за отвличане.

— Напълно нормална реакция.

— Не бих казал. Склонен е да приеме, че самолетът му е откраднат, но категорично отхвърля възможността някой да е отвлякъл дъщеря му.

— Нали ти щеше да си наставник на момчето?

— Е, както е видно, тази ми роля приключи бързо — отвърна саркастично Уолт и добави: — Вината за това е изцяло моя, нали знаеш.

— Майра не упражнява никакъв контрол над Кевин. Вече го обсъдихме.

— Нищо не сме обсъждали, татко. Не и откакто Робърт...

— Не повдигай тази тема. — Джери извърна глава към страничния прозорец. Уличните лампи на Хейли хвърляха по лицето му кехлибарени отблъсъци. — Знаех си, че ще го направиш. Няма ли да отидем в новата ти служба? Толкова много съм слушал за нея.

Не му беше казвал нищо за новата сграда на управлението. Знаеше го или от Майра, или от вестниците.

— Откога се интересуваш от нещата, с които се занимавам?

— Ще се изненадаш, ако ти кажа — отвърна баща му.

— Появярай ми, изненадан съм.

— Мислех, че ще искаш да се похвалиш.

— Да, такъв съм си аз, обичам да се хваля.

— Не е нужно да се отбраняваш. Не те нападам.

— Няма да ходим в управлението — каза Уолт.

Беше спрятал пред къщата си и товареше в багажника допълнителна туристическа екипировка за баща си, който остана на пътническата седалка и дори не предложи да му помогне.

— Значи ти ръководиш операцията, така ли? — подхвърли Джери.

— Ако се върна в управлението, ще се наложи да се разправям с Бюрото. На този етап, ако искаме да избегнем намесата им, трябва да ги изпреварим. Ти и аз ще се свържем с Брандън и тримата ще потеглим с коне към Мидъл Форк.

— Веднага? — попита баща му.

— Имаме самолет във въздуха, натоварен с някакво клетъчно оборудване, което може да ни помогне да открием местоположението на Кевин. Точно в този момент това устройство вече го търси. Почти сме сигурни, че самолетът се е приземил, без да се разбие. Бил е пълен с гориво и ако беше паднал, щеше да се взриви, а подобен случай не е докладван. В този район има частни писти; някои от тях са покрити с трева, други са асфалтирани. Опитвам се да кажа, че е възможно — много вероятно дори — да са се приземили успешно и да са тръгнали пеш нанякъде. Ако тази машинка улови сигнал, бихме могли да стесним търсенето... а може би дори да говорим с Кев.

— Какво се очаква от мен? Да се впечатля?

— От теб се очаква да ме изслуша — отвърна Уолт. — Твоите бивши работодатели биха поели този случай с огромно удоволствие. В момента моят телефон е изключен. Радиостанцията също, ако си забелязал.

— Разбира се, че забелязах. Аз забелязвам всичко. Не ме подлагай на изпитания, синко.

— Цялата тази работа ще бъде изпитание за теб, татко, защото или ще се съобразяваш с мен, или няма да участваш. Може да ме последваш, може да си тръгнеш, но не може да водиш. Създадена е организация... създадена от мен. Взети са мерки, дадени са разпореждания. Може да се заяждаш с мен колкото си искаш... може да хвърляш цялата вина върху мен. Твоя воля. Но аз няма да отстъпя. Отиваме в планината. Ти непрекъснато ме наричаш селски шериф... е,

добре дошъл на село, татко. Сега ще имаш възможност да видиш работата ми отблизо. Ще влезем в онзи пущинак и ще измъкнем Кевин оттам. И трябва да го направим още преди самолетът на Бюрото да е докоснал пистата, защото веднага щом пристигнат...

— Знам. Знам — прекъсна го Джери. — Нали аз бях този, който те предупреди за САК^[1], не помниш ли? — Изкушаваше се да каже още нещо, да предизвика сина си, но не го направи.

Възцари се мълчание, което сякаш издигна стена помежду им. Уолт обикновено отстъпваше пръв при подобни неловки моменти, но този път не го направи. Вместо това хвана здраво волана и стисна зъби.

Отбиха се до един приятел на Уолт и натовариха надуваема лодка върху покрива на черокито. После подминаха дългата около два километра опашка от автомобили и спряха до колоездачната алея, която продължаваше да се намира под контрола на Брандън.

— Колко остава? — попита Уолт заместника си през прозореца.

— Още петнайсет-двайсет минути. Почти свършихме.

— Чудесно. Идваш с мен — каза шерифът. — Прехвърли задълженията си на някого.

После се отбиха за пет минути до караваната на Томи.

— Тя вътре ли е? — попита Джери.

— Най-вероятно — отвърна Уолт. — Но моля те, недей...

Джери слезе от джипа и влезе в караваната, за да говори с Гейл. Уолт изпита желание да настъпи педала и да остави баща си в компанията на жената, която смяташе за своя бивша съпруга, и на заместник-шерифа, с когото тя живееше в момента.

Ала не го направи.

Брандън метна нещата си в багажника на черокито и предложи на Джери да заеме задната седалка. Възрастният мъж отказа. Томи срещна погледа на шефа си в огледалото за обратно виждане. Уолт насочи огледалото към тавана и попита помощника си:

— Обади ли се на Уили?

— Ще оседлае три от най-добрите си коня за нас и един за багажа.

Шерифът му подаде топографска карта.

— Оградил съм ранчо „Мичъм Крийк“. Открий подходящ маршрут, докато аз разговарям с Реми. Оставил Съмнър в

управлението. Няма да е доволен, че го зарязах така. Но няма друг избор.

— А Реми?

— Струва си да му отделим половин час. Може да научим нещо.

Джери погледна сина си. Може би имаше нещо за казване, но в крайна сметка реши да го запази за себе си. Уолт се надяваше баща му да насочи част от отровния си гняв към Томи, задето бе разрушил брака му, макар да съзнаваше, че иска твърде много.

— Е, Брандън... — рече най-сетне баща му.

— Да, сър?

— Ами ако тя беше твоя съпруга?

Уолт искрено съжали, че бе обърнал огледалото към тавана. Понякога наистина обичаше баща си.

[1] Стратегическо авиационно командване на САЩ. — Б.пр. ↑

66.

Уолт се настани срещу Артър Реми на тапицираната с кафяв велур подковообразна пейка в дъното на Мобилния команден център. Разделяше ги сгъваема масичка, но на шерифа му се струваше, че седят твърде близо един до друг. Върху масичката имаше дигитално устройство за звукозапис, бележник, кубче самозалепващи листчета и две картонени чашки кафе със залепени върху тях черно-бели стикери, рекламиращи заведенията за бърза закуска „Кей Би“.

Уолт включи записващото устройство и отчетливо произнесе имената им, точния час и местоположението. Спазването на протокола спечели вниманието на Реми. Изглеждаше готов да каже нещо, но предпочете да замълчи.

— Разбирате ли защо сме тук, господин Реми? — попита го Флеминг.

Артър намести гипсирания си ляв крак и го протегна напред, досами ходилата на шерифа.

— Задържан съм. Поязвайте ми, това недоразумение ще бъде поправено в най-скоро време.

— Племенникът ми е в неизвестност, заедно с гост на хотела. Откраднат е самолет... частен самолет.

Реми наклони глава настрана. Ако играеше роля, се справяше страхотно: изглеждаше искрено изненадан от чутото.

— Нека ви обясня за какво става въпрос — започна Уолт.

— Ще говоря единствено в присъствието на адвоката ми.

— Вече е отбелязано. Но все пак, ето ни тук...

— Да, ето ни тук...

Шерифът кимна към крака на Реми, после го погледна право в очите.

— Подхлъзнах се в банята — обясни Артър.

— Да, и аз така чух. Предадоха ми вещите ви от болницата. Аз ви ги върнах, ако се сещате.

— А аз така и не ви благодарих както трябва.

— Няма защо.

Уолт отново се вгледа в гипсирания му крак.

— Сигурно боли.

— На приливи и отливи е. — Мъжът се ухили. — Обезболяващите вършат добра работа.

— В нашия край спортът е на голяма почит — каза Флеминг. — Ски през зимата, през лятото колоездене, тенис, разходки в планината и какво ли не още...

— Вие полицай ли сте, или член на Търговската камара? — опита се да се пошегува Реми.

— Инцидентите със счупени кости са ежедневие, така че при нас работят едни от най-добрите ортопеди в страната... За малък град с пет хиляди души население това е просто... невероятно, наистина.

— Значи съм извадил късмет, че съм се подхлъзнал тук — каза Артър. — Но със сигурност не се чувствам късметлия.

— Знаем, че не е било нещастен случай. И лекуващият ви лекар, и рентгенологът ви потвърдиха, че се касае за умишлена травма. Сигурни сме, че някой ви е причинил това.

— Не е вярно.

— Лъжете.

Реми впери поглед в шерифа.

— Знаем, че бутилките „Адамс“ са фалшиви... подправени... имитация... не съм сигурен кой точно е терминът, който се употребява за вино. Можете да се престорите на шокиран, да продължите да отричате, но не можете да промените факта, че ние разполагаме с убедително научно доказателство.

— Това е невъзможно!

— Днес следобед направихме анализ на бутилките.

Артър се намръщи. Не изглеждаше особено изненадан.

— Госпожица Финч... — започна той, но не довърши изречението.

Уолт се въздържа от коментар.

— Тя е един безразсъден, свръххамбициозен аматьор, шерифе. Аз не бих приел думите ѝ за чиста монета...

— Някакъв анализ със звукови вълни може да определи подредбата на микрофрактурите в стъклото. Този анализ не беше проведен от госпожица Финч.

Реми спря да диша или поне така изглеждаше.

— Фалшификати — каза Уолт. — Оставам с впечатлението, че сте били наясно с това. Че всъщност носите отговорност за това. Госпожица Финч се оказа доста добър изследовател. Тя смята, че може да помогне на ФБР в разследването на този случай.

— ФБР смятат да се вслушат в мнението на *специализант*? — Изрече го с огромно презрение.

— Това прави теорията ми за застрахователна измама още по-правдоподобна. Което ни отвежда до смъртта на господин Малоун и опита за кражба на бутилките, а оттам пък се появяват трима нови играчи: някой си Кристофър Кантел и неговите съучастници — Роджър Макгинес и Матю Салво.

Артър присви устни.

— И ето тук ситуацията около вас започва да се заплита, господин Реми...

Шерифът изпи половината от кафето си на две гълтки. Умираше от глад; дори не си спомняше кога за последен път бе слагал храна в устата си.

— Кантел стои не само зад кражбата на виното. Той е откраднал и самолета — изчезналия лиърджет, с двама тийнейджъри на борда — младо момиче и *моя племенник*. Това означава, че вие, господин Реми, по всяка вероятност сте свързан не само със смъртта на Малоун, но и с кражбата на самолета и отвличането на тези деца. Вие, заедно с господин Кантел и неговите съучастници, сте в голяма беда.

Уолт за трети път погледна към крака на Реми.

— Да приемем — продължи той, — чисто хипотетично, че нямате нищо общо със самолета...

— Нямам нищо общо с *каквото и да било* в цялата тази работа.

— Когато цялата тази работа се разнищи — а този процес вече е започнал — към вас ще бъде предявено обвинение. И вие ще трябва да се измъкнете.

— Невинен до доказване на противното...

— Аха, да. Само че аз не говоря за нашата правна система.

Флеминг бълсна крака си в гипса на Реми и мъжът изпъшка от болка.

— Вие ще трябва да се измъкнете — повтори той. — Знаете правилото за вдигнатия палец спрямо първия човек, дръзнал да си

признае. Известно ви е, че съдът проявява снизходжение в подобна ситуация. Това имах предвид, когато споменах, че се намирате в доста заплетена ситуация. Защото, когато пристигне адвокатът ви, той незабавно ще прекрати разговора ни и ще ви накара да мълчите. И то съвсем основателно. В девет от десет случая това се оказва печеливша тактика. Но нашият случай не е от тях. Всъщност двамата с вас разполагаме със съвсем малко време.

Уолт извика към предната част на автобуса:

— Колко време имаме?

— Излязъл е преди пет минути — обади се някой в отговор.

— Виждате ли? Наясно сме с всичко — обръна се пак към Реми, който полагаше огромни усилия да изглежда спокоен. — Опитваме се да ви помогнем, нищо повече.

Шерифът запретна ръкава си и погледна ръчния си часовник.

— Продължавайте... — измърмори Артър.

— Аз? Аз нямам какво повече да кажа. Да оставя ли устройството на запис? — И протегна ръка към масата.

Реми хвърли още един поглед към предната част на автобуса.

— Вие решавате — рече Уолт. — Може пък да се задоволят с коляното ви и повече да не ви се случват битови инциденти.

Пръстът на шерифа докосна копчето за изключване.

— Не... оставете го да работи.

Флеминг се облегна назад. Понякога работата му се струваше скучна и еднообразна. Но имаше и моменти като този.

— Нямам нищо общо с кражбата — заяви Артър. — Нито с едната, нито с другата. Изобщо не знаех за тях.

Уолт не даде израз на емоциите си, но вътрешно кипеше. Реми изглеждаше толкова самоуверен.

— Бутилките няма да участват в търга — каза Флеминг. — Бяха изтеглени.

Артър огледа автобуса, сякаш търсеще начин да избяга, и отрони:

— В такъв случай имам нужда от защита... още тази нощ.

— Ние не се занимаваме с осигуряване на защита.

— Тогава ме арестувайте, шерифе.

— На какво основание? Вие твърдите, че нямате нищо общо нито с бутилките, нито със самолета. — Уолт изрече това с ясното

съзнание, че дигиталното устройство продължаваше да записва. Почука с кокалчетата на пръстите си по гипса на Реми.

— Бутилките „Адамс“ са фалшиви — процеди Артър с наведена глава. — Имитация са. Това е мое дело, така е.

— Трябва да ме убедите, господин Реми. Трябва да ми предоставите подробности, които аз, като следовател, да приема за убедителни. Не мога да отида при прокурора с празни ръце. Малко факти няма да са ми излишни.

— Бутилките „Джеферсън“ са автентични.

— Не помня да сме споменавали бутилките „Джеферсън“...

Уолт погледна Реми право в очите. *Тик-так, тик-так* — помисли си той. — *Адвокатът ще прекрати разговора ни.*

— Спечелих доста пари от тази продажба — изрече Артър с помръкнал поглед. — После настъпи спад в икономиката и търсенето на вино намаля драстично. Тук, в Сън Вали, положението е доста различно, няма нужда да го обяснявам точно на вас. „Рецесия ли? Каква рецесия?“ — питат хората. Но все пак останалата част от света е разорена. Затова реших да намеря нови бутилки; нещо, което да ме задържи на повърхността. Не ми излезе евтино. Нито бутилките, нито проверката за потвърждаване на автентичността им. Намерих инвеститор, който направи сериозно капиталовложение в този проект. Но тогава един от експертите започна да задава въпроси...

— Амстердам — намеси се шерифът. Искаше Реми да е наясно, че разполага с информация, благодарение на Джанет Финч.

Артър не успя да прикрие изненадата си, но бързо се овладя.

— Кражбата... опитът за кражба... В това ли ме обвиняват?

— Звучи ми логично.

— Но аз нямам нищо общо с тази кражба. Нито пък инвеститорите. Те обаче смятат, че съм аз. Голяма каша.

— В какви отношения сте с Кристофър Кантел?

— Никога не съм го виждал. — Той изчака Уолт да каже нещо. — Вие не ми вярвате!

— А вие изненадан ли сте? — попита шерифът.

Тик-так, тик-так.

Реми изглеждаше блед като платно. Прокара пръсти през наболата си коса и за пореден път погледна към предната част на автобуса.

— Дали съм чувал за Кристофър Кантел? — каза Артър. — Разбира се.

— Така е по-добре.

— Не, не ме разбрахте... Дали съм го срещал? Не. Дали съм говорил с него? Никога. Но той получи своите петнайсет минути слава. Наясно сте с това, нали?

Флеминг усети, че му се вие свят. Прокле се, че не бе намерил време да хапне. И за това, че не бе проучил Кантел по-подробно.

— Нали ходите на кино? — попита Реми.

— Не достатъчно често очевидно.

— Кристофър Кантел. Онзи филм... „Италианска афера“? Не, този е друг. С Марк Уолбърг, нали?... Дали не беше онзи с Том Ханкс? Не, там той игра роля на мошеник, ако не се лъжа... Не знам, забравих заглавието... Но имаше един филм за обир, по истински случай, с този Кантел. Филмът е средна работа, нищо особено. Но си спомням реакцията на пресата, разнищиха истинския случай, по който е сниман филмът... Това знам за Кантел.

— Филм — повтори Уолт. Усещаше, че губи почва под краката си.

— Потърсете го в imdb.com — каза Артър. — Не мога да се сетя за заглавието.

— И вие смятате, че Кантел случайно се е заел да краде точно вашето вино?

— Попитайте него!

Над горната устна на Реми блестяха ситни капчици пот. И двамата усещаха, че адвокатът щеше да ги прекъсне всеки момент.

— Откъде бих могъл да знам? — продължи Артър. — Събитието бе широко отразено в пресата. Повярвайте, лично се погрижих за това. Да подгрея пазара, нали разбирайте. А това включва и наливане на вода в мелницата за клюки. За тези бутилки се говори от шест месеца.

Вратата на автобуса се отвори и вътре влезе някакъв мъж. Уолт разпозна Тери Хог, един от най-добрите адвокати в долината. Семейство Кристенсен добре се грижеше за приятеля си.

Реми се наведе напред и прошепна с дрезгав глас:

— Аз фалшифицирах бутилките. Предявете ми обвинение.

— Филм значи?

— Предявете ми обвинение!

— Достатъчно, шерифе — извика Тери Хог от предната част на автобуса. — Приключихме тук.

— Предявете ми обвинение! — прошепна отчаяно Артър.

67.

Фермерските къщи полека-лека отстъпиха пред необятната пустош на природния резерват. Не се виждаха никакви постройки. Бледата лунна светлина огряваща синкавосивите скали отдясно, а отляво се ширеше плътен килим от вчнозелена растителност. Чифт кехлибарени очи блеснаха внезапно край пътя; една лисица се стрелна на косъм пред ярките фарове на колата и потъна в мрака.

— Двайсет и пет километра на коне — докладва Брандън. — Четири-пет часа, ако не се отклоняваме от пътеката. Ако имаме късмет, може да стигнем до източната страна на Мидъл Форк преди съмване.

Джери погледна часовника си. Правеше го често; много по-често от необходимото. Уолт шофираше със сто и двайсет километра в час и включена полицейска лампа.

— Нали разбираш, че ситуацията може да стане много неприятна? — обърна се Джери към Брандън.

Томи вдигна поглед от топографската карта и портативния GPS, който в момента програмираше, но не каза нищо. Очите на Уолт се взираха в него от огледалото за обратно виждане.

— Има моменти, в които носиш значката си, и други, в които трябва да я оставиш в чекмеджето — допълни Джери.

— Ние не действаме по този начин — отвърна Уолт.

— Ако има оцелели и ако някой държи Кевин за заложник, ще стане кървава баня. Просто искам и двамата да сте подгответи за това.

— Най-важната ни задача е да спасим момчето и момичето — каза Брандън. — Останалото не ми е проблем.

— Ако ФБР се захване с това... — предпазливо започна Джери.

— Случайно познавам шефа на САК в Солт Лейк, лично. Той е привърженик на тактиката „шок и ужас“. Обожава грубия подход. Ще убие и двамата. Няма да търсим комуникация, няма да водим преговори. Атакуваме незабавно. Още щом ги видим, без предупреждение. Имаме само един шанс. След това те поемат

контрола, а ние им се подчиняваме. Но ние няма да позволим да се стигне дотам. Ще измъкнем Кевин невредим от тази каша.

Воят от двигателя се смесваше с триенето на гумите по асфалта и кънтеше в ушите на Уолт.

— Просто казвам какво ще се случи — продължи Джери. — Искам да чуя, че си наясно, Брандън, иначе няма смисъл да се качваш на коня. За мен не е проблем, ако решиш да не участваш. Но хванеш ли се на хорото, ще тропаш в крак с останалите. Операция като тази не би могла да се проведе по друг начин.

— Разбрахме — отсече Уолт.

— Искам да го чуя и от устата на Брандън.

— Ще участвам — кимна Томи.

— Съществува вероятност да ни бъдат предявени обвинения — каза Джери. — Уолт и аз... Това момче е наша плът и кръв. Не е честно да искам това от теб, но съм длъжен да те уведомя за реалното положение на нещата.

— Ще участвам — повтори Брандън.

Джери се обърна и за пръв път погледна към помощник-шерифа. Беше усмихнат до ушите.

68.

Кантел стискаше в ръка градински маркуч и безуспешно поливаше с вода горящата купчина дърва, а Макгинес, въоръжен с лопата, хвърляше пръст върху нея. Салво се опитваше да събори купчината и разстилаше цепениците с гребло. Но въпреки усилията им, огънят продължаваше да бушува и хвърляше искри и пушек високо в небето. Зад тях, облегнати на скалите, стърчаха две заредени пушки: една винтовка и една 12-калиброка ловджийска надцевка. Кристофър нямаше никакво желание да използва оръжие, но много добре осъзнаваше силата, която то олицетворяваше.

Други мисли препускаха в главата му. Огънят бе запален нарочно, като сигнал. От момичето. Тя беше умна и много хладнокръвна — полезна информация, макар и нежелана.

— Мат, ела да ме заместиш!

Кантел предаде безполезния маркуч на Салво и хукна към входната врата на хижата. Отвори я и огледа вратата на кабинета, за да се увери, че все още е добре залостена.

После изтича навън и заобиколи къщата, за да провери и прозореца на кабинета. Здраво закованите върху него летви стояха по местата си.

Върна се обратно в къщата, застана по средата на всекидневната и се ослуша. Вече десет минути момчето не спираше да хлопа по вратата на килера. Силният шум изкарваше Кристофър от кожата му, но нямаше начин да накара момчето да престане.

Той се запита къде ли се криеше момичето.

— Пръв и последен шанс, госпожице Съмнър — извика и хлопна входната врата.

Бълскането от кабинета утихна.

— Ако се предадеш — продължи Кантел, — ще се отнесем с теб съвсем нормално. Ако ли не, ще ти се случи... хм, няма да ти хареса, повярвай ми. Изборът е твой... Искам да ми отговориш веднага!

Зачака.

Тогава погледът му попадна върху повредената радиостанция и мислите му мигом се проясниха. Радиостанцията го накара да се сети за самолета.

Момичето имаше ключ.

По време на аварийното кацане бе твърде зает, за да мисли как точно се бяха качили в самолета неканените им спътници. Но сега...

След кацането пък бе зает да импровизира решение на проблема с момчето и каубоя. Но сега...

Изтича навън и хукна към горящата купчина. Салво и Макгинес бяха успели да овладеят донякъде пожара.

— Момичето има ключ — извика той. — Наглеждай къщата отвътре! — нареди на Мат. — Роджър, ти идваш с мен.

69.

Кевин чу как някой извика: „Пожар!“. Мъжете хукнаха навън; после настъпи тишина.

Той подуши въздуха. Не усети никаква миризма, но нямаше намерение да чака безучастно, за да разбере дали в къщата има пожар. Започна трескаво да дърпа дъските от тавана. Две се счупиха, останалите три излязоха цели. Вече разполагаше с дупка, достатъчно голяма, за да пъхне главата си.

Насочи фенерчето към празното пространство между тавана и покрива, издърпа още няколко дъски и пъхна ръката си в отвора. Подпря ходило на вратата, отгласна се нагоре с всички сили и най-после се озова в таванското помещение над килера.

Отново подуши въздуха. Усети миризма на прах, на гнило, но не и на пушек.

Зашари с фенерчето наоколо и доби представа за цялата дължина на къщата.

Каубоят лежеше завързан някъде в кабинета. Беше едър мъж, възрастен. Познаваше ранчото. От него би излязъл добър съюзник. Кевин се нуждаеше от него като съюзник.

Подът на тавана бе покрит със смесица от пясък и нещо, което приличаше на нарязани вестници — опит за изолация отпреди няколко десетилетия. Кевин коленичи върху напречните греди. От пясъчно-хартиената изолация се подаваше някакъв електрически кабел. Той плъзна пръсти по него и достигна до разпределителната кутия.

Ако успееше да стигне до кабинета и да развърже каубоя, щяха да бъдат двама срещу трима, което значително намаляваше превъзходството на противника. А щом измъкнеше Самър от гаража, щяха да са трима срещу трима — още по-голям шанс за успех. Стовари крак върху пода — който се явяваше и таван на кабинета, — но дъските не помръднаха.

Стори му се, че чу мъжки глас, затова спря и се ослуша. Звукът идваше някъде от всекидневната.

Изминаха няколко убийствено дълги секунди. Дали бяха открили килера празен? Кевин чу как някой излезе от къщата и най-после си пое въздух. После отново зачака. Гласовете отвън утихнаха.

Младежът натисна с пета разпределителната кутия и тя поддаде. Между нея и дъските на тавана се отвори малък процеп. Той надникна през дупката и видя каубоя, легнал на една страна, със запушена уста и ръце зад гърба. Глезените му бяха омотани с нещо като електрически кабел, завързан към крака на бюрото. Сините му очи гледаха право към Кевин.

Момчето знаеше, че няма начин да направи достатъчно голяма дупка между дъските без помощта на трион. Мисълта, че може да му се наложи да действа сам, го изпълни с отчаяние. Запита се дали бандитите бяха открили Самър и дали пожарът бе нейно дело. Тази мисъл го изпълни с решителност.

Не беше редно да изостави каубоя. Но ако в къщата имаше пожар, просто нямаше избор. Ала в същото време се нуждаеше от него.

Той зашари с фенерчето наоколо с надеждата да открие друг начин за слизане в кабинета. Лъчът се изпълни с прахоляк. В дъното се виждаха гъсти паяжини, гнездо на оси и цяла редица прилепи, увиснали надолу с главите. Кевин потръпна от отвращение. Ето откъде идваше неприятната миризма.

Искаше да се махне оттук. Веднага! Повдигна коленете си от напречната греда и се изправи на крака, готов за тръгване. Нямаше как да помогне на каубоя...

Ножът му го убоде; едва не го поряза. Единственото му оръжие, единственото му средство за защита, жизненоважно за оцеляването му. Той бръкна в джоба си и го намести.

Каубоят го гледаше право в очите.

Стиснал ножа, Кевин напъха ръката си през пролуката. Каубоят му кимна и се претърколи настррана, за да направи място.

Младежът отново подуши въздуха. Продължаваше да не усеща миризма на пушек.

Ами ако пуснеше ножа, а каубоят не успееше да го достигне? Ала трябваше да опита. Би било жестоко от негова страна, ако не го направеше.

Краката на мъжа бяха завързани за бюрото и той едва ли щеше да стигне ножа, ако Кевин просто го пуснеше долу. Трябаше да го хвърли.

Завъртя ръка и му даде сигнал за намеренията си. Каубоят кимна. Кевин искрено се надяваше, че не говореха на различни езици.

Наведе се, за да каже на каубоя да внимава, и точно в този момент се чу хлопане отдясно.

Някой бе влязъл в къщата.

— Момче? Чуваш ли ме, хлапе?

Мат. Мъжът, когото Кевин бе ударил с пожарогасителя.

Младежът пусна ножа и той се приземи тихо на килима, което беше добре, но падна далеч от обсега на каубоя, което не беше добре.

— Така да бъде! — извика Мат от всекидневната.

Дори каубоят да успееше да вземе ножа, пак щеше да е заключен в стаята. Кевин внимателно запълзя към другия край на дългия таван.

70.

Самолетът беше заключен и добре замаскиран с клони. Самър използва ключа си. Вътре беше тъмно и вероятно нямаше никой, но тя все пак изчака малко и едва тогава се качи по стълбите и се затвори вътре.

Нямаше план. Действаше спонтанно и се страхуваше, че именно липсата на предварителна подготовка може да я провали. Майка ѝ би подготвила всяка своя стъпка много внимателно. Баща ѝ, от друга страна, би опитал да се измъкне чрез преговори. Самър бе някакъв хибрид между двамата; чувствуващ се като странник в собственото си странно семейство.

Звукоизолираната вътрешност на самолета правеше бученето в ушите ѝ още по-силно. Това бе първата ѝ възможност да помисли спокойно, а тя не можеше да се възползва от нея, защото не можеше да мисли. Усещаше единствено вцепенение.

Първата ѝ работа бе да включи акумуляторното захранване. После се запъти към седалката на баща си. Плъзна встрани предпазния дървен панел и едва не изписка от радост при вида на мигащата червена лампичка върху сателитния телефон. Работеше.

— Хайде! — нетърпеливо прошепна тя, докато чакаше червената лампичка да светне в зелено, което щеше да означава, че е осъществена връзка със сателита.

Започна да брои обратно от десет.

Може би антената беше счупена? Или затрупана под боровите клони?

Щом стигна до четири, лампичката светна в зелено.

Тя грабна слушалката и набра номера.

Известно време отсреща не се чуваше нищо.

После започна меко пукане от атмосферните смущения, което продължи много по-дълго, отколкото ѝ се струваше за нормално.

Най-накрая телефонът измърка в ухото ѝ. Звънеше.

— Ало? — чу се гласът на баща ѝ.

Самър искаше да говори, да каже нещо — каквото и да е — но познатият глас я стисна за гърлото и тя не можа да промълви и дума.

— Татко... — прошепна едва чуто.

Виждаше го ясно в съзнанието си: лицето, усмивката му. Така както го бе видяла за последен път в хотелския апартамент. Искрено се разкая за всяка частица скръб, която му бе причинила; почувства се ужасно за това, че го бе карала да плаща за смъртта на майка ѝ, когато той просто се бе опитвал да ѝ помогне да я разбере и превъзмогне. Обичаше го толкова много, но никога не му го показваше; вместо това го измъчваше, за да запълни — безуспешно — празнотата в себе си. Обвинителният ѝ тон; безразсъдните упреци, които му отправяше заради собствените си проблеми; горчилката, с която го заливаше: всичко това я връхлетя изведнъж и тя изпита отвращение от себе си.

— Сам...?

Погледът ѝ се замъгли.

Само от звука на гласа му...

— Да... — задавено прошепна тя. — Аз съм. В самолета съм.

Последва много дълга пауза.

— О, слава богу!

Стори ѝ се, че той също плаче.

— Приземихме се... някак... ударихме се в нещо. Наблизо има река... Те са трима.

Впусна се в несвързани обяснения, преплетени с извинения и молби за прошка.

— Не знам какво да правя — каза накрая.

— Господи... ти... чуй ме, те няма да посмеят да те наранят.

— Откъде си толкова сигурен? Заловиха Кевин... така си мисля... почти съм сигурна.

— Аз няма да им позволя да те наранят — натърти той.

Не толкова думите му, колкото начинът, по който ги изрече, я накара да замълчи. Знаеше, че не бива да го прекъсва. Имаше нужда да чува гласа му, искаше той да не спира да говори.

— Искам да... Нямаш никаква представа къде си, нали?

— Не. Наоколо е гора, има голяма река. Кевин каза, че сме в Мидъл Форк, но не бе напълно сигурен. Горе в планината, почти до върха, има дървена хижа. Намира се върху огромна скала, много стръмна. Излетяхме в същата посока, от която пристигнахме онзи

ден... значи трябва да е било към Сън Вали, нали? Не знам къде сме. Запалих огън... голям огън. Със сигурност се вижда отдалеч. Но няма да гори дълго. Можеш ли да изпратиш някого да го потърси?

— Огън? Разбира се, че мога. Запалила си огън? Много добра идея, Сам.

— Какво да правя, татко? Какво трябва да направя?

По линията се чу силно прашене.

— В самолета няма ли... някакъв локатор... или нещо подобно?

— попита тя.

Никакъв отговор. Момичето дръпна слушалката настрани от ухото си, за да се увери, че лампичката все още свети в зелено.

— Татко?

— Тук съм. Трябва да говоря с тях, Сам. Искам да преговарям с тях.

— Забрави! Няма да се върна обратно. Джипиес системата не знае ли къде сме?

— Джипиес? — Звучеше объркан. — Да, разбира се. Ти използваш сателитния телефон, нали? Контролното табло свети ли? По средата на екрана има цветна карта, върху която са изписани координатите на местоположението ти. Дължина/ширина. Виждаш ли ги?

— Не искам да оставям телефона.

— Остави телефона, Самър, запиши координатите и ми ги продиктувай. Важно е. — Добави последното изречение със същия тон, който използваше, когато искаше да я накара да се почувства глупава.

Самър положи усилие да потисне негодуванието си срещу него.

— Не мога — проплака.

— Самър... моля те...

Тя отдръпна слушалката от ухото си само на няколко сантиметра встрани, но веднага усети паника и светкавично я притисна обратно. Опъна кабела, излезе на пътеката и присви очи към светещото командно табло.

— Самър, трябва да направиш това — настоя баща й.

— Опитвам се.

— Не забравяй за чантата в шкафа. Вътре има портативен джипиес. Има и радиостанция, авиационна. Самолетите непрекъснато

следят честотите и ще те чуят. Дай ми координатите, а после ги продиктувай и по радиостанцията. Чуй ме, иди да вземеш чантата още сега, а после ми кажи координатите по телефона.

— Не мога!

— Трябва да го направиш, Сам. Ти имаш нужда от чантата, а аз — от координатите ти. Лесно е, можеш да го направиш. Стой в самолета, изключи аварийното захранване, за да пестиш мощност, и използвай портативното радио. В самолета имаш всичко необходимо: храна, вода, одеяла. Сама си там, нали?

— Да. Мога ли да заключа вратата? Опитах се, но не успях.

— Не, не се заключва отвътре. Опитай да натиснеш дръжката и може би ще успееш да превъртиш ключа. Но преди това... искаам да ми дадеш координатите. Трябва да го направиш.

Тя погледна към предната част на самолета. Изглеждаше ѝ ужасно далеч.

— Искаам да се прибера у дома — проплака. — Съжалявам, татко. Наистина много съжалявам.

— Самър Съмнър, искаам да ме чуеш! Дотук се справяш великолепно. Няма за какво да съжаляваш. Ще дойдем и ще измъкнем и двама ви оттам. И теб, и приятеля ти. Всичко ще бъде наред. Но трябва да разговарям с хората, които са управлявали самолета. Искаам да говоря с ръководителя на екипа им, с тъмнокосия мъж. Трябва да измислиш начин да го доведеш до телефона. В самолета. Аз ще се обадя по-късно.

— Няма да стане — отвърна тя.

— Знам какво да им кажа, Сам. Трябва да го направим.

— Те държат Кевин! Нищо не може да ги уплаши. Доколкото ми е известно, те убиха каубоя.

— Какъв каубой?

— Изчакай малко... — Сърцето ѝ се разтуптя още по-бързо.

— Не си споменавала нищо за каубой — каза баща ѝ. — Какъв е този каубой?

Тя положи усилие да се съсредоточи, но мислите ѝ звучаха като надраскан компактдиск: непрекъснато се връщаха назад, после зациклиха на едно място, а след това отново прескачаха напред.

Искаам да говоря с ръководителя на екипа им, с тъмнокосия мъж. Тези думи не спираха да кънтят в главата ѝ.

— Самър? Там ли си още?

Тя стоеше като вцепенена. Не можеше да обели и дума.

— *Самър! Трябват ми координатите ти! Остави телефона за малко и ми дай координатите!*

Мълчание.

— Самър? Сам...?

Искам да говоря с ръководителя на екипа им, с тъмнокосия мъж.

Тя пусна слушалката и се втурна като в транс към пилотската кабина. Огледа се и видя бордовия дневник. В металната спирала на подвързията имаше напъхана писалка. Откъсна един лист, записа редицата от цифри на екрана и внимателно ги провери още веднъж.

После се върна до сателитния телефон.

— Сам? Там ли си? Сам...?

— Тук съм.

— Записа ли ги?

— Записах ги.

— Продиктувай ми ги.

— Какво имаше предвид, като каза „тъмнокосия мъж“? — попита тя.

— Какви ги приказваш?

— Не, татко, аз съм тази, която пита *ти* какви ги приказваш! Кой изобщо е споменавал тъмна коса?

— Въобразяваш си. Нищо подобно не съм казвал.

— Току-що го каза!

— Продиктувай ми координатите.

— Какво става, татко?

И тогава всичко ѝ се изясни. Тя се свлече на стола.

Припомни си как той седеше на същото това място, с телефона в ръка, точно преди да кацнат. Беше казал: „Щях, ако можех, но това е последното ми пътуване с него“.

Откъде би могъл да знае това? Не беше споменавал нищо за намеренията си да се разделя със самолета. Планираше пътуване до Ню Йорк и още едно до Торонто. Говореше ѝ как тя ще го придружава в самолета.

— Трябват ми координатите, иначе нищо не мога да направя — рече той. — Освен това искам да говоря с този, който ръководи нещата

там.

— Тъмнокосият мъж.

— Ако той е шефът, да.

— Ти току-що каза, че е.

— Самър, ти си в шок. Мислите ти са объркани. Хайде, скъпа — детенце — дотук се справяш страхотно. Просто феноменално. Продължавай така. Само ми продиктувай координатите, става ли? Миличка...?

Откъснатият лист хартия затрепери между пръстите ѝ.

— Какво си направил? — изстена момичето.

От слушалката се разнесе пукане и съскане. В ухото ѝ имаше змия, езикът на дявола.

— Чуй ме сега, Самър, ти си в шок. Напълно нормално състояние за положението, в което се намираш. Втълпяваш си разни глупости. Случва се. Но трябва да се опиташ да дойдеш на себе си, чуваш ли? Искам да ти помогна.

— Ти... идиот такъв!

— Чуй какво ще ти кажа, млада госпожице...

Самър натисна копчето и прекъсна разговора. Остана загледана в слушалката, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. Този телефон бе олицетворение на баща ѝ. И на всичко лошо, което извираше от него. Тя стовари слушалката върху масичката до седалката и после я запокити към страничния корпус на самолета. Наоколо се разхвърчаха парчета пластмаса.

Изправи се и тръгна към килера до кабината. Чувстваше се като пияна. Това не бяха нейните крака и нейните ръце; това не беше тя. Препъна се, падна върху друга седалка и зарови лицето си в шепи.

Не помнеше кога е станала и как е стигнала до килера. Откри пипнешком куфара в мрака, завъртя металните халки на капака му и го отвори. Пребърка съдържанието му и извади отвътре две устройства. Бе твърде тъмно, за да разбере какви са, но и двете бяха електронни и малки по размери.

Отвън се чу силен шум. Вратата се отваряше.

Самолетът разполагаше с толкова добра звукоизолация, че не беше чула приближаването на хора. Разбра го чак сега, когато чу завъртането на ключа.

Тя се втурна по пътеката, ала се спъна и падна. Удари главата си в страничната облегалка на едно от креслата и изпусна и двете устройства на пода. Заряза ги там, запълзя напред на четири крака и стигна до вратата точно когато тя се вдигаше нагоре, а стълбите се спускаха надолу.

Самър се хвърли напред и увисна с цялото си тяло върху дръжката.

От другата страна се чуха мъжки гласове.

Секунди по-късно се разнесе тропане от дясното крило на самолета. Самър подпра дръжката с рамо и надникна през илюминатора. Не се виждаше нищо, но чуваше стъпки около корпуса. После се разнесоха два мощни удара: единият под нея, а другият — точно над главата ѝ.

Зелената лампичка на строшения телефон започна да мига в червено. Похитителите бяха откъртили антената. Телефонът, а най-вероятно и останалата апаратура в самолета, вече не работеше.

Дръжката на вратата се раздвижи, но Самър продължаваше да я подпира с рамо. Това бе последното място на света, на което би искала да се намира в момента.

Хлопането отвън продължаваше. Всеки удар я караше да се присвива от страх.

Човекът се бе покатерил върху крилото.

Чу се остро стържене на метал върху метал.

Нещо ставаше отвън. Тя застина неподвижно и се ослуша. Шумът идваше от задната част на самолета. От...

Аварийният изход.

Същата врата, през която двамата с Кевин бяха напуснали самолета.

Дръжката на вратата отново се раздвижи и тя пак я притисна с рамо.

Но погледът ѝ остана насочен към задната част на самолета, където някой очевидно се опитваше да отвори вратата от *външната страна*.

С периферното си зрение забеляза портативния GPS и радиостанцията, които бе изпусната на мокета. Протегна крак и изрита GPS предавателя под първата седалка. После се опита да придърпа

радиостанцията с върха на сандали си и едва тогава видя дълбоките драскотини по ходилото си.

Без да отделя рамо от дръжката на вратата, тя забеляза проблясък светлина в задната част на самолета.

Остави радиостанцията върху мокета на две-три крачки от себе си и застина, парализирана от страх.

Пилотът на самолета се появи на пътеката и насочи към нея малък, но ослепително ярък лъч светлина.

— Няма да те нарамим — каза той. — Просто кротувай и не върши глупости.

Сигналната ракета.

Баща ѝ държеше някъде в самолета сигнална ракета за спешни случаи; беше го чувала да споменава това на Уилям. В куфарчето от килера? Може би от нетърпение да открие радиостанцията бе пропуснala да забележи сигналната ракета?

— Отдръпни се от вратата. Искам да виждам ръцете ти — рече пилотът.

— А ако не се подчиня? — извика тя. — Нали каза, че няма да ме нараните.

— Не се прави на голяма умница.

Самър не помръдна от мястото си. Ако можеше да изтича покрай пилота, ако можеше да докопа куфарчето в килера, тогава може би... някак...

— Ще те нараня, ако се наложи. Видях какво направихте с моя... сътрудник. А сега се дръпни от вратата и дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Коленете ѝ трепереха, ръцете и краката ѝ се тресяха, сълзите ѝ можеха да рукнат всеки момент. Не можеше да се понася заради това.

— Не си играй с мен — каза мъжът. Гласът му звучеше заплашително.

Самър отстъпи настрани от вратата.

71.

Уили Годфри бе трето поколение финансист от семейство, което се занимаваше с тръстови фондове, и можеше да проследи потеклото си чак до Уилям Брустър. Висок и красив като филмова звезда, Уили Годфри носеше гордо белокосата си грива, макар възрастта му да не надхвърляше четиридесет и пет години. Внушителната му осанка едва се побираше в огромния му пикап, оборудван с всички възможни екстри.

— Мога да скъся маршрута ви с цял час — гръмко изрече той и придърпа Брандън до себе си. Двамата мъже изучаваха топографската карта под ярката светлина на лампата, монтирана върху една от пристройките в имота.

Уолт ги наблюдаваше от прозореца в кухнята. Мобилният телефон и радиостанцията бяха изгубили обхват деветдесет минути по-рано, след като подминаха връх Галина, и той с радост прие възможността да използва телефона в дома на Годфри, за да пести батерията на сателитния телефон.

Вече разполагаше с последната информация около събитията в долината: движението по моста бе възстановено; не бяха правени нови опити нито за кражба на виното, нито за нападение над оръжейния склад или другите потенциални мишени. Положението постепенно се нормализираше. Най-големият му проблем — според служителите в управлението — бяха упоритите телефонни обаждания от страна на ФБР и Вътрешна сигурност и нарастващият им гняв, породен от мълчанието на шерифа.

— Съмнър? — попита Уолт.

— Мотае се наоколо. Отчаян е. Изсипа куп ругатни по твой адрес, когато разбра, че си изчезнал.

— Реми?

— В затвора е, по негово настояване. Откога всъщност пращаме хора зад решетките по този начин? Обикновено плащат гаранция, за да излязат, не е ли така?

— Сложно е за обяснение — отвърна той. — Да се върнем на Съмнър... Телефонът в хотелската му стая...

— Разговорите са прехвърлени и е под наблюдение, а мобилният му телефон се проследява в реално време. Не можем да подслушваме разговорите му, но знаем...

— Номерата на входящите и изходящите обаждания — довърши Уолт.

Понякога служителите му се отнасяха с него така, сякаш той не разбираше собствените си наредждания.

Замисли се върху деликатната ситуация около Съмнър.

— Къде сте го настанили?

— Превърнал е стаята за почивка в свой офис.

— Чудесно, оставете го там.

— Фиона чака на другата линия, иска да говори с теб. Да те свържа ли?

Флеминг отговори утвърдително.

— Здрави — каза Фиона.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Приех обаждане от твоя телефон — каза тя с извинителна нотка в гласа. — От телефона в кабинета ти. Не знам защо реших, че след като използвам кабинета ти, а теб те няма, може би се обаждаш ти.

— И кой беше? — попита я, подгответ да чуе, че е разговаряла с ФБР или друга федерална агенция и го е закопала още по-дълбоко.

— Някакъв мъж на име Бремър.

— ФАА — каза Уолт. Бе разговарял с Чарлс Бремър няколко часа по-рано, докато се опитваше да си изясни нещата около изчезването на самолета. — Очаквах да се обади. Дадох му номера на директната линия в кабинета ми.

— Самолет от авиокомпания „Фронтиър“ забелязал огън от височина девет хиляди метра.

Шерифът затаи дъх.

— Останки от катастрофирал самолет?

— И аз това попитах... Бил твърде малък и компактен. По-скоро голям огън на открито.

Кевин? Момчето имаше достатъчно мозък в главата си, за да запали сигнален огън.

— Определили са координатите визуално... Със сигурност е било на територията на природния резерват. Може да е лагерен огън, запален от туристи в Мидъл Форк. Но е бил голям... много голям... твърде голям за лагерен огън.

— Сигнален огън. — Уолт изрече мислите си на глас.

— На кого трябва да докладвам това? Какво следва да направя? Първата ми реакция бе да грабна телефона и да се обадя на някого, но после... Бремър звънна преди двайсетина минути и оттогава насам имам чувството, че ще полудея. Не мога да решава *ти* на кого би искал да се обадя. Трябва ли да изпратим спасителен самолет? Трябва ли да търсим ФАА за съдействие? Как изобщо се процедира в подобни случаи?

— Ще се престоря, че не съм чул въпросите ти — каза Уолт.

— Моля?

— Причината, поради която изчезнах, без да се обаждам на никого... Баща ми познава човека от САК, който ще поеме този случай. Да речем, че той си пада по стила на Рамбо. Не искаме Кевин да пострада.

— О, ясно. Тогава...?

— Не одобряваш това, че се опитвам да избегна евентуалните усложнения — рече той. Усети го по гласа й.

— Когато стане дума за теб и баща ти... не може да се каже, че нещата помежду ви вървят по мед и масло, не е ли така?

— Не правя това заради баща ми — отвърна той. — Правя го заради Кевин.

— А имаш ли доказателства, че този човек от САК е точно такъв, какъвто го представя баща ти?

— Не, но...

Уолт видя баща си през прозореца. Стоеше до задната врата на пикапа, стиснал в ръце пушка и пистолет, като внимателно ги оглеждаше. Способен ли беше баща му да изльже, за да държи настрани ФБР и да даде възможност на себе си да блесне по време на полева операция? Би ли рискувал безопасността на Кевин заради собствените си амбиции?

— Божичко! — изпъшка неволно шерифът.

— Кажи ми какво да правя?

— Трябва да докладваме за това. Кажи на Брад. Но искам да ти отнеме поне трийсет минути, че и повече, да стигнеш до него... Кажи на Брад да звънне на Бремър, за да получи потвърждение на информацията.

— Искаш да протакаме, за да спечелиш време.

— Чакат ни няколко часа път, така ми казаха. Бих искал да отложа намесата на хеликоптерите и десантните отряди — поне докато не разбера какво е положението там.

— Разбирам.

— Смяташ, че това е грешка. Усещам го по гласа ти.

— Нямам опит в тези неща — каза Фиона.

— Не ми ги пробутвай тия.

— Става въпрос за баща ти.

— Да — отвърна той и продължи да го наблюдава през прозореца.

— Ще действам така, както ти искаш.

— Добре тогава — отвърна, без да променя досегашните си инструкции.

Възцари се мълчание. Никой от двамата не обели и дума повече.

Уолт не искаше пръв да приключи разговора. Чувстваше се като на четиринайсет.

— В беда е Кевин, не аз — тихо каза той.

— На мен не ми изглежда точно така.

— Относно онази вечер...

— Интересното в случая е — прекъсна го тя, — че за мен е важно. *Tu* си важен за мен.

— Държах се зле — продължи той.

— Уолт, мълкни, не говоря за онази вечер.

— Но аз говоря точно за това. Ако ти беше на моето място... Гейл, Брандън, нуждата да закрилям момичетата... Стигаш дотам, че не можеш да имаш доверие на нищо и на никого.

— На мен можеш да имаш доверие — каза тя, твърде смело според него.

— Като че ли започвам да го проумявам.

— О, така ли? Защо не опиташ да ускориш процеса?

— Не е редно да се усмихвам на фона на кашата, в която се намирам.

— Поеми гълтка въздух. Няма да те убие.

„Да те убие“ увисна по линията помежду им. Уолт знаеше за какво мисли тя и Фиона знаеше за какво мисли той.

— Е, хайде — каза той.

Остана приятно изненадан, че тя не изпадна в сълзливо-драматични словоизляния. Донякъде го очакваше.

— Е, хайде — рече тя точно преди да затвори.

72.

В дъното на тавана Кевин откри капак за достъп към къщата. Предположи, че там някъде би трябвало да се намира кухнята.

Който и да бе влязъл в хижата няколко минути по-рано, все още се намираше вътре. Докато Кевин пълзеше от една напречна греда към следващата, отдолу се чуваха тихи стъпки. Но в общи линии цареше напрегната тишина и той не можеше да се отърве от натрапчивото усещане, че двамата се дебнеха един друг.

Тишината бе нарушена от ритмично почукване. Звукът се носеше от кабинета и не спираше. Накрая бандитът изгуби търпение и извика:

— Каквото и да правиш там, престани! Ако продължаваш да вдигаш шум, ще пратя няколко сачми през вратата.

Значи имаше оръжие.

Кевин се възползва от няколкото секунди, в които мъжът крещеше, за да вдигне капака. Стори го с лекота и през отвора нахлу бледа светлина. Намираше се над кухненския килер, чиито рафтове бяха пълни с консерви и пакетирани храни. До вратата на килера забеляза кофа, пълна с почистващи препарати, а до нея — метла, прахосмукачка и бърсалка за под с дръжка. Имаше кашони с електрически крушки и тиксо, електрически кабели, сгъваема стълба и сандък с инструменти. На отсрещната стена имаше перална машина и мивка от сапуnen камък.

Чук-чук-чук.

— Последно предупреждение! — кресна Мат.

Чукането идваше от кабинета, което значеше, че каубоят бе успял да се добере до ножа и да се освободи. А сега или нарочно разсейваше вниманието на пазача, за да спечели време за Кевин, или правеше опит да избяга.

Младежът не можеше да пропусне предоставената възможност. Той провеси крака през отвора, залюля се и стъпи върху ръба на мивката, а оттам се спусна на пода.

Откряхна вратата на килера и надникна през процепа.

— *Казах ти да престанеш!* — извика пазачът им точно в този момент.

Кевин грабна от кофата флакон с почистващ препарат и безшумно се промъкна в коридора. Измина няколко крачки, надникна зад ъгъла и видя мъжа, застанал до тлеещата камина с насочена към кабинета пушка.

Последваха няколко мъчително дълги секунди; Кевин стоеше като закован на мястото си, измъчван от нерешителност и страх от неизвестното. Накрая взе решение, тихомълком се върна в килера и взе от рафтовете бутилка сухо шери за готовене. Измина обратния път до ъгъла, нахълта в стаята и запрати бутилката с алкохол в камината.

— *Сега!* — изкреша момчето.

Мъжът натисна спусъка, но пушката засече.

Кевин се хвърли по очи в коридора, скочи на крака и хукна с всички сили към гаража. Стените се озариха в оранжеви проблясъци от лумналия в камината огън.

Зад гърба му се чуха изстрели и звук от раздробено дърво. Покрай краката му изсвистяха няколко сачми.

* * *

Огънят в камината лумна изведнъж и Салво отскочи встрани. Пламъците облизаха килима под краката му и той започна да стреля като обезумял в посока към кухнята. После огънят угасна внезапно, точно както бе избухнал.

Чу шум зад себе си, но не успя да се обърне навреме. Вратата на кабинета зееше отворена — *невъзможно!* — а срещу него летеше масичка за кафе. За част от секундата Мат осъзна, че чукането се е дължало на опитите на каубоя да измъкне щифтовете от пантите на вратата.

Салво вдигна пушката пред себе си и заотстъпва назад, но се препъна и падна върху отоманката. Натисна неволно спусъка за втори път, пусна пушката и отблъсна летящата масичка към камината, а после се претърколи в същата посока.

Нешо изсвистя на милиметри покрай главата му. Ръжен за камина от ковано желязо. Той скочи на крака и сграбчи намиращата се в близост лампа.

Ръженът разби лампата на парчета и строши средния и безимения пръст на дясната му ръка. Мат изпища и отскочи назад, за да избегне третия удар. Отстъплението беше единственият му избор.

Обърна се и точно в този момент някой напръска лицето му с течност. Той изкрешя и се свлече на колене от болка. Избърса лицето си с ръкав, ала продължаваше да не вижда нищо пред себе си.

Но пък ясно чу звука от зареждането на пушката.

— Само да трепнеш — и ще се простиш с половината си лице — изръмжа каубоят.

— Очите ми! — изпища Салво. — Помощ!

— Какво има в този флакон? — попита каубоят.

— Откъде да знам, по дяволите! — извика Мат. — Помогни ми, мамка му!

— Препарат за почистване на тоалетни чинии — обади се втори глас.

Хлапето. Но Салво не можеше да го види; нито него, нито каквото и да било друго.

— Легни по корем — нареди каубоят. — Ръцете встрани.

Мат се свлече напред.

— Донеси мокра кърпа — поръча каубоят на момчето. — В работилницата има въже... не въжето за катерене. Донеси го...

— Кевин — представи се момчето.

— Джон — отвърна каубоят.

— Няма я — извика Кевин минута по-късно, стиснал в ръка брезентовото покривало. — Самър^[1].

— Знам кой сезон е, синко.

— Така се казва момичето. Бяхме заедно в самолета. Дълга история.

— Как така я няма? Къде е отишла?

— Не знам. Просто я няма. Самолетът е неин... на баща ѝ. Разбрахме се да ме чака тук.

— Грешка номер едно: никога не очаквай от жена да постъпи така, както ти се надяваш. Грешка номер две: никога не казвай на жена какво да прави, защото тя със сигурност ще направи точно обратното.

— Това шеги ли са? Тя е някъде в гората... може да са я заловили.

— Ако са я заловили, кой тогава е запалил огъня? Стрелял ли си някога с пушка, синко?

— Да, сър.

— Тръгвай с мен.

Пет минути по-късно Кевин и Джон бяха екипирани с пушки, фенерчета и двупосочни радиостанции. Джон носеше и пистолет, затъкнат в колана му.

— Тъй както отвори вратата... можеше вече да си мъртъв — каза Кевин.

Измъкнаха се от задния прозорец на хижата и поеха нагоре по скалите. В далечината зад тях огънят бавно гаснеше и обагряше гората в оранжеви отблъсъци.

Двамата се скриха зад каменно възвишение и младежът веднага разбра, че тази добре укрепена защитна позиция не е нещо, случайно изпречило се на пътя им.

— Играеш ли покер, синко?

— По-скоро не, сър — отвърна Кевин.

— Когато се появиха, не бяха въоръжени. Иначе щяха да извадят оръжието още на стълбите. Щом онзи влезе във всекидневната и чух звук от зареждане на пушка, реших, че трябва да е намерил 12-калибровата ми помпа. Освен това аз знаех нещо, за което той нямаше представа: преди около две седмици в ранчото имахме гости с три деца под деветгодишна възраст и нито една от пушките не беше заредена. Бях ги изпразнил собственоръчно до една. Държим мунициите в кабинета, така че ми бяха поддръка. Та онези бандити са взели големите пушки и са оставили другите две, които стрелят със сачми: 20-калибровата надцевка и 12-калибровата ловна пушка. И двете бяха заредени със сачми за обстрел на птици. Лично от мен. Имахме ято врани, които будеха гостите в пет сутринта с проклетото си грачене. Летящи боклукчии, ето какво са те. Използвах сачмите, за да ги плаша... Не бих застрелял врана, защото е незаконно.

— Но сачмите...

— Щеше доста да ме заболи, но нямаше да е смъртоносно.

— А ако се бе окказало, че това не е твоята пушка?

— Но се оказа моята. Затова те попитах дали играеш покер.
Щастливата случайност не е нищо повече от добре обмислен риск.

Последва тишина. В далечината се чуха гласове.

— Това идва откъм реката — прошепна Джон.

— Самолетът.

— Не биха си крещели така един на друг, освен ако не са твърде глупави.

— Самър.

— Да.

— Аз тръгвам...

Но Джон го улови за ръката. Стискаше го здраво, като в менгеме.

— Номер едно: това е моето ранчо, така да се каже. Така че нека се разберем веднага, нареджданията ще ги давам аз. Номер две: служил съм вярно на родината си, така че опитът е на наша страна. Гарантирам ти, че тези момчета са виждали война само по филмите. Номер три: взеха сателитния ми телефон и потрошиха радиостанцията.

— Потрошиха много повече от това — каза Кевин. — Отнесоха почти цялото крило на онази малка „Чесна“ долу.

Това разгневи Джон още повече.

— Охраняват самолета, което е умен ход от тяхна страна — продължи той. — Но съм готов да се обзаложа, че не са се замисляли особено за радиостанцията в чесната. Скоро ще се сетят и за нея, но до този момент не са имали лукса да разполагат с време — нещо, за което ние дължим на момичето ти огромни благодарности.

— Тя не е мое момиче — сряза го Кевин, който започваше да се изнервя. — Винаги ли приказваш толкова много?

Каубоят го изненада с широка усмивка.

— Тук просто нямам с кого да си говоря, синко.

— Какво ще кажеш да свършим нещо, например да открием Самър.

— Трябва да намериш баланс между топките и мозъка си, момко. Номер едно: ние не знаем дали момичето е при тях. Номер две: познавам това ранчо много добре. Нека съмне — и ще я намеря. Към този момент имаме един пленник и двама на свобода. Взели са две пушки, но и двете са празни. Чули са изстрелите, можеш да бъдеш сигурен. Наясно са, че техният човек има проблеми. Аз имам заредена 30-калиброва с прибор за нощно виждане, а ти имаш 12-калиброва

помпа със седем ловни патрона, всеки от които съдържа дванайсет 30-калиброт оловни топчета, и още седем в джоба ти. Имаме готовност да повалим и бягаща мечка. Тези момчета са невъоръжени и се намират в непозната обстановка. Тишината сигурно ги побърква. Рано или късно ще дойдат при нас, за да разберат какво става. От чисто човешко любопитство. Най-доброто ни оръжие в момента е търпението. Оставяме любопитството си настрана. Прави точно каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. Започнеш ли да импровизираш, излагаш на опасност и мен, и момичето, и себе си. Разбра ли ме?

— Не можем просто да седим тук и да чакаме.

— Не е точно така. Никой не може да те открие тук. Имаш скала зад гърба си и четиринайсет ловни патрона, с които можеш да спреш всеки неканен гост.

— Да ме открие? Ти смяташ да ходиш някъде ли?

— Бързо схващащ.

— Няма да стане! — отсече Кевин. — Аз ти помогнах да се освободиш. Имаш нужда от мен.

— Именно. Ти ще останеш тук, в случай че нещо се обърка. Аз слизам долу при чесната, за да се обадя по радиостанцията, преди те да са се сетили за това.

— А от мен какво се очаква? Просто да седя тук?

Джон настрои силата на звука и на двете радиостанции, подаде едната на Кевин и му обясни какво да прави, така че да не издава присъствието им на останалите. Щяха да използват два различни сигнала: един за разговор и друг, с който Кевин трябваше да съобщи на Джон, че е видял някого от нападателите им около хижата.

— Абсурд е да те открият тук — каза възрастният мъж. — Но ако все пак го направят, ще се наложи да стреляш по тях. Тогава ще усетиш, че нямаш сили да натиснеш спусъка. Затова искам да се целиш ниско, в краката им. При изстрела оръжието ще отскочи и най-вероятно ще ги раниш около коленете. Но това няма да ги убие, разбиращ ли? Няма да ги унизиш. Не мисли за това... Недей да мислиш изобщо. Просто опри пушката на рамото си, прицели се в краката им и натисни спусъка.

— Аз съм отличен стрелец — похвали се Кевин. — Учил ме е чично ми, а той е най-добрият.

— Има най-различни пушки, синко. Така че помни какво ти казах.

— Добре.

Джон помоли младежа да повтори инструкциите за използване на радиостанцията и той го направи безгрешно.

— Опитвам се да ти вдъхна смелост — каза каубоят, — но все пак не забравяй, че положението ни никак не е розово. Ако действаме разумно, може и да успеем да се измъкнем невредими от тази каша. Ако искаш да помогнем и на момичето, прави точно каквото ти казвам, разбра ли?

— Разбрах — сопнато отвърна Кевин.

Джон го изгледа изпитателно на бледожълтата светлина от пожара. Младежът кимна. Джон положи ръка на рамото му, после се обърна и тръгна надолу по хълма. Миг по-късно вече го нямаше.

[1] Summer — лято (англ.). — Б.пр. ↑

73.

Джон Къмбърланд кипеше от гняв. Трима мъже бяха превзели повереното на грижите му ранчо. Разбиха самолета му, излъгаха го, замалко не строшиха черепа му, завързаха го и застрашиха живота на други хора. Животът му бе изтъкан от провали: изгубена война, опропастен брак, търкания със закона. Справяше се успешно единствено със стопанисването на ранчото, но в крайна сметка се бе провалил и в това.

Бе предложил помош на тези хора, а ето как му се отплатиха те.

Но той щеше да сложи край на това. Досега да ги беше направил на решето, ако ги нямаше момчето и момичето. Ала сега се налагаше да подходи към нещата малко по-цивилизовано.

Безшумно си проправяше път надолу по залесения хълм. Тялото му пулсираше от прилива на адреналин и се обливаше в пот въпреки хладния нощен въздух. Следваше познатата дивечова пътека, която криволичеше чак до пистата в равнината. Движеше се бавно и внимателно между дърветата, докато най-после стигна до двата самолета, чиито очертания едва се забелязваха в тъмното.

Задната врата на лиърджета зееше отворена, а вътре светеше. Джон не виждаше другата му страна, но предположи, че главната врата също бе отворена, съдейки по огряната от светлина трева.

Той пристъпи още по-близо и различи два силуeta в един от илюминаторите. Зачуди се дали единият от тях не беше на момичето. Ако можеше да се увери, че тя е в безопасност, щеше да е свободен да се заеме с останалите както намери за добре.

Замисли се дали да не предприеме изненадваща атака. Би могъл да ги хване неподгответни, да ги рани и значително да увеличи шансовете си за успех. Но ако държаха момичето в плен, рискуваше живота ѝ. По-разумно бе да потърси помощ по радиостанцията. Важно беше да прецени и точния момент на обаждането. Предвид ограниченията обхват в района, радиото на чесната най-вероятно щеше да установи връзка само със самолети, прелитаци в непосредствена

близост. Освен това беше късно, наближаваше полунощ. По това време на денонощието не се движеха малки самолети. Единствената му възможност бе да попадне на голям пътнически самолет, но те също бяха рядкост по това време.

Той тръгна към чесната, без да отделя поглед от другия самолет.

Винаги дръж под око врага си.

Внимателно отвори пътническата врата на чесната и се надвеси над пилотската седалка. Включи акумулаторното захранване, настрои радиостанцията на аварийната честота 121.50, която се приемаше от всички пътнически самолети, и притисна слушалките към ухото си.

Макар че съществуваща вероятност радиостанцията в лиърджета да е включена, Джон реши, че рискът си струва. За всеки случай пъхна цевта на пушката през открехнатата врата на чесната и я насочи към другия самолет.

После натисна копчето за разговор.

— Мейдей!^[1] Мейдей! — прошепна той с дрезгав глас. — Свален самолет в района на ранчо „Мичъм“, Мидъл Форк, Снейк Ривър. Взет е заложник. Незабавно уведомете полицията. Повтарям: Мейдей! Ранчо „Мичъм“, Снейк Ривър.

Освободи бутона и се заслуша.

Ако някой го чуваше, щеше да отговори незабавно. От слушалките се носеше единствено пукане от атмосферните смущения.

Повтори съобщението и напрегнато зачака. Никакъв отговор, отново.

Джон изчака още няколко минути и опита пак.

Отсреща се чу прашене, последвано от мъжки глас:

— Лятно време е.^[2] Знам, че ме чуваш, каубой. Време е... за Самър! Разкарай се от тази честота. *Веднага!*

Време е. За Самър.

На задната врата на лиърджета се появиха два силуета, единият от които — несъмнено женски. Джон насочи пушката и долепи око до уреда за нощно виждане. Мъжът водеше момичето с опрян в гърлото нож. Джон се прицели в главата му, но онзи отстъпи встрани и постави момичето между себе си и чесната. Джон Къмбърланд свали пушката и я оставил на земята.

[1] Помощ (международн радиотелеграфен сигнал за бедствие на кораб, самолет). — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи с името на героинята: Summer time — Време е за Самър. — Б.пр. ↑

74.

— Имаме още три-четири часа път — каза Брандън на двамата си спътници и пъхна GPS устройството обратно в джоба си.

Той яздеше дореста кобила с бяла грива, великолепен състезателен кон с плавна походка, която караше ездача да се чувства като в кадилак. И тримата пътници носеха лампи за глава, които озаряваха в синкава светлина тясната пътека пред тях.

— Колко дълго могат да поддържат това темпо? — попита Уолт, който рядко се качваше на кон.

— Конете ли? По-дълго от теб — отвърна Томи. — Могат да се движат в тръс часове наред, нищо им няма. Но тук теренът става все по-стръмен, така че не след дълго ще се наложи да слезем и да повървим пеш.

— Ще ги яздим, докато грохнат — заяви Джери.

— Не, ще слезем и ще вървим пеш до тях — поправи го Уолт. — А последния километър ще го извървим без тях, за да не ни издадат. Те са нашето средство за достъп до планината. А може би и единственият ни начин да измъкнем Кевин оттам.

Баща му се извърна в седлото си, за да възрази, но вместо това просто кимна:

— Да, добре.

След внезапно постигнатото съгласие помежду им се възцари мълчание.

Брандън отново провери показанията на GPS устройството.

— Както изглежда, пътеката скоро ще свърши — каза той.

— Започва да се развиделява — съобщи Джери.

И тримата смятаха, че най-добрият им шанс да стигнат незабелязани до ранчо „Мичъм“ бе да пресекат Мидъл Форк преди изгрев-слънце, тоест преди четири часа сутринта. Дневната светлина значително намаляваше елемента на изненадата.

Шерифът бе на мнение, че са си поставили невъзможна цел. Трябваше да спънат конете, да надуят лодката, да прекосят реката — а

всичко това отнемаше много време.

— Този Съмнър — каза Брандън — е продуцент на „Престъпен ум“, нали?

— Той е филмов продуцент — кимна Уолт.

В уморения му мозък проблесна искра. Някакъв глас се опитваше да му каже нещо. Но чий?

— Мислиш ли, че ако измъкнем дъщеря му невредима, ще направи филм по този случай?

— Стига си дрънкал! — сряза го Джери.

Уолт насочи вниманието си към гласа в главата си. Не беше гласът на Фиона, не беше и собственият му. Мъжки глас... говореше нещо за филми...

— И как ти се стори „Престъпен ум“? — попита шерифът, опитвайки се да открие нещо, което да размърда подсъзнанието му.

— Средна работа — отвърна Томи. — Сравнително предсказуем.

— Филм за обир, нали? — каза Уолт.

Проблясъци от предишен разговор... Гласът принадлежеше на Артър Реми.

— Точно така. Конни надбягвания; правят обира в деня на най-голямото надбягане през годината. Лошият обра овациите... лошият герой в „Престъпен ум“.

Но той получи своите петнайсет минути слава. Наясно сте с това, нали?

Уолт най-после се сети. Рязко дръпна юздите на коня си. Брандън последва примера му, но Джери продължи напред.

Шерифът посегна към сателитния телефон и точно в този момент той звънна. Прие обаждането, но мислите му витаеха другаде.

— Татко! — извика към Джери, който продължаваше да язди напред. — Настигни го! — каза на Брандън. — Спри го, ако можеш. Яздим заедно.

Томи му подаде поводите на товарния кон и изчезна между дърветата, а Уолт притисна слушалката към ухoto си.

— Аз съм — чу се отсреща гласът на Стивън Гарман. Опитваше се да надвика грохота от самолетния двигател. — Намирам се точно над реката, на височина две хиляди и седемстотин метра.

Това трябваше да е малкият самолет, който Уолт бе чул да прелита над тях двайсетина минути по-рано. Телефонът му улови

сигнал за кратко и дори получи няколко съобщения, но връзката прекъсна още преди да е успял да ги види.

— Ретранслаторът е на борда. Включен е и работи — съобщи Гарман. — Преди пет минути получих сигнал.

— Аз имах обхват преди двайсетина минути. Но съвсем за кратко.

— Това е отпреди пет минути. Аз съм вече доста далеч от теб в северна посока. И при мен беше за кратко.

— Кевин?

— Може да е един телефон... може да са и десет. Сигналът трая само няколко секунди. Обърнах и поех в посока срещу течението на реката. Намалих притока на гориво, за да огранича шума от двигателя. В момента съм на около километър западно от предишния си курс. Ще опитам да се приближа и да пробвам отново.

— Само един опит — каза Уолт. — Възможно най-тихо, точно над ранчото. Виж дали ретранслаторът ще улови сигнал. Ако светне отново, почни да кръжиш над него и се опитай да задържиш връзката. Аз започвам да звъня на мобилния телефон на Кевин. Дано се свържа.

— Разбрано — рече Гарман. — Обръщам към ранчото.

Уолт понечи да набере номера на Кевин, но осъзна, че на Гарман щеше да му отнеме поне няколко минути да стигне дотам. Разполагаше с достатъчно време да проведе друг разговор преди това.

Той набра номера и натисна бутона за свързване.

75.

— Слез оттам, момче — извика дълбок мъжки глас.

Кевин потръпна — от студ, от страх, от несигурност как да постъпи. Каубоят му беше казал да стреля, ако открият скривалището му зад скалата, а сега излизаше, че именно той ги бе довел при него.

Сякаш прочел мислите му, Джон сам отговори на безмълвните му въпроси:

— Забрави какво ти казах, синко. Заловили са Самър. Аз предадох оръжието си. Искам да слезеш оттам.

Кевин опря гръб в скалата и отчаяно затърси скрит смисъл в думите на каубоя. *Оръжие. Искам.* Дали се опитваше да му каже нещо? Дали искаше от него да излезе и да започне да стреля? Или да скрие пушката за по-късно? Кевин трепереше толкова силно, че не можеше дори да мисли.

— Няма да те нарамим... нито теб, нито когото и да било. — Момчето разпозна гласа на втория пилот. — Интересува ни единствено самолетът.

Самолетът?

— Знаем, че имаш пушка. Самър стои точно пред мен. Излез оттам и остави пушката на земята. Не се прави на герой, Кевин — продължи гласът. — Никой няма да пострада, в случай че не решиш да направиш някоя глупост. Чуваш ли ме?

Ако вторият пилот държеше Самър, значи другият пазеше каубоя. Най-вероятно бяха взели пушката и пистолета му.

Дали ще успея да стрелям веднъж, а може би и два пъти? Може дори да успея да поваля един от тях? След като Самър е единствената им разменна монета, дали ще посмеят да я наранят?

— Направи каквото ти казва, синко — примирено изрече каубоят.
— Те не искат да ни наранят.

Двамата със Самър бяха преживели твърде много изпитания, за да се предават точно сега.

— Напротив, Кевин, точно това искат — извика тя.

Той напипа резервните патрони и напъха по един във всеки чорап. Това му помогна да се почувства така, сякаш не се предаваше.

— Добре! — викна в отговор.

Зад ъгъла на къщата се появи вторият пилот, преметнал лявата си ръка през рамото на Самър и плътно пред гърдите ѝ. В дясната стискаше пистолета на каубоя.

— Остави първо пушката — нареди той.

Кевин нямаше никакво намерение да им предоставя още едно оръжие. Замахна с пушката към скалата — като с бейзболна бухалка, и я удари в ръба. Сега тримата нападатели разполагаха с надцевката, заредена със сачми за обстрел на птици, плюс ловната пушка и пистолета на каубоя.

— Не биваше да правиш това — извика вторият пилот. Гласът му преливаше от гняв.

Младежът слезе надолу по хълма. Дребният мъж го улови за ръката, претърси го доста грубо и прибра фенерчето и ножа.

— По-полека — скастри го вторият пилот.

— Дължник съм му — отвърна Мат и поведе момчето към останалите.

Кевин погледна крадешком към скалите зад себе си. Никой не се сети да претърси скривалището му.

Ако го бяха направили, щяха да открият телефона му, който лежеше върху една от скалните издатини с мигаща червена светлина, сигнализираща за липса на обхват.

Високо горе просветна ярка звезда, но после бързо изчезна в мрака. Движещо се в небето тяло я беше скрило за миг. Малко понататък просветна друга звезда, изчезна и се появи отново.

Далеч от погледите на всички, лампичката на телефона започна да мига в зелено, точно както се бе случило съвсем за кратко само няколко минути по-рано.

76.

Небето доби синкав оттенък; черният като въглен мрак взе да отстъпва пред първите проблясъци на далечните утринни лъчи. Излъчваше сияние, подобно на бледите нишки светлина, танцуващи в дълбините на океана. Съвсем скоро мъглявините на Млечния път щяха да избледнеят и да останат само най-известните планети и съзвездия.

В четири и половина сутринта Фиона трябваше да е в леглото си, в сладкия плен на последните няколко часа сън. Но вместо това тя, заедно с Теди Съмнър, висеше в полицейското управление и със свит на топка стомах чакаше новини от Уолт. Когато я попитаха дали може да замести видеографа, прие единствено заради обекта на видеозаписа: Теди Съмнър. Уолт бе помолил да го разпитат, като го заснемат с камера.

В стаята за разпит — която се намираше точно срещу кабинета на шерифа и бе едно от трите помещения надолу по коридора — имаше закована за пода метална маса и метални столове. Две флуоресцентни лампи обливаха стаята в твърде ярка светлина. Фиона стоеше в единия ъгъл зад триноожника с камерата и следеше измъченото лице на Съмнър върху экрана.

Помощник-шериф Глория Стратъм оповести на висок глас датата, точния час, мястото и имената на присъстващите в стаята. За протокола бе отбелязано, че Съмнър се е съгласил да участва в разпита доброволно.

Теди кимаше. Фиона забеляза у него някакво одобрение, което остана непонятно за нея.

— Наясно сте, че този разпит се провежда по настояване на шерифа — започна Стратъм, за да обобщи казаното до този момент.

— Да. Освен това съм наясно, че нямаме никакво време за губене. Вие просто не можете да си представите как се чувствам.

Фиона наблюдаваше лицето му в близък план. Болката на този човек бе очевидна. Тя мобилизира силите си, осъзнавайки, че това нямаше да бъде рутинен разпит.

Глория се размърда неспокойно на стола си.

— Надявам се, че и вие сте наясно: аз знам какво става — добави Съмнър.

— Шерифът... това е малко необичайно, но... шерифът настоя да ви предам само две думи. Освен това пожела да добавя, че шансът му да спаси дъщеря ви изисква пълни самопризнания от ваша страна...

Мъжът прехапа устни до бяло и кимна тържествено.

— Престъпен ум — каза Стратъм.

После зачака, но не последва никаква реакция.

— Това е — добави тя най-накрая. — Това са двете думи, които той искаше да ви кажа. *Престъпен ум*.

Съмнър замръзна за миг. После устните му се изкривиха и изписаната на лицето му агония се замени с облекчение.

— Аз... — започна той. — Работата е там, че... никой не знае какво е да...

Погледът му гневно се стрелна към камерата. Говореше на обектива, а не на Стратъм.

— Да не мислите, че ми е лесно да се справям с това без майка й... да се опитвам наново да открия топлата вода, за да постигна нещо... Особено при това състояние на икономиката. Вие будалката ли се с мен?

Глория мълчеше.

— Но ето ме тук, нали? — продължи той. — Искам да й помогна. Ако сега не направя нещо, което... и впоследствие се окаже, че бездействието ми е изиграло фатална роля за... Ако това ще помогне на шерифа да...

— Всичко опира до пари, нали? — вметна Стратъм. — Любов и пари. Всичко е толкова деликатно, толкова крехко. Нещата се променят толкова бързо. Единственото ви желание е да я закриляте, да се грижите за нея, да я предпазвате от неприятности. Да я държите настрани от нещата, които правят живота труден, и да я насочвате към онези, които го правят лесен... колеж, добри приятели. Да изградите за нея стабилна основа, върху която да стъпи. Права ли съм?

Той се облегна на стола си толкова рязко, че изчезна от рамките на екрана. Фиона разшири кадъра и забеляза, че пръстът й трепереше.

— *Престъпен ум* — повтори той, погледна към помощник-шерифа, после към камерата, и се намръщи. — Наричат ме

„еднократно чудо“, това известно ли ви е? Имате ли представа как се чувства човек, когато чуе нещо такова за себе си?

Теди бавно затвори очи, поклати глава, отвори ги и на лицето му изгря поредната самодоволна усмивка.

— Да останеш в играта... — продължи той. — Съществува едно ниво в тази игра, не че очаквам да ме разберете, но трябва да го достигнеш, ако искаш да се докопаш до първокачествените сценарии и големите проекти. — Надвеси се над масата и отново излезе от фокуса на камерата. — Краткосрочен заем с висока лихва, това е. — Вече крещеше. — Нищо повече от това! Нищо повече... — изсумтя. После издиша шумно и неспокойно се огледа. — Хитър човек е този ваш шериф.

— Той е блюстител на реда — каза Стратъм.

Съмнър опря длани на тила си и се протегна. Вратът му изпукна. В очите му се четеше не страх, а гняв. Един човек срещу всички останали. Фиона се сви вътре.

— Добре — рече той. — Слушайте внимателно.

Отново говореше директно на камерата.

Фиона се отдръпна още по-назад и опря гръб в хладната стена.

— Запознах се с Кристофър Кантел, когато работехме върху сценария на „Престъпен ум“. Той бе поканен да участва като платен консултант.

Фиона отметна глава назад и неволно я удари в стената. Чу се глухо тупване и Теди я стрелна с очи, ала съвсем за кратко. После отново се взря в спокойното, безизразно лице на помощник-шериф Глория Стратъм и каза:

— Откуп за самолета... Това беше идеята ми.

77.

Макар небето да бе сменило цвета си от светло мораво на сапфиреносиньо, във вътрешността на гората продължаваше да е тъмна нощ. Водеха Джон и Кевин надолу по дървените стълби към пистата отвъд реката. Кевин за пръв път попадаше в такъв непрогледен мрак; сърцето му преливаше от разкаяние, а краката му отказваха да го слушат. Двамата с каубоя вървяха един до друг в мълчание, а в ушите им кънтеше шумът на реката.

Момчето предположи, че похитителите им смятаха да заключат и двама им в самолета. Не знаеше какво възnamеряваха да правят със Самър, но само при мисълта за това го обземаше гняв към каубоя. Трябваше да окажат съпротива, а не да се предават безропотно.

Стигнаха до равното поле край коритото на реката. Кевин забеляза пилота, който стоеше на брега до надуваема лодка и някакво оборудване. Щом се приближиха, младежът видя, че там имаше построен малък пристан.

Нагоре по течението внушителни скали образуваха тясна клисура, през която реката бушуваше и се пенеше, а по-надолу, в района край ранчото, се разширяваше и течеше по-спокойно. Кевин разбра какво предстоеше, без да чака обяснение от Джон, който изглеждаше видимо разтревожен.

— Трябва да ни подсигурите достатъчно провизии — каза Джон.
— Най-близкото място, откъдето можем да се снабдим с храна, е на четири дни път надолу по реката.

— Наясно сме с това, не се тревожи — каза пилотът, стиснал в ръка пистолета на каубоя.

— Освен това ще ни е нужен комплект медикаменти против ухапване от змия, както и воден филтър...

— Стига! Ще получите това, което ви дадем. Бъдете доволни, че няма да ви оставим завързани тук, да умрете от глад. Обмисляхме и такъв вариант, при това доста сериозно.

— Без слънцезащитен крем и брезентово покривало сегашното ви предложение ще бъде по-лошо от варианта да умрем от глад тук...

— Казах да си затваряш устата.

Двамата похитители си размениха погледи, които Кевин разбра дори и в тъмното.

— Тях изобщо не ги е грижа — заяви момчето. — Просто искат да се отърват от нас. Предпочитат реката да ни убие. По този начин смъртта ни няма да се води убийство.

— Стига си дрънкал.

— Възнамерявате да изкатерите Шейди и да се прехвърлите оттатък — каза каубоят. — Видях, че сте си подготвили екипировка.

— Това изобщо не ти влиза в работата — сряза го вторият пилот.

— Ще вземете ли момичето? — попита Джон.

— Ти май не разбираш от дума — изръмжа вторият пилот и светкавично стовари дръжката на пистолета в тила на каубоя. Беше понисък от Джон и ударът попадна малко над врата му.

Каубоят залитна напред, но остана в съзнание и успя да запази равновесие.

— Опитвах се да ти кажа — с мъка изрече Къмбърланд, — че ако момичето ще идва с вас, най-добре ще е да тръгнете по северния маршрут. — Той си пое дълбоко дъх. — Има два възможни маршрута. Макар че южният изглежда по-лесен от ниското, горе около върха става доста по-труден. Момичето няма да се справи, освен ако не е опитен алпинист. Всъщност никой от вас няма да се справи. Освен това бъдете нащрек, когато минавате покрай ястребовото гнездо по северния маршрут. Тези проклети птици са в гнездото си през половината от времето и ще ви погнат не на шега. През останалото време са във въздуха и нападат в гръб. По това време на деня са в гнездото си. Поязвай ми, едва ли си виждал нещо по-страшно от разярен ястреб, усетил опасност за гнездото си.

Вторият пилот очевидно искаше да го накара да мълкне, но в същото време го слушаше с интерес.

— Добре, разбрах — каза той. — Сега влизай в лодката.

— А ръцете ни? Как ще направляваме лодката? Още на първия завой водата ще ни запокити към Вдовицката стена и с нас ще бъде свършено.

— Ще ви развържем.

Спуснаха лодката в реката. Вторият пилот кимна на момчето и каубоя; те нагазиха във водата и несръчно се покатериха вътре. Пилотът ги последва и развърза ръцете им, докато вторият пилот държеше пистолета насочен към тях. Кевин се зачуди дали би имал кураж да стреля и дали щеше да улучи от разстояние десетина метра. Каубоят вероятно си мислеше за същото.

Тогава лодката се разклати и потегли надолу по течението, където въздухът бе по-хладен и подухваше вятър, какъвто не се усещаше на брега.

Движеха се бързо надолу по течението и секунди по-късно се изравниха с лиърджета, който стоеше замаскиран с клони в края на пистата. Двамата пилоти ги наблюдаваха.

— Ходил ли си някога на рафтинг? — попита Джон и прекрачи Кевин, за да се премести по-близо до носа. Гласът му звучеше изключително делово.

— Няколко пъти.

— Аз ще поема управлението. А ти прави каквото ти кажа веднага, без да разсъждаваш. Разбра ли?

— Да, сър.

— Засега стой отдясно. Ще има две команди: греби напред, греби назад. Аз ще върша останалото. Чакат ни четири дни път. По това време на годината нивото на реката е ниско и няма да е чак толкова зле, но няма да е и лесно... особено на тази светлина.

— Не можем да я изоставим — каза Кевин.

— Е, вече го направихме. Първата ни реална възможност за измъкване е след два дни, а това значи около шейсет километра надолу по течението. Тези тримата са много хитри. Няма мърдане от тази река през следващите два дни.

— Не може да няма начин да се върнем обратно в ранчото.

Тогава каубоят избълва няколко команди за гребане и младежът веднага се зае с изпълнението им. Самолетът изчезна от погледите им, а встрани от тях се появиха страховити скални блокове.

— Ще скоча — каза Кевин. — Няма да я изоставя.

— Кротувай на мястото си, хлапе. Тази река е опасна.

— Ами ако се покатеря по скалата?

Още щом го изрече, забеляза колко високи и колко стръмни ставаха скалите.

— Нищо не можем да предприемем, докато все още ни наблюдават. А сега греби напред!

— А когато ни изгубят от поглед...? — попита момчето през рамо.

— Има една възможност. Нарича се Мичъмски водовъртеж, но ние му казваме Вдовишката стена. Нататък по течението реката прави ляв завой. Бързеят Мичъм продължава напред и се удря право във Вдовишката стена. Покрай ранчото минава един изворен поток, който образува водопад край Стената. Но водовъртежът, дори при спокойно течение е много опасен. Ако при pariш с лодка край него, ако не успееш да вземеш завоя, ще те запокити право в скалата с такава сила, че ще те изхвърли от лодката. Това е. Или ще плуваме, или ще се удавим.

— Аз мога да плувам — каза Кевин.

— Течението тук е много коварно, синко. Двама души загинаха там преди десетина години. Не е шега работа.

— Но ако успеем, ще можем да ги проследим. Да ги заловим.

— Ще вземат със себе си цялата екипировка за катерене, бъди сигурен.

После Джон даде още нареддания за гребане.

Кевин видя завоя пред тях, на около километър разстояние надолу по течението. Встрани от него, в основата на скалите, бурен водовъртеж се удряше в каменната стена и образуваше бяла пяна.

— Но тези момчета очевидно не знаят или не са се сетили, че има въжена линия, която пресича реката на около километър нагоре по течението. Така снабдяваме ранчото с провизии. Имаме четириколесен мотоциклет, който стои скрит на източния бряг, и с него изминаваме двайсетте километра до най-близкия път. Бихме могли да прекосим реката с лифта, да тръгнем нагоре по течението и отново да я прекосим с другия лифт, на около пет километра по-нагоре. Така отново ще се озовем на техния бряг. И ще имаме възможност да спасим момичето.

— Трябва да го направим.

Скалният блок до завоя се виждаше все по-ясно. Кевин осъзна, че не разполагаха с почти никакво време за планиране и умуване. Реката диктуваше по-нататъшните им действия и вземаше решенията вместо тях.

— Имаме една-единствена възможност — каза каубоят, — а течението е коварно. Излезем ли от лодката — няма връщане назад. Или стигаме до брега с плуване, или течението ни отнася обратно в реката, но без лодка.

— Значи не можем да оставим лодката да бъде погълната от водовъртежа — каза младежът. — Ако не успеем да стигнем до брега, трябва поне да се опитаме да настигнем лодката по течението.

— Изпразни хладилника — изкомандва Джон.

Кевин веднага изпълни наредждането. Каубоят направи ловка маневра с лодката и я задържа в средата на реката. Едновременно с това завърза парче канап за дръжката на хладилника и здраво затегна възела.

— Хладилникът плава — обясни той. — Но може да се напълни с вода и да влезе в ролята на котва. Това би могло да забави движението на лодката и да увеличи шансовете ни да я настигнем. Едно ще ти кажа: без спасителни жилетки и без каски изобщо няма да ни е лесно.

— Не можем да я изоставим — каза Кевин.

— Границата между благородството и лудостта е много тънка, синко. Не позволявай на топките си да вземат превес над разума. Това не е видеоигра. Ако водовъртежът спечели, ние губим. А този водовъртеж рядко губи.

— Разбрах.

— Водата е достатъчно студена, за да спре дъха ти. Трябва да си готов за това. Трябва да плуваш с всички сили — така, както не си го правил никога досега. Разбра ли? Водовъртежът се вихри обратно на часовниковата стрелка — в посока към скалата, и после отново завърта нагоре по течението. Ако се бориш с него, губиш. Номерът е да стигнем до най-отдалечения край на бързея и да се оставим да ни отнесе до основата на водопада. Ако тръгнеш да се бориш с течението, ще останеш без сили. Трябва да се носиш по него, а не срещу него. Разбра ли?

Той хвърли хладилника през борда. Лодката се наклони на една страна и Кевин за малко да полети във водата.

— Ако ще действаме, сега е моментът. — Джон събу ботушите си и изхлузи якето. — Събличай се, момче. Трябва да си колкото се може по-лек.

Младежът съблече блузата си, но не събу кецовете.

— Ако в крайна сметка се озовеш в реката — каза Къмбърланд,
— краката ти трябва да сочат в посока по течението...

— А ръцете да покриват главата ти — довърши Кевин вместо
него.

На бледата светлина, която струеше от небето, той за пръв път
съзря страхът, изписан по лицето на стареца.

— Не е нужно да идваш с мен — добави момчето. — Мога да се
справя и сам.

— Не ми се кандилка сам четири дни по реката — каза Джон,
докато направляваше лодката към бързея. — Така... ти си пръв...
Тръгвай!

Кевин се поколеба, докато прецени разстоянието до малкия
водопад, така че да го запамети в съзнанието си.

— Тръгвай! — повтори каубоят.

Младежът прехвърли краката си през ръба на лодката, плъзна се
по гумираната материя и цопна в студената река.

78.

Уолт нагази до коленете в леденостудената вода на малкия поток, който се вливаше в реката. Водеше коня си за поводите, тъй като дъното бе твърде неравно и не му се рискуваше да язди до отсрещния бряг.

— Колко път ни остава? — извика той към Брандън, който вървеше пред него.

— Ранчото се намира точно на два километра оттук в западна посока — отвърна Томи. — А на пет километра в южна посока е пристанът.

— Говорете по-тихо! — подвикна баща му.

— Престани да даваш наредждания — сряза го Уолт. — Опитваме се да вземем решение.

Баща му цяла нощ се държеше като сърдито старче и предпочиташе мълчаливо да язди най-отпред, вглъбен в себе си. Вероятно смяташе, че щом язди най-отпред, той е водачът. Джери Флеминг не бе участвал в полева операция от двайсет години. Уолт подозираше, че той отново преживяваше преследването на Д. Б. Купър — повратен момент за кариерата му в Бюрото, но едновременно с това белязан с неудовлетворение. Баща му бе продължил да се движи нагоре по служебната стълбица, смятала го за водещ експерт в областта на антитероризма, но залавянето на Купър щеше да го превърне в легенда. Това го караше да кипи отвътре вече цели трийсет години. Разказващ тази история на семейството си непрекъснато.

Гарман продължаваше да кръжи над ранчото, но на такава височина и по такъв маршрут, че да не го виждат от земята. Ала съвсем скоро слънцето щеше да издаде присъствието му. Имаше време да направи още само няколко обиколки.

Уолт успя да остави три съобщения на телефона на Кевин. Тогава Стивън започна да кръжи над ранчото по такъв начин, че телефонът на Кевин остана свързан с ретранслатора в продължение на цели петнайсет минути. Това, от своя страна, позволи на GPS

предавателя да открие местоположението му. Според координатите телефонът се намираше в ранчо „Мичъм“.

Гарман продължаваше да набира номера му всеки път, когато прелиташе над ранчото. Кевин не прие нито едно от обажданията. И не отговори на нито едно от съобщенията на чично си.

Добрата новина бе, че успяха да установят местоположението на телефона. Лошата — че нямаше как да скрият тази информация от ФБР. До обяд ранчо „Мичъм“ щеше да се превърне в обект на атака както от въздуха, така и по суза.

Разполагаха с три до шест часа време, за да открият и спасят Кевин преди намесата на Специалните части на ФБР, която — според Джери — щеше да завърши с броене на трупове.

Брандън бе открил върху картата необозначена пунктирана линия, пресичаща реката в близост до Мичъм Крийк. Находката събуди интереса на Уолт, но проучването й налагаше отклоняване от маршрута. Джери категорично се противопостави на каквото и да било забавяне. В момента той водеше товарния кон и настояваше да тръгнат към пристана нагоре по реката, а оттам да се спуснат с лодка до ранчо „Мичъм“. Спорът им продължаваше вече четиридесет и пет минути — от мига, в който Томи откри пунктираната линия. Обаждането до управлението също не им помогна. Никой не знаеше какво точно обозначаваше тази линия върху картата.

— В резервата няма енергийна мрежа — разсъждаваше Джери.
— Пунктираната линия може да обозначава какво ли не. Язовирна стена? Напоителен канал? Но каквото и да е, не си струва да се бавим, за да разберем.

Той прекоси потока, възседна отново коня си и поведе товарния кон в западна посока.

— Татко! — извика Уолт след него.

Джери се извъртя на седлото си.

— Нямаме време за експерименти. Знаем, че можем да стигнем до ранчото по реката. Ще заложим на сигурното.

— Тази линия неслучайно е отбелязана на картата. Ако тръгнем по реката, ще изгубим още два часа.

— Не. Ще изгубим време, ако тръгнем по някаква пунктирана линия, която не означава нищо и няма да ни отведе доникъде. Нямаме време за това. Кевин няма време за това.

Баща му не би могъл да се справи сам с лодката. И тримата го знаеха.

— Добре — каза Уолт. — Ти и Брандън ще занесете екипировката за плаване до пристана. Имаме радиостанции. Аз ще продължа напред, за да огледам обстановката. Ще държим връзка.

— Няма да те чакаме — изсумтя Джери. После се обърна, смушка коня си и изчезна.

79.

От лодката реката изглеждаше спокойна, дори застинала, като гигантски къс сиво стъкло, плъзгащ се покрай околнния пейзаж. Но щом попадна във водата, Кевин веднага усети нейната мощ и бързина. Реката му даде да разбере, че опитите му да я преплува са слаби и безполезни; студенината ѝ парализира дробовете му, а безпощадната ѝ сила го подмяташе стремително надолу. Той риташе и гребеше срещу течението, а едновременно с това се стараеше да не изпуска от поглед целта си — купчината срутили се камъни в основата на скалите, които лъщяха като шлифовани под струята на малък сребрист водопад.

Кевин плуваше с всички сили. Нямаше време да мисли. Плуваше, за да спаси живота си.

Момчето надигна глава, за да си поеме въздух, и хвърли поглед назад. Каубоят бе попаднал в плен на бързея, който се носеше право към Вдовишката стена.

Кевин отново наведе глава и мощно загреба към водопада. Вече се намираше в спокойната вода между двата противоположни потока на водовъртежа. Ако успееше да стигне до бързея пред водопада — накъдето се бе запътил — и плуваше достатъчно мощно, за да го прекоси, течението би могло да го отнесе точно там, където искаше.

Усети прилив на оптимизъм, който го зареди със сили.

Още няколко метра... и ще съм в безопасност.

Хвърли още един поглед зад себе си и разбра, че Джон се намира в голяма беда. Водата го влачеше право към Вдовишката стена и щеше да го запокити в скалите.

Деляха ги поне двайсет метра разстояние и коренно различни обстоятелства, но въпреки това погледите им успяха да се намерят.

— Тръгвай! — извика Джон.

В този момент, само за част от секундата, Кевин взе решение и промени посоката.

Измъкна се от спокойната вода в окото на водовъртежа и пое към каубоя с мощнни, уверени движения. Прекоси разстоянието за секунди.

— Глупак — нахока го Джон.

Силите на каубоя бяха изчерпани. Кевин го сграбчи с ръка и се опита да се отгласне с крака, но Джон бе подгизнал от водата и едва мърдаше. Двамата набраха скорост и стремглаво се понесоха към кипящата бяла пяна в основата на скалата. Младежът се мъчеше да плува към брега, влачейки Джон след себе си, но усилията му бяха напразни. Реката владееше положението.

Двата противоположни бързея на водовъртежа — единият се движеше нагоре по течението, а другият надолу — се срещаха при Вдовишката стена, която вече се намираше само на няколко метра от тях. До този момент Кевин се бе опитвал да се отдалечи от тях с плуване към брега. Изведнъж осъзна грешката си.

Ако тръгнеш да се бориш с течението, ще останеш без сили. Трябва да се носиш по него, а не срещу него. Разбра ли?

* * *

Кевин се наклони назад и започна бясно да рита с крака в опит да се отдалечи от брега.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — попита каубоят.

— Това беше твоя идея!

— Плувай към брега! — извика Джон.

— Не! Дръж се!

Момчето започна да гребе със свободната си ръка и отчаяно риташе с уморените си крака. Каубоят му помагаше, макар и съвсем вяло. С общи усилия успяха да се придвижват към левия край на скалната стена, откъдето реката ги подхвани и с мощнни тласъци ги повлече още по-близо към нея.

— Ще се ударим — извика Кевин. — Поеми въздух и го задръж!

Тогава бързеят ги засмука с мощната си, неконтролируема сила и те потънаха под клокочещата бяла пяна.

Дробовете на Кевин горяха. Имаше чувството, че гръденят му кош ще се пръсне всеки момент. После усети промяната: течението вече не ги влачеше надолу, а сякаш застина за кратко. Точно в този момент не се налагаше да се борят с него и можеха да си починат.

И тогава, докато все още се намираха изцяло под повърхността на водата, те бяха повлечени наляво, сякаш някой ги теглеше с кука, и изхвърлени нагоре по течението. Двамата подадоха глави от водата и започнаха да поемат въздух на едри глътки.

Младежът продължи да плува с всички сили. Каубоят риташе с крака, обзет от прилив на енергия. Но течението вече бе техен приятел. Движеше ги нагоре по реката, почти до мястото, където бяха скочили от лодката. Кевин промени посоката, повлече Джон през спокойната вода и се оставил на течението, което се носеше надолу. С последни сили двамата най-после успяха да стигнат до срутените скали в основата на водопада.

Краката им усетиха дъното и те се заклатушкаха към плиткото.

Кевин се свлече на брега. Джон изпълзя от водата и седна до него. Едрата му напукана длан се протегна към момчето и го потупа по бузата. Веднъж, дваж, три пъти.

Каубоят кимаше и се усмихваше до ушите с беззъбата си уста. Беше изгубил изкуствените си зъби в неравната битка с реката.

80.

— Ще срежа въжето и двамата с теб започваме свободно катерене — извика Кантел към Самър.

Намираха се на около четирийсет метра височина от земята; Макгинес се движеше най-отпред, след него Салво с ранената си ръка, после Самър, а накрая — Кантел. В началото маршрутът беше лесен, използваха въжето единствено като предпазна мярка, а самото катерене изискваше минимални технически умения.

Но Кристофър скоро осъзна, че са били излъгани: предложението от каубоя маршрут ставаше все по-труден с изкачването нагоре. Макгинес, човекът муха, нямаше никакъв проблем с него и се справяше с лекота. Мат Салво превъзмогваше липсата на технически умения и болката от счупените си пръсти със смелост и мускули. Бавеше ги не друг, а Самър, и на Кантел му отне твърде дълго време да разбере, че тя го правеше нарочно.

— Веднъж да стигнем до върха, положението на всички ни ще се подобри значително — извика Кристофър. — Ако искаш да избягаш, тогава е моментът да се пробваш. Не сега. Ще те влечим нагоре, ако трябва. Но ако ни принудиш да го направим, ще те накажем. Ще те съблечем гола и слънцето ще ти види сметката.

Самър изтръпна от ужас. Мъжът знаеше коя струна да дръпне. Идеята да бъде разсъблечена гола я принуди да се улови за следващата скала и да се издърпа нагоре.

Дребният мъж се движеше пред нея и я разсъбличаше мислено всеки път, когато я погледнеше, още от самолета. Дори и сега непрекъснато се обръщаше назад и й хвърляше похотливи погледи.

Тези негови погледи я парализираха от страх. Именно той я принуждаваше да се бави. Вторият пилот грешеше. Самър не кроеше планове за бягство. Тя просто не искаше да е близо до дребния мъж.

Страхуваше се до смърт. Страхуваше се да стигне до върха, да тръгне през пуцинаците като заложница на тези мъже, без да има представа какво смятала да правят с нея.

— Последно предупреждение — извика зад нея вторият пилот.

81.

Движеха се бавно заради босите крака на каубоя. Кевин и Джон следваха извивките на Мичъм Крийк, докато излязоха от пролома и стигнаха до издигнато плато, което граничише с поляната, опасваща хижата в радиус от километър в северна посока. Позната територия за Джон след всичките години, прекарани в стопанисване на имота, и той смело крачеше през тъмната гора, използвайки за ориентир потока от лявата им страна. Стъпваше изненадващо енергично, сякаш босите му крака не го притесняваха ни най-малко.

Звездите на небето бяха изчезнали. Отне им трийсет минути да стигнат до края на сечишето около хижата. Джон посочи към висящите въжета в далечината. Кевин ги проследи с поглед нагоре и различи четири дребни фигури. Изглеждаха като насекоми върху нишки от паяжина. Намираха се много близо до върха.

— Това са те, в пълен комплект — въздъхна старецът с облекчение.

— Ще се катерим ли? Аз имам страх от височини.

— Не. Както казах, те трябва да са взели всички въжета, ако имат мозък в главите си, а те имат. Ще ги издърпат след себе си. Ако искаме да ги настигнем, трябва да прекосим реката и да изминем три километра нагоре по течението до онзи лифт. С него ще пресечем пролома и тогава имаме шанс да се изравним с тях, в зависимост от скоростта, с която се движим. — Той отново погледна към върха на скалата. — Ще бъдат капнали от катеренето и едва ли ще имат сили да тичат. Ако побързаме, може и да успеем.

— Тук има ли някаква храна? — попита Кевин.

— Може да ни видят, ако тръгнем към хижата точно сега. Не бива да рискуваме, заради момичето. Ще поседим тук няколко минути и ще ги изчакаме да се прехвърлят през върха. После ще се снабдим с провизии от хижата. В стаята си имам ловна пушка; едва ли са я намерили. Великолепно оръжие е. Стреля по-добре от всичко, което те носят със себе си.

Кевин усети как косъмчетата по ръцете му настръхват. Тонът на каубоя категорично подсказваше, че всякаква възможност за прошка е изчезнала. Щеше да освободи Самър — каквото и да му струваше това. Щеше да ги убие, без да му мигне окото, ако се наложеше. Младежът осъзна, че вече бе негов съучастник.

Джон сякаш прочете мислите му.

— Не си длъжен да идваш с мен — каза той. — Ти свърши огромна работа, синко. Справи се отлично. Мога и сам да довърша започнатото. Те са на моя територия. Това е моето ранчо — така го чувствам, като мое — и смяtam да им покажа какво заслужават за стореното. Ти спаси живота ми. А аз ще спася приятелката ти заради теб.

— Идвам с теб — заяви Кевин.

Каубоят се усмихна.

— Защо ли не се изненадвам? Но двамата с теб ще трябва да се разберем за едно. Аз ръководя нещата. Ти ще правиш това, което ти кажа. *Безпрекословно!* А ако се наложи да убием някого, това ще е моя грижа. Не искам да тежи на твоята съвест, синко.

— Искам да я измъкнем оттам — промълви момчето.

— Знам. Но после ще трябва да продължиш живота си. Не искам да имаш спомени, които вечно да те преследват.

— Звучиши така, сякаш няма да ти е за пръв път.

Джон извърна поглед встрани.

— Някои хора — каза — живеят в изолация, защото така им харесва. Други — защото го заслужават.

Каубоят се облегна на близкия дънер и затвори очи.

— Десет минути — добави той — и ще са прехвърлили върха.

* * *

След известно време — може би половин час или повече — каубоят вече бе преоблечен в сухи дрехи и обут с чифт кубинки. *Войнишки кубинки*, помисли си Кевин. И двамата носеха раници на гръб, а Джон бе преметнал през рамо армейска пушка. Той предложи на младежа никелиран револвер с къса цев, 38-и калибр. Зареден с шест патрона и кутия резервни, които сложи в джоба си. Джон му

показа как да го презарежда и го предупреди да не го използва, освен ако животът му не зависи от това. „Не нейният, не моят; единствено твой“ — подчerta той. И Кевин се съгласи.

Сред цвъртенето на катерици и чуруликането на птици двамата тичаха нагоре по тясната пътека към върха на стената на каньона, в северна посока от пистата. Тук, от пътеката, се откриваха удивителни гледки: отляво — към реката, която лъкатушеше двайсетина метра понадолу, а отляво — към ловния резерват.

Каубоят тичаше с лекота през високопланинския въздух, необременяван нито от наклона, нито от товара си. Младежът полагаше усилия да не изостава. Възрастният мъж преливаше от енергия — дали заради това, че живееше втори живот благодарение на Кевин, или просто защото искаше да си отмъсти на похитителите. Едно беше сигурно: той нямаше никакво намерение да чака Кевин. Това бе негова лична мисия.

Няколко минути по-късно стигнаха до лифта, който свързваше стените на каньона. Беше много стар, с кули от поцинкована стомана от двете страни, поддържащи дебело въже, от което висеше паянтова седалка. Към седалката бяха прикрепени две въжета: едното служеше на пътника да се издърпа до отсрещната страна, а другото се използваше за връщане на седалката обратно.

Кевин тръгна пръв. Седалката се клатеше застрашително и той се чувстваше като на тръни. Стараеше се да не гледа надолу, докато дърпаше въжето до отсрещната кула. Джон издърпа седалката обратно и го последва.

Изминаха още десет минути.

Едва тогава Кевин осъзна, че е уморен до смърт. Имаше чувството, че не може да направи и крачка повече.

— Нали каза, че тук някъде има четириколесен мотоциклет?

— Има — отвърна каубоят, — но оттук до Морган Крийк няма пътека, така че не ни върши работа. Ще вървим пеш. Не изоставай. Ако все пак ме изгубиш от поглед, следвай реката и след около пет километра в южна посока би трябвало да стигнеш до другия лифт.

Младежът сърдито изгледа Къмбърланд. Как смееше старецът да допусне, че той може да изостане толкова много, та да има нужда от инструкции?

Точно в този момент Джон хукна през гората и за секунди изчезна от погледа му.

82.

Десет минути след като се разделиха, Уолт чу конски тропот зад себе си и разбра кой е, без да се обръща. Конете вече се бяха запенили и издишваха пара, когато той пое по рядко използваната пътека. Слезе от коня си и внимателно огледа както сухата пръст, така и околната растителност. Джери бе прехвърлил товарния кон на Брандън, за да може да настигне сина си.

Уолт все още не бе казал на баща си за обаждането във връзка с признанието на Съмнър. Реши да изчака.

Джери не за пръв път ставаше свидетел на завидната способност на сина си да анализира следи. Но за разлика от друг път, сега той му спести циничните си коментари, с които всъщност може би прикриваше факта, че се гордее с него. Малцина бяха следотърсачите — ако изобщо имаше такива — които можеха да се мерят с шерифа.

— Това са същите следи от гуми, които видяхме край потока — каза Уолт.

— Аха...

Джери не бе забелязал никакви следи от гуми край потока.

— Три седмици, може би четири. Най-пресните следи сочат към реката. — Уолт посочи с ръка нататък. — Не превозват провизиите си с лодка, твърде трудоемко е. Как не се сетихме за това? — В гласа му се долавяше вълнение. — Пунктирът на картата е нещо, създадено не от природата, а от човешка ръка. Това е въжена линия.

Щом стигнаха до лифта, Джери пропусна да похвали сина си за прозорливостта му.

— От другата страна е ранчо „Мичъм“, нали? — каза старият Флеминг така, сякаш го бе очаквал. После погледна картата. — Има още два в южна посока оттук. Така, ето какво ще направим. Обади се на Брандън да си довлече задника тук веднага. Речните такъми няма да ни трябват, а ако имаме нужда от храна, ще вземем от ранчото. Първо ще се прехвърлим от другата страна и ще проучим периметъра, което значи... Какво има?

Уолт отново се бе подпрял на коляно и осветяваше с фенерчето малък участък светла пръст в края на лифта.

— Седалката е от тази страна — каза той.

— Е, и?

— Дай да погледна подметките на ботушите ти.

Джери се подпра на металния стълб и вдигна крак.

— Двама души... — заяви Уолт и насочи фенерчето към гората.

— Виждаш ли релефа на повърхността? Проливен дъжд. Тези следи са пресни, от последните няколко дни. Единият отпечатък е голям, от армейска кубинка. Другият е младежки, татко, от спортна обувка, четирийсет и трети номер. Сещаш ли се чий може да е?

— Ако се опитваш да ми попречиш да премина оттатък, просто забрави.

— Седалката е от *тази* страна — повтори Уолт. Внимателно обходи близките дървета и огледа земята под ярката светлина на фенерчето. — По-едрият човек е тръгнал оттук тичешком. — Докосна пръстта на няколко места. — Тези са пресни, съвсем пресни.

— Защо не искаш да преминем от другата страна, защо упорстваш, сякаш не искаш да приключим с това? Да не би да храниш някаква надежда, че Бюрото ще измъкне случая от ръцете ти? За това ли става въпрос?

— Да, за това става въпрос. Ето защо изключих телефона си и изоставих екипа си. Защото очаквам да ме отзоват от случая, ако нещата се объркат. — Той посочи към дирите. — Четирийсет и трети размер. Това е Кевин. Ето защо седалката е от *тази* страна на реката: Кевин е прекосил каньона с един от похитителите. Не с момичето. Има само един чифт отпечатъци от спортни обувки. Кубинките са тръгнали оттук с тичане. Тези на Кевин — с нормален ход. Може би Кевин е избягал, дошъл е тук с лифта сам и после са го проследили.

— Нека отидем до ранчото, да огледаме и да видим какво е положението.

— И да загубим цял час. — Уолт посочи към гората. — Кевин е тръгнал натам.

— *Интуиция*, нищо повече.

— Не, логично предположение, базирано на познания... Има голяма разлика.

— Трябва да съберем факти и улики, да проследим най-обещаващата нишка и да намерим самолета. Ей толкова ни остава до финала! — Баща му сви палеца и показалеца си на около сантиметър разстояние помежду им. — Ще започнем от местопрестъплението.

— Без мен — каза Уолт и се изправи. — Ти върви, ако искаш. Ще държим връзка. Можеш да ме уведомиш по радиостанцията, че съм сгрешил. Но накъдето и да са тръгнали тези двамата — а аз смяtam, че се движат към ранчо „Морган Крийк“ — можем да им устроим засада. Ще пратя Брандън на пост в края на същата пътека, по която дойдохме. Ще ги притиснем от двете страни.

— А ако грешиш?

— Имаме информация, че момичето се е обадило на баща си от самолета.

— Какво?

Уолт кимна.

— Измъкнахме признание от бащата. Идеята била негова, застрахователна измама. Запознал се с Кантел, докато снимали някакъв филм. Сключил сделка с него да открадне самолета и да получи откуп срещу информация за местоположението му от застрахователната компания. Ако неговата дъщеря и твоят внук не бяха на борда, ако пилотът не бе налетял на ято гъски над Болди, планът им можеше и да успее.

— Бащата на момичето?

— Точно така.

Последва дълго мълчание.

— Е, признавам, впечатлен съм.

Уолт съжалъл, че не разполага с диктофон.

— Според нея — продължи той — никой не е пострадал при приземяването. В това число и Кевин.

— А ти кога възнамеряваше да ми съобщиш това?

— Може да държат момичето в ранчото. Може би само Кевин е успял да избяга. Но това със сигурност е Кевин — каза той и посочи към дирите. — И аз възнамерявам да го последвам.

Баща му свърси вежди и сви юмруци.

— Има и друга вероятност... — предположи Уолт. — Но няма да ти хареса.

— Задръж я за себе си.

— Замисли се само за секунда, татко. Те нямат нужда от Кевин. За какво им е той? Самолетът е при тях, момичето — също. Освобождават Кевин. Казват му, че след ден-два ще срещне хора. Но това е лъжа, разбира се. Те просто искат той да стигне колкото се може по-далеч от ранчото, така че никой никога да не открие тялото му.

— Затваряй си устата.

— Човекът с армейските кубинки тича, защото има работа за вършене. Може би самото преследване му доставя удоволствие.

— Казах ти да мълкнеш!

— Трябва да вземем решение.

Джери погледна към бездната на речния каньон, сякаш за да се увери, че седалката действително се намираше от тяхната страна.

Тогава на Уолт му хрумна нещо. Покатери се на кулата, достатъчно високо, за да опипа скрипецата.

— Не е точно топъл — извика той, — но в никакъв случай не е студен колкото останалата част от металната конструкция... Трийсет минути, а може би и по-малко.

— Опитваш се да убедиш сам себе си, че си прав, не виждаш ли? Въобразяваш си, че всичко ще протече леко и без проблемно, а нищо никога не протича леко и без проблемно. Не мога да играя по свирката ти — каза Джери. — По протокол си длъжен да започнеш от местопрестъплението — ранчото — и да разширяваш периметъра постепенно.

Уолт усещаше непреклонността на баща си, нежеланието му да позволи на уликите да диктуват следващата му стъпка, и се зачуди до каква степен тази негова съпротива се дължеше на онзи случай отпреди трийсет години. Река, заобиколена от гора, подобна на тази, само че по-голяма. По всяка вероятност парашутът на Д. Б. Купър бе паднал в река Колумбия и той се бе удавил. Нямало е никакви дири, които да бъдат проследени. Специалният отряд на Джери не бе имал никакъв шанс да открие Купър, но баща му продължаваше да мъкне вината за този провал върху собствените си плещи.

— Единствено наблюдение, нищо повече — каза Уолт.

— Ще докладваш лично на мен. Не предприемай никакви действия без подкрепление — без мен или Брандън.

— Добре, добре — кимна Джери, който вече се приготвяше да заеме седалката.

— Искам да чуя съгласието ти. Никаква самоинициатива.
Загубихме Боби. Не мога да загубя и теб.

— Или Кевин.

— Или Кевин — повтори Уолт.

— Добре, ще чакам за подкрепление.

— Дръж радиостанцията си включена. Никакви оправдания.

— Никакви оправдания. Разбрахме се — каза Джери.

— Ще съжаляваш, че не си дошъл с мен.

Баща и син не откъсваха очи един от друг.

— Гледай да не ме излъжеш — предупреди го Уолт.

— Губим ценно време — изсумтя Джери.

Той се настани в седалката и закопча предпазната верига.

— Мамка му! — промърмори. — Никога не съм харесвал
панайрджийски въртележки.

83.

Скоростта и пъргавината, с които се движеше каубоят, изумяваха Кевин. През последните няколко минути Джон се преобрази напълно; сякаш с нахлуването на армейски кубинки и премянтането на пушка през рамо свали трийсет години от плещите си. Държеше се като уличен пес, надушил следа. Момчето полагаше огромни усилия да не изостава.

— Чакай ме! — извика Кевин.

— Изостанеш ли, си е за твоя сметка — извика Джон в отговор; фъфленето му би изглеждало комично, ако причината за липсващите му зъби не бе толкова сериозна.

Тогава Кевин разбра: това беше лична вендета. Къмбърланд не правеше това заради Самър, а заради себе си.

Тичаха в продължение на четиридесет и пет минути, без да спират, докато стигнаха до втория лифт — и отново пресякоха реката. През цялото това време Джон не обели и дума, сякаш не искаше да прахосва енергия в излишни приказки. Изоставиха тясната пътека за сметка на по-краткия, но по-труден маршрут през пресечена местност.

Старецът знаеше накъде се е запътил. А в главата си имаше таймер, който отмерваше времето: не спираше да поглежда ръчния си часовник.

Каубоят смяташе да устрои засада на похитителите.

Двайсет минути по-късно — повече от час след като прекосиха каньона с първия лифт — Джон най-после спря да тича. Дори не дишаше тежко, макар че ризата му бе подгизнала от пот. Той предложи на Кевин вода и момчето жадно отпи от бутилката.

Къмбърланд вдигна поглед към небето, за да провери къде е слънцето — досущ като в старите каубойски филми — и изведе Кевин отвъд пределите на гората, до върха на отвесни скали, побелели от птичи изпражнения. Намираха се на седем-осем метра над тясна планинска пътека, опасваща мочурище, обрасло с висока до коленете трева. Зад него имаше овъглена гора, осяяна с мъртви борови дънери,

като стражи на пост — десетки хиляди свидетели на разрушителната огнена стихия. Застиналото около мъртвило и почернялата дървесна кора създаваха усещането за гробище.

Нищо хубаво не ни чака на това място, помисли си Кевин.

Каубоят извади бинокъл и внимателно огледа пътеката под тях и района от лявата им страна.

— Няма следи... изпреварихме ги — гордо изфъфли той.

— Откъде знаеш, че ще минат оттук?

— Това е пътеката до Морган Крийк, или поне онова, което е останало от него. Тези момчета искат да се измъкнат по най-бързия начин. Проблемът с правенето на план се състои в това, че обикновено се придържаш към него.

— А какъв е *твоят* план? — попита Кевин, неспособен да прикрие тревогата си. — Не можеш да ги застреляш просто ей така.

— Нима очакваш, че ще водя преговори?

— Съвсем хладнокръвно, така ли?

— Тяхната кръв е също толкова хладна, колкото твоята и моята.

Нямам друг избор.

— Но Самър е с тях!

— Температурата на нейната кръв не е по-различна.

Духаше хладен вятър, въпреки изгряващото слънце, и Кевин потръпна.

— Тя е на първо място — натърти той. — Няма да предприемаме никакви действия, докато не се уверим, че тя е в безопасност.

— Не можеш да сложиш каруцата пред коня, синко.

— Тя е на първо място!

— Чуй какво ще ти кажа. Те нямат полза от нас. Освен това сме виждали лицата им. Знаем имената им. Ще ни очистят, без да им мигне окото, а това скоро ще се отнася и за момичето. В момента тя е ценна за тях, но това няма да продължи дълго. Сега трябва да насочим вниманието си върху това, което ще ѝ причинят, преди да я убият.

— Те няма да я убият.

— Разбира се, че ще я убият.

— Защо тогава не убиха нас? Защо ни пуснаха по реката?

— Тук ще ни се предостави една-единствена възможност — каза Джон, без да отговаря на въпроса му, сякаш не го чуваше. — Найдобре ще е да се стегнеш, синко. Имам нужда от теб... Самър има

нужда от теб. Ако тръгнеш да разсъждаваш, че има и друг начин да се измъкнем от тази каша, ще действаш плахо, а това е недопустимо. Къде се изгуби онзи Джон Уейн, когото видях у теб?

— Кой?

— О, боже! — Старецът отново огледа района. — Имаш ли никакви познания за човешката природа?

— Предполагам...

— Като започнем да стреляме по тях, кое е първото нещо, което ще направят?

— Да стрелят по нас?

— Кое е второто?

— Да потърсят прикритие?

— Ти не каза ли, че си син на полицай?

— Чично ми е шериф.

— Ето, виждаш ли? Прихваща се по роднинска линия. Да, ще търсят прикритие. А ако някой стреля от високо, където сме ние, тогава?

— Някъде долу, предполагам... между скалите.

Каубоят внимателно се вгледа в лицето на момчето.

— Наясно ли си вече... как точно ще го направим?

— Не мога да застрелям никого. Така де... може би бих могъл, но не съм сигурен.

Къмбърланд отново разтегли устни в безъба усмивка.

— Казах ти вече, това не е твоя работа.

— Каква тогава ще е моята работа?

— Надцевката е добра само от близко разстояние, а аз дълбоко се съмнявам, че тези момчета ще успеят да се справят с пистолета. Освен това, ако грабнат оръжието, трябва да пуснат момичето. Ключът към успеха на нашия план е в разузнаването и предварителната подготовка.

— Искаш да бъда твой разузнавач, така ли? Това го умея.

— Не. Разузнавателната част се състои в следното: пушката е заредена със сачми за обстрел на птици, но те не знаят това. Причиняват силна болка, могат дори да ослепят човек, предполагам. Но не могат да убият никого, още по-малко пък мен.

— Това какво трябва да означава? — попита Кевин и присви очи подозрително. — Нали не планираш да бъдеш прострелян?

— В тези работи, синко... не можеш да планираш какво точно ще се случи.

84.

Помощник-шериф Стратъм не попречи на Фиона да влезе в стаята за разпити, макар тя да очакваше точно обратното. Младата жена застана зад камерата и реши да запише втория разпит, за да оправдае присъствието си в стаята. Нямаше никакво намерение да го пропусне.

Теди Съмнър се бе състарил през последния час. Под очите си имаше торбички — най-вероятно от плач — а бронзовият му тен бе заменен от пепелява бледност. Видът му я накара да се сети за презрял плод, забравен върху кухненската маса.

Фиона не искаше да го съжалява, не разбираше как би могла. Но разкаянието му беше заразно: то просто молеше да бъде споделено, сякаш чуждото съжаление би могло да облекчи товара на Теди Съмнър.

— В застрахователната компания е получено обажддане — уведоми го Глория Стратъм.

— И...?

— Дали са им срок от четиридесет и осем часа, за да преведат осем милиона долара в банкова сметка...

— В Бишкек, Киргизстан — кимна Съмнър. — Е, поне се придържат към плана.

— Не точно — каза Стратъм. — Поне не към плана, който вие ни описахте. Бяхте прав за джипиес координатите. Ако парите пристигнат навреме, координатите ще бъдат изпратени. Но бил споменат и някакъв „пакет“. — Тя сви пръсти в знак за кавички. — Казали са, че „пакетът“ ще бъде върнат, когато получат потвърждение за банковия депозит.

— Самър — изстена той. — Господи...

— Можете ли да се свържете с него... с Кантел?

— Опитах, не помните ли? Не вдигна.

— Бихме искали да опитате отново.

— Ще направя всичко... каквото трябва, разбира се. Но не виждам каква полза...

— Ако той вдигне сателитния телефон, веднага ще установим местонахождението му — обясни Глория.

Клюмналата глава на Съмнър трепна и той застана нащрек. Очите му се разшириха от внезапно обзелата го надежда.

— Къде е телефонът? — попита я.

— Трябва да се обадите от вашия телефон, за да види номера ви на екрана си — обясни тя и плъзна към него собствения му „Блекбъри“. — Бихме искали да го включите на високоговорител, ако обичате. Дайте му да разбере, че обаждането за откупа е прието и са ви уведомили, че сумата ще бъде платена.

Теди държеше телефона в ръката си и за миг го погледна така, сякаш за пръв път го виждаше.

— Божичко, каква каша — изпъшка той и затърси номера в указателя. — Това не влизаше в уговорката ни... да му се обаждам. Идеята беше изобщо да не осъществяваме контакт помежду си.

— Загрижен сте за дъщеря си, нормално е да настъпят промени в плана. Бъдете рязък с него. Напомнете му, че картата, която държите, е също толкова силна, колкото и неговата. Ако се предадете в полицията, няма да има никакви пари.

— Но защо ми е да го правя? Това поставя Самър между чука и наковалнята.

— Тя вече е между чука и наковалнята. Ако преговаряте с тях да я пуснат преди получаването на откупа, може и да се съгласят. Това е единствената ни възможност.

Според Фиона, Съмнър нямаше такова намерение.

Но той набра номера и натисна зеления бутон.

85.

Първо дойде обаждането от баща му по радиостанцията. Открил замаскирания самолет, пренебрегнал обещанието си към Уолт, влязъл в хижата без подкрепление и намерил следи от борба, купчина мокри дрехи и никакви хора. Радиостанцията била счупена и при огледа установил, че една от стаите и един килер са били залостени отвън.

— Като се има предвид, че открихме само два комплекта отпечатъци до лифта — каза Джери, — би трябвало да са се разделили. Предполагам, че са тръгнали покрай реката, но ще огледам и гората наоколо.

— Трябваше да чакаш подкрепление, татко.

Ето, каза го.

— Можеше, трябваше, не трябваше... той е мой внук.

Джери приключи разговора.

Няколко минути по-късно телефонът на Уолт прекъсна внимателното му взиране в килима от борови иглички.

Това бе второто обаждане от управлението за последните петнайсет минути и съдържаше резюме на разговора между Съмнър и Кантел. Единствената полза от този разговор бе фактът, че вече разполагаха с координатите на похитителя, който се намираше на около километър западно от Уолт и се движеше в същата посока като него: юг-югоизток. Самър несъмнено бе част от споразумението за откупа, а Кантел твърдо държеше наисканията си.

Шерифът отбеляза върху картата местоположението на Кантел — тъй като не умееше да борави много добре с портативното GPS устройство в раницата си — и установи, че има реални шансове за успех в трудната задача да настигне похитителите. Отказът на Кантел да преговаря с бащата на момичето, който се явяваше негов първоначален партньор в кражбата на самолета, ясно показваше едно: той изобщо не възнамеряваше да води преговори.

Местоположението им на картата потвърждаваше предположението на Уолт, че крайната им цел е ранчо „Морган

Крийк“. До всички имения в района на Мидъл Форк имаше възможност за достъп със самолет, а тъй като повечето от тях бяха обитаеми през летния сезон, съществуваше голяма вероятност в имота да има самолет.

Флеминг подозираше, че похитителите планираха разузнавателна акция около ранчо „Морган Крийк“ с надеждата да се измъкнат със самолет.

Не можеше да изключи вероятността, че те могат да пресекат реката със следващата въжена линия, което щеше да му предостави идеална възможност да им устрои засада. Но в такъв случай защо повечето от тях не бяха използвали лифта, с който се бе придвижили Кевин?

Това противоречие го объркваше. Може би Кантел бе разделил екипа си и заложниците, за да избегне или поне затрудни залавянето им? Две различни групи, всяка с по един заложник, и два различни маршрута.

Такава ли бе ситуацията? Или просто бяха натирили Кевин в гората, за да намери смъртта си?

Нямаше друг избор, освен да продължи по следите им. Спасяването на племенника му бе най-важната му задача. Дъщерята на Съмнър щеше да почака.

Уолт се свърза с Брандън по радиостанцията и го попита за местонахождението му.

— Преди около километър си се отклонил от пътеката, нали така? — добави, докато разглеждаше картата.

— Точно така.

— Върни се обратно на същата пътека. Тръгни по нея в източна посока, към ранчо „Морган Крийк“. Прекоси реката по никакъв начин. Извади от строя всички възможни превозни средства — от четириколесен мотоциклет до самолет — и напусни ранчото. Ако има коне, вземи ги със себе си.

— Разбрано.

— Ако разполагаш с време, преоблечи се в цивилни дрехи, после яхвай коня и тръгвай в посока север-североизток. Може би има някоя пътека, която да хванеш. Целта е да стигнеш до ранчо „Мичъм“.

— Разбрано.

— Ако случайно се натъкнеш на тях, прави се на ударен и гледай да ги забавиш. Кевин ще те разпознае, така че му дай някакъв знак, ако е възможно. Искам да ми спечелиш време, за да ги изненадам в гръб, но не се престаравай.

— Ясно.

— Ако се наложи да ги нападнем — а най-вероятно ще се наложи — трябва да сме безмилостни. Стъпиш ли на пътеката, трябва да изключиш радиостанцията и да я скриеш някъде, така че това ще е последният контакт помежду ни. Ако имаме късмет, ще се срещнем някъде по пътеката. Ако ли не, ще се чуем отново по радиото след два часа.

Уолт излезе от гората и се озова срещу още една стара въжена линия. Следите водеха до ръба на каньона, а паянтовата седалка от отсрещната страна беше празна.

Той погледна към буйната вода петнайсетина метра по-надолу, улови въжето и задърпа седалката към себе си.

86.

Сутрешното слънце започваше да напича, когато Кевин се скри в един от процепите на скалата и за кой ли път вдигна бинокъла пред очите си, за да огледа тясната пътека.

Най-после!

Край него се носеше симфонията на гората: борови клони въздишаха, врани грачеха, нахални катерици цвърчаха, и всичко това — под съпровод на вечния монотонен ромон на реката. Когато слънцето напече варосаните от птичи изпражнения скали, наоколо му се разнесе зловоние, което прогони не само сладкия аромат на градински чай, но и горчивия вкус на заседналия в гърлото му прахоляк. Жужаха насекоми, червенокрили косове прелитаха над пътеката към блатото и обратно, а пурпурната окраска по крилете им създаваше илюзията за военни пагони.

Каубоят лежеше по корем, скрит от високата до кръста трева край брега на блатото. И макар че Кевин знаеше накъде да гледа, дори той не можеше да го види с невъоръжено око. Трябваше да използва бинокъла си и да го движи бавно между ориентирите си, докато най-накрая откри скривалището му и видя бинокъла на Джон, насочен към него. Кевин вдигна три пръста и каубоят кимна. Младежът повтори знака, за да е сигурен, че старецът е разbral съобщението му.

Трима души, казваше му той, а не четирима, както предполагаха. Дребният мъж — луд и абсолютно непредсказуем — не се виждаше никъде.

Къмбърланд направи знак с ръка във формата на пистолет и натисна въображаемия спусък. *Играта започваше*. От Кевин се очакваше да пристъпи към изпълнението на плана.

А той буквално умираше от страх. Усещаше мозъка си задръстен от всички съвети, получени от каубоя, от чично му, от майка му... Поне половин дузина гласове в главата му се бореха за неговото внимание.

Къде беше Мат? Дали бе претърпял злополука по време на катеренето? Или бе тръгнал в друга посока? Или просто дебнеше

някъде наблизо?

Странни неща се случваха с времето в подобни ситуации. В един момент Самър и двамата ѝ похитители се намираха на стотина метра разстояние от него, а само секунда по-късно — на шейсет. Адреналинът, който бушуваше в тялото на Кевин, му пречеше да се съсредоточи.

Четиридесет метра.

Съзнанието му потъна в мъгла. Не беше готов за това предизвикателство, не заслужаваше доверието на Джон.

Той посегна към револвера. Каубоят го бе предупредил, че никелираната повърхност може да проблесне от отражението на слънчевите лъчи, затова Кевин го уви в носна кърпа и остави оголена само тъмната дупка в цевта.

Съзнанието му бавно започна да се прояснява. Всъщност нямаше чак толкова много за помнене. Старецът се бе постарал да не го претоварва с информация.

— *Можеш ли да го направиш?* — беше попитал Джон.

— Да.

— *Кажи го на глас. Искам да го чуя.*

— Мога да го направя.

— Съсредоточи се.

Трийсет метра. Намираха се достатъчно близо, за да чуе тътренето на ботушите им по пътеката. Някой от тях се изкашля леко.

Пръв вървеше вторият пилот. Стискаше пушката с две ръце. След него се появи Самър, с омотано около глазените ѝ въже като конски букай: можеше да върви, но не и да тича. Пилотът вървеше последен, три метра след нея; носеше пистолета в лявата си ръка и зяпаше задника ѝ.

Кевин се запита дали фактът, че Самър се движеше с вързани крака, нямаше да осути плановете на каубоя. Той вдигна бинокъла пред очите си: Джон също ги наблюдаваше, без да помръдва от мястото си.

Двойка врани излетяха от гората и се стрелнаха към блатото. Момчето ги проследи с поглед, движейки главата си съвсем бавно.

И точно тогава видя Мат — от лявата си страна, в края на гората. Движеше се паралелно с другите трима по пътеката и изпълняваше разузнавателна мисия, крийки се в сенките на дърветата.

Той също носеше пистолет. Дали Джон бе наясно с цялото им налично въоръжение? Мат се движеше напълно безшумно; издаваше го единствено лекото поклащане на някоя клонка по пътя му.

Кевин не смееше да помръдне главата си. Завъртя очи надясно и успя да хвърли бърз поглед към другите трима.

Двайсет метра.

И още десет до пръчката край пътеката, която му служеше като ориентир за местоположението на каубоя.

Дали появата на Салво променяше плана?

С всяка стъпка Мат идваше все по-близо до него.

Ако Кевин изпълнеше заръките на Джон, щеше да се превърне в лесна мишена, заклещен в процепа на скалата.

Хвърли още един поглед към Самър. Трябваше да направи избор... същия избор, който бе направил, когато реката влечеше Джон към Вдовишката стена. Само че този път не бе изправен срещу Майката Природа, а срещу въоръжен безумец.

Кевин разбираше колко важен бе моментът на изненадата. Разбираше, че това бе подходящо място за засада. Разбираше, че всичко щеше да се реши точно тук. Спасяването на Самър зависеше от този последен шанс. Ако се провалеше, тя можеше да загине. А вероятно и Джон.

Но трябваше да промени момента за действие.

Щеше да изпълни инструкциите на каубоя, ала трябваше да действа сега, преди Мат да го е забелязал. Трябваше да се опита да улучи Мат, но знаеше много добре, че не би могъл да застреля човешко същество. Къмбърланд беше прав за това.

Именно Кевин бе открил баща си мъртъв. Не можеше да причини това на друго човешко същество — никога, по никаква причина. Дори заради Самър.

Така че ако направеше онова, което искаше каубоят — а решението трябваше да се вземе за секунди — знаеше, че стрелбата щеше да е само в една посока: неговата.

Кевин започна да трепери. Мускулите му блокираха. Побиха го ледени тръпки. Револверът се изпълзна от ръката му и падна в запълнена с пръст вдълбнатина в скалната тераса на около метър под него.

Самър и нейните похитители стигнаха до пръчката край пътеката и я подминаха.

Твърде късно...

Той погледна надолу към оръжието. Нямаше начин да го вземе навреме. Не можеше да открие стрелба, за да привлече вниманието, според плана на Джон.

Но Мат бе чул шума от падането на оръжието и забеляза Кевин.

Дребният мъж вдигна пистолета си и внимателно се прицели.

Младежът осъзна, че ако го пристрелят, ще предизвика същото отвличане на вниманието, което искаше от него каубоят, когато го помоли да използва оръжието си. Дори не се налагаше да стреля; единственото, което трябваше да направи, бе да накара Мат да натисне спусъка.

Кевин се изправи и разпери ръце встрани.

Нямаше как да не го улучи.

87.

Между скалите отекна пукот от изстрел. Ехoto го понесе наоколо и създаде измамното впечатление, че последва втори. После трети.

— *Кевин!* — изпища Самър, когато го видя изправен върху скалата с разперени ръце, като Христос на кръста.

Младежът усети остро пробождане в дясното рамо — не точно болка, по-скоро присъствие на нещо непознато и плашещо. Ударът на куршума го завъртя на една страна и опръска лицето му със собствената му кръв. Той загуби равновесие и падна върху скалната издатина.

Отвори очи и установи, че все още е в съзнание.

Двамата пилоти бяха замръзнали по местата си с насочени към него оръжия.

Каубоят излезе тичешком от скривалището си и с няколко бързи крачки се приближи към тримата, които стърчаха на пътеката с гръб към него, вперили погледи в Кевин. Джон удари пилота в ребрата и го просна на земята. Чу се изстрел, но Кевин не разбра чие бе оръжието. Тогава Джон грабна Самър през кръста и я сгущи в прегръдка по такъв начин, че тялото му да ѝ служи като щит срещу куршумите, които очакваше да завалят към него. Той хукна към скалите, залитна, но някак успя да запази равновесие и продължи да тича, стиснал здраво момичето в ръцете си.

Вторият пилот вдигна пушката към него и се прицели.

Никелираната повърхност на револвера проблесна на около педя разстояние от лицето на Кевин.

Без да губи време в размисъл, той поsegна към него, опря пръста си в спусъка и протегна ръка.

От гърба на втория пилот, точно зад сърцето, изригна червена струя. Той не помръдна. Беше мъртъв, макар че продължаваше да стои прав. Вместо да падне, мъжът се огъна и клюмна на пътя като марионетка, чиито конци бавно са били отпуснати. Коляното му удари брадичката и главата му се отметна назад.

Пилотът постави ръцете си на тила и се разкрачи. Последва мъртвешка тишина. Не се чуваха нито птици, нито катерици; дори вятърът утихна. Сякаш целият свят бе затаил дъх. Кевин дори не бе осъзнал кога е натиснал спусъка. Но в доказателство за това имаше не само кръв, но и мъж, който със сигурност беше мъртъв. И докато се възхищаваше на точния си изстрел, стомахът му се разбунтува и той повърна.

Самър и каубоят не се виждаха наоколо. Надяваше се, че са успели да стигнат до скалите.

Кевин пусна пистолета и цевта докосна кожата на ръката му, преди да падне в пръстта. Металът беше студен. Оръжието изобщо не бе произвело изстрел.

Джон ли бе застрелял мъжа?

В този миг се чуха стъпки. Някой тичаше право към него. Тогава Кевин осъзна, че е изгубил Мат от погледа си. Грабна револвера и за част от секундата изпита тревожното усещане, че вече е закъснял. Извъртя се настрани, намери спусъка и се прицели там, където скалистият хоризонт се срещаше с небето.

Стъпките загълхнаха. После се появи нечий силует.

Кевин затвори очи и натисна спусъка.

Чу се пукот, последван от мощно кънтене в ушите му. Миристи на барут увисна във въздуха.

Момчето отвори очи. Силуeta го нямаше. Имаше само скали и небе. И нито следа от Мат.

— Свали оръжието, Кевин!

Той чу гласа на человека, когото изгаряше от желание да види на мястото на онзи, който изгаряше от желание да го убие. Чу гласа на чичо си, не на Мат. Нима слухът му си правеше номера с него?

Преди да напусне тази земя, Кевин бе твърдо решен да извика в съзнанието си преломния момент в своя кратък живот: мига, в който откри тялото на баща си. Обикновено успяваше, но не и този път. Виждаше единствено ясносиньо небе и пухкави бели облаци.

— Кевин!

Макар да му се струваше невъзможно, това *наистина* бе гласът на чичо му, на Уолт.

Младежът върна в съзнанието си — като на видеозапис — изстрелите, които надупчиха гръденния кош на втория пилот. Чично му

можеше да улuchi кибрит от сто метра разстояние.

— Кевин, остави ли оръжието? Свали оръжието!

— Добре — отвърна той едва чуто и пусна револвера. — Готово.

— Пистолетът се подхълзna по скалата и падна в тревата.

Кевин чу някакъв шум и отмести поглед към пилота. Мъжът вече лежеше по очи, но продължаваше да държи ръцете си на тила. Каубоят стоеше на няколко крачки встрани с насочена към него пушка. Ризата му я нямаше, а гърбът му бe целият в кръв.

Лицето на Уолт предпазливо се подаде над ръба на скалата. Той протегна ръка и помогна на племенника си да се изправи.

Мат лежеше в странна поза на десетина метра от тях; очите му мигаха, краката му потръпваха, а в гърдите му зееха две дупки. Кевин извърна поглед встрани.

— Извадих късмет, че изобщо не те бива в стрелбата — каза Уолт.

— Мислех, че е...

— Как е ръката ти?

— Била е и по-добре — отвърна Кевин. После извика: — Самър? Чичо му се усмихна.

— Тук долу съм! — чу се гласът ѝ в отговор.

За Кевин нищо друго нямаше значение; това бe единственото, което искаше да чуе. Но после пред погледа му започнаха да се мерджелеят пурпурни кръгове и го обзе внезапна слабост.

— Ранчо „Морган“ — съобщи Уолт по радиостанцията си.

— Той добре ли е? — извика уплашено Самър.

— Ще се оправи — отвърна шерифът. — Всичко ще бъде наред.

Кевин усети как силните ръце на чичо му го вдигнат от земята и го завладя такова спокойствие, каквото отдавна не бе изпитвал. И после всичко потъна в мрак.

88.

Уолт измъкна от раницата си комплект за оказване на първа помощ, почисти раната на Кевин, превърза ръката му — куршумът беше излязъл от другата страна и кървенето значително бе намаляло — и натовари момчето в четириместния самолет. Гарман премести клетъчния ретранслатор — с размерите на дипломатическо куфарче — в малкото багажно отделение и освободи място за Самър на предната седалка. Чичото и племенникът се настаниха зад тях. Уолт здраво притискаше ръката на младежа, за да предотврати разместването на превръзката. Кевин нямаше нищо против, въпреки болката.

Според информацията от управлението, екип на ФБР пътуваше с хеликоптер към ранчо „Морган Крийк“, за да „установи контрол над операцията“. Друг хеликоптер, на „Спешна помощ“, бе изпратен от Бойси, за да се погрижи за Салво. Кантел беше мъртъв, ала Мат се намираше в критично състояние и имаше нужда от лекар. Но евакуацията на Кевин и Самър беше с предимство.

Самър, оборудвана с комплект слушалки на главата, следеше съобщенията за въздушния трафик и разговаряше с Гарман. От време на време поглеждаше през рамо, за да се увери, че Кевин е все още в съзнание. Момичето изглеждаше в изненадващо добро настроение.

— Как изобщо ти хрумна да... да се изправиш пред него, просто ей така? — попита Уолт на висок глас, за да надвика шума от двигателя.

— Не знам — отвърна Кевин.

— Можеше да те убие.

— Предполагам.

— Джон каза, че твоята задача е била да стреляш няколко пъти, за да създадеш объркане.

— Така ли каза?

— Ти ли даде тази идея за отвлечане на вниманието?

Младежът сви рамене и се намръщи от болка. В скоро време не възнамеряваше да свива рамене.

— Плановете се променят — каза той.

— Имал си късмет с Джон. Малцина са като него.

— Познаваш ли го? — попита Кевин.

— Познавам го професионално. Той е добър човек, попаднал в лоша ситуация преди осем-девет години. Двама загинали. В област Леми, случаят не е наш. Станало е при самозащита, така разправят. Така е преценил и съдията. Делото беше в Хейли, за да са безпристрастни съдебните заседатели. Джон така и не успя да се съзвземе, макар че го оправдаха. Започна да пие, забърка се в още по-големи неприятности. После се появиха разни хора в Чалис и Салмън, роднини и приятели по чашка на двамата убити. Те никога няма да се примирят с решението на съда и Джон никога нямаше да е в безопасност там. Затова той просто се отказа от всичко и се хвана на работа в ранчо „Мичъм“. Оттогава живее като отшелник.

— Без него... — започна Кевин, но гласът му затрепери и той наведе глава. Не искаше чично му да вижда лицето му.

Уолт разроши косата на момчето със свободната си ръка; бащински жест на нежност и прошка, какъвто Кевин не помнеше някой да е правил за него от години.

— Той каза същото за теб. Разказа ми как си спасил живота му в реката.

Кевин продължи да държи главата си наведена. Не искаше Самър да вижда лицето му. Минута по-късно избърса очите си с лявата си ръка.

— Не задържай преживяното в себе си — посъветва го Уолт. — Говори, остави го да се излезе навън. И на теб, и на Самър ще ви е нужна консултация с психолог. Нещата постепенно ще се оправят, ще видиш.

— Дядо се ядоса, че не можа да дойде с нас в самолета.

— Дядо ти обича да си измисля проблеми.

Кевин се изсмя на глас. Самър успя да го чуе дори през слушалките и отново се обърна да го погледне.

Уолт не възнамеряваше да навлиза по-дълбоко в тази тема, затова си наложи да замълчи. Забеляза, че раната е спряла да кърви, и пусна ръката на момчето.

Но Кевин веднага се протегна, върна дланта на чично си обратно и я притисна със своята. Ранената му ръка трепна, после потърси плахо

свободната ръка на Уолт и пръстите им се преплетеха.

Двамата изминаха останалата част от пътуването мълчаливо, хванати за ръка. И точно преди Гарман да направи заход за кацане над Хейли, Кевин отпусна глава върху рамото на чичо си и потъна в дълбок сън.

89.

Колко типично за Джери: да организира семейна вечеря същия ден, когато внукът му е бил измъкнат от затънения горски пущинак. Беше обсебен от общественото мнение за семейството му. Уолт смяташе, че тази негова невроза се дължеше на смъртта на Робърт. Джери се чувстваше длъжен да покаже на всички, че семейство Флеминг са добре и че заедно могат да победят всяко нещастие. Ако Норман Рокуел беше жив, Джери щеше да му възложи поръчка за семеен портрет.

Нещата започваха да си идват по местата.

Лошият избор на време пасваше идеално с лошия избор на място. Джери настояваше срещата да се състои в „Пайъниър“ — който се намираше чак в Кечъм — вместо в някое приятно ресторантче на територията на Хейли. Но Кевин обичаше „Пайъниър“ и нямаше намерение да влиза в спор с дядо си. Не и сега.

Зашиха раната на Кевин в „Сейнт Люк“ и го преместиха в частна болнична стая, където той спа в продължение на шест часа, преди да бъде изписан и прехвърлен на грижите на майка си. Майра бе необичайно тиха през цялото това изпитание. На Уолт му отне няколко часа да осъзнае, че се е молила за момчето си.

Шерифът прекара почти целия неделен ден в телефонни разговори и срещи. Накрая, капнал от умора, най-сетне успя да свика съвместна пресконференция с ФБР, където старателно подчертава, че успехът на операцията се дължеше на сътрудничеството между неговото управление и тяхната агенция. По никакво необяснимо, дори сюрреалистично стечние на обстоятелствата, ФБР успя да скалъпи отговори на почти всички зададени въпроси. В крайна сметка, според формулировката на официалното изявление, ставаше въпрос за „добре координирана съвместна акция, довела до успешно възстановяване на активите“. Под „активи“ говорителят имаше предвид двамата тийнейджъри.

Самата вечеря протече доста мъчително. Насилствено поддържан разговор, изпълнен с фалшив ентузиазъм, по време на който Майра, добила кураж от бялото вино с лед, спомена Боби и всички присъстващи мълкнаха.

— Така ми е писнало от всичко това — обади се Кевин.

Уолт не беше сигурен дали говореше племенникът му или силната доза обезболяващи.

— Моля? — проточи Джери.

— Баща ми, неспособността на семейството да преодолее смъртта му и да запази спомена за живота му. Не искам да си спомням онзи ден, искам да помня дните преди него. Искам да кажа... хора, съвземете се... стига!

Кевин забеляза слисаното изражение на дядо си и насочи вниманието си към печен картоф с размерите на футболна топка. Но после се случи нещо, което според Уолт несъмнено се дължеше на обезболяващите: момчето вдигна глава и смело погледна Флеминг старши право в очите.

— Работата е там — каза Кевин, — че аз съм този, който откри тялото му... без значение дали е било самоубийство, или не...

След тези думи Джери се надигна няколко сантиметра от стола си.

— О, да, наясно съм с всичко — продължи младежът. — Но изобщо не ме е грижа как е умрял. Интересува ме единствено как е живял. Той беше добър баща. Може би не толкова умен като чично Уолт и не толкова смел като теб, но това просто го правеше по-различен, а не по-лош.

Майра бе заровила лицето си в салфетката, а раменете ѝ се тресяха. Уолт положи длан върху гърба ѝ и тя се наклони към него.

— Освен това ми писна, че никой никога не говори за него. Държите се така, сякаш не е съществувал, а това на мен просто не ми върши работа. Днес той беше там с мен.

Кевин прободе картофа с вилицата си и я остави на масата.

— Пуснах оръжието заради него. Нямам представа дали съм постъпил правилно, или не. Но повече няма да се преструвам, че той никога не е съществувал. — Огледа присъстващите един по един. — Това е. Просто го приемете.

Обезболяващите определено си казваха думата, защото изявленietо му бе последвано от лукава усмивка, която той се опита да прикрие, но не успя. А сепак, внезапно и необяснимо, започна да се смее — отначало съвсем тихичко, като кискане. Но после смехът му изригна отвътре и зарази цялата маса — като вирус, в това число и Джери. Неудържимият им смях привлече вниманието на претъпкания ресторант. Смееха се за един мъртъв човек и всички ги гледаха, всички ги забелязваха. Това беше смях, който накара Джери да се почувства горд.

* * *

Преди да тръгнат обратно към долината по вече функциониращия мост, Кевин помоли да се отбият за минутка до „Сън Вали Лодж“. Уолт отлично знаеше, че момчето не възнамерява да говори с шефа си, който така или иначе нямаше да е там в неделя вечер. Но го оставил пред входа на хотела, а двамата с майка му останаха да го чакат в чероките в пълно мълчание. Майра не знаеше какво да каже, ала за разлика от друг път дори не се опита да завърже разговор.

После раменете ѝ отново се разтресоха и тя бръкна в чантата си, за да потърси кърпичка.

— Благодаря ти — прошепна дрезгаво тя.

— За нищо — отвърна Уолт, вперил поглед през предното стъкло към червеникавата фасада на хотела. За миг се сети за Хемингуей, както правеше всеки път, когато се намираше наоколо. Изпита гняв към Теди Съмнър, но положи усилие да го потисне. Нямаше никаква представа как — и дали изобщо — този човек може да бъде подведен под отговорност. Кантел беше мъртъв, а най-вероятно и връзката помежду им. Уолт разполагаше със записите от двата разпита и трябваше да реши какво да прави с тях.

Кевин излезе от хотела няколко минути по-късно. Вървеше някак наперено въпреки превръзката през рамото си. Настани се на задната седалка с увереност, почти самодоволно изражение на лицето.

— Всичко наред ли е? — попита Уолт.

— Всичко е наред — отвърна момчето.

— Вече всичко е наред — пресекливо промълви Майра, неспособна да овладее сълзите си.

— Мамо, моля те — каза Кевин. — С нея сме просто приятели.

Раменете на Майра продължаваха да се тресат, но вече от смях. Смееше се в кърпичката си и хвърляше погледи към Уолт, а насълзените й очи преливаха от искрено изумление.

90.

Как си?

Все така. Ти? Ще ми се обадиш ли?

Кевин набра номера на Самър още щом получи съобщението ѝ.

— Здрави — каза тя. Звучеше така, сякаш се радваше да го чуе.

— Здрави — отвърна той. — Как върви тенисът?

— Не съм играла.

— А трябва.

— Все едно слушам баща си.

— Как е той?

— Все така. Притиснат от проблеми. Може да се наложи да поживея при леля ми. Гадост. — Помежду им се възцари мълчание, но тя побърза да го наруши: — Е, не е чак толкова страшно.

— Аз... непрекъснато мисля за теб.

— Аха. Аз също — отвърна Самър. — Психоаналитикът ми казва, че това е нормална реакция.

— Моят казва, че трябва да продължа напред... Де да беше толкова лесно.

— Налага се да дойдем.

— Тук?

— Аха. За никакво изслушване или нещо подобно.

— Не мисля, че някога бих могъл да летя отново — каза той. — Все това сънувам. Пламъците...

— Баща ми плака като бебе. Извинява се. Сякаш това може да промени нещо. Все повтаря, че той бил виновен за всичко... Пфу!

— Чично ми казва, че хората вършат странни неща, когато са притиснати в ъгъла.

— Не му търси оправдания — сряза го тя.

— Трябва да му простиш.

— Няма начин.

— *Има* начин — каза Кевин. — И да отиде в затвора, какво от това? Може да дойдеш да живееш тук или нещо такова.

— Да бе, и как ще стане това?

— Може пък и да стане.

Мълчание.

— Е, ще те видя ли, като дойдеш тук? — попита той.

— Ако ме потърсиш — отвърна Самър.

Кевин се опита да последва съвета на психоаналитика: да не задържа нищо в себе си и да изрича на глас всичко, което му хрумне. Не беше толкова лесно, но все пак се чу да прошепва:

— Работата е там, че... Мисля за теб непрекъснато. Чувствам се като...

— Млъкни — прекъсна го тя. — И аз те обичам. Ти си най-добрият ми приятел. Завинаги.

Най-добри приятели. Завинаги.

Кевин преглътна, опитвайки се да овладее треперенето на гласа си.

— Не... при мен е различно. По-силно е от приятелство.

— Да, знам — призна тя.

Той изведнъж се почувства много добре. Просто великолепно.

— Ще дойда да те видя, когато пристигнеш.

Стори му се, че я чу да плаче. Няколко секунди по-късно Самър измърмори някакво извинение, че трябва да ходи някъде, и затвори.

Кевин стискаше телефона в ръка и го гледаше втренчено. Сети се за момента, когато звънна на чичо си след излитането на самолета. Спомни си как оставил телефона в процепа на скалата зад хижата и как чично му го похвали, че това е помогнало да го проследят до ранчото. Замисли се дали да не звънне на каубоя, за да му благодари за всичко, което старецът бе направил за него. Беше поканен да прекара известно време в хижата, където можеше да лови риба или да ходи на рафтинг по реката. Сигурно щеше да е забавно, ако отидеха двамата с чично му. Но нямаше никакво намерение да лети дотам. Ако изобщо някога се върнеша в този район, щеше да се наложи да вървят пеш, с раници на гръб.

91.

— Какво ще стане с нея? — попита Фиона.

Гледката от задната веранда на Уолт включваше дузина колибри, борещи се за контрол над хранилката за птици. Трепетликите хвърляха сянка върху тревата, която имаше нужда от косене. Беше почти девет вечерта. Приготвената от Уолт вечеря се състоеше от стоплена в микровълновата печка лазания, грах и зелева салата с майонеза от деликатесния магазин. Той пиеше мексиканска бира. Фиона предпочете червено вино.

— Човек с общественото положение на Съмнър ще си спечели множество отсрочки. Ще протака започването на процеса поне година, а може би и две. Дни преди датата на първото съдебно заседание ще се признае за виновен в извършване на по-лекото престъпление и ще получи осемнайсет месеца с право на домашни посещения и възможност да играе волейбол. Дотогава тя ще е в колеж, далеч от всичко това.

— Мъчно ми е за нея.

— Да. — Уолт отпи от бирата и се загледа в миниатюрните птици, които се дуелираха с дългите си човки, а крилцата им трепкаха със скорост милион километра в час. Често пъти и той самият се чувстваше така: вършеше тонове работа, а всъщност просто висеше на едно и също място. — Заловихме жената в Рино, на игралните маси. Разполагаме с разпечатки от нейни телефонни разговори с Кантел, както и със записи от камери за наблюдение, на които ясно се вижда, че е тя. И тя ще лежи заедно с останалите.

— Само че месеци, а не години, нали?

— Така е устроен светът. Другите двама ще бъдат съдени за отвличане. Разликата е огромна.

— Кевин?

— Добре е. Дължа му един нощен риболов. Може да ни бъдеш водач по Силвър Крийк.

— С най-голямо удоволствие. Само кажи кога.

Изведоха Беатрис на разходка из квартала. Наоколо се носеше мирис на печено месо, а прозорците светеха в синьо от включените в къщите телевизори. Цвърченето на щурците се смесваше със звука от градинските пръскачки. Над главите им прелетя самолет със свален колесник, готов за кацане. Уолт се замисли за всичките си разходки из квартала с Гейл и с изненада и облекчение установи, че тези спомени вече не го пронизваха в сърцето като с нож. На два-три пъти погледна към Фиона и макар тя да усещаше погледите му, двамата продължиха разходката си в мълчание.

— Не говориш много за живота си отпреди преместването си тук — каза той.

— Това беше — *e* — място, на което исках да започна отначало — отвърна тя. — Най-добре е миналото да си остане в миналото. Нали разбираш какво имам предвид?

— Не съм сигурен дали разбирам, но се уча, наистина.

От къщичката на съседното дърво се чуха детски викове. Къщичка с асфалтиран покрив и прозорци от цветно стъкло. Уолт се запита дали това бе подходящо място за отглеждане на деца. С частните самолети и къщичките по дърветата.

— Това място се промени много през последните десет години — каза той. — Това място.

— Изморен си. Имаш нужда от почивка.

— Утре момичетата се прибират от летен лагер.

— Сигурно ги чакаш с нетърпение.

— И още как — отвърна.

Беа хукна да тича по улицата, после направи завой и се върна сама. Фиона се наведе и я погали по главата, а кучето я облиза по ръката; младата жена се засмя.

Уолт за малко да каже: „Тези разходки май започват да ми харесват“, но се въздържа; страхуваше се да не я изплаши. *Малки стъпки*, помисли си той.

— Може да отидем до Хенрис Форк — предложи тя. — Там е страховто за риболов. С Кевин, имам предвид.

Това означаваше мотелски стаи и поне три-четири дни престой. Хранене заедно. Пет часа път с кола в едната посока. Беше подтекст, който не му убягна.

— Не съм чак толкова добър за риболов на Хенрис Форк — отговори й, — но на Кевин много би му харесало.

— Мога да те науча — отвърна Фиона. — Нали с това се занимавам, забрави ли?

— Момичетата се прибират вкъщи и няма да можем да го направим веднага.

— Но ще обмислиш предложението, нали? — попита тя.

— И още как.

Беатрис изтича до близкото дърво и започна да лае по двойка врани. Уолт я извика обратно при себе си.

— Ти сигурно си заринат с работа, така или иначе — каза Фиона, за да му даде възможност да отхвърли предложението ѝ, ако желае.

— Така е. Но аз винаги съм заринат с работа. Мога да се измъкна. Трябва да се съобразим и с графика на Кевин. Той се върна на работа в хотела. Ще помоля Лиза да гледа момичетата.

— Те също могат да дойдат, нали? Паркът много ще им хареса. Можем да си направим еднодневна екскурзия. — Извървяха още половин пресечка в мълчание. — Твърде настоящелна ли съм?

— Не. Ни най-малко. Обичам работата си, но тя ме е обсебила. Трябва да се подгответя за изслушванията. Да попълня цял тон документация. После ще има обжалвания. Невинаги имам възможност да се видя очи в очи с прокурорите. Не искам да пропусна нещо, докато отсъствам.

— Ако децата не бяха на борда на самолета — каза тя, — мислиш ли, че планът им щеше да успее?

— Предполагам, че застрахователната компания щеше да плати. Ако откажеше, те щяха да преминат към изпълнението на резервния си план: да се върнат след няколко месеца за самолета и да го продадат извън страната. В пустинята Невада можеш да скриеш самолет за доста дълго време.

— Тоест, Кевин и момичето всъщност... са им попречили да осъществят плана си.

— И ятото гъски, които са извадили двигателите от строя. Но да, може да се каже, че си права. Така е.

— Младежка любов — промълви тя. — Върши чудеса. — Беа отново я облиза по ръката и Уолт се наведе, за да я дръпне за каишката.

— Не исках да омаловажавам твоята роля в случая — побърза да поясни Фиона.

— Разбрах какво имаше предвид — успокои я той.

— Но се чувстваш добре, нали?

— След като убих един човек и раних друг? Това ли ме питаш?

— Изобщо не трябваше да те питам.

— Имаш пълното право да питаш — вдигна рамене той. — Но аз нямам отговор. Това е истината. Не знам какво да кажа. Той стреля и улучи Кевин. Другият се прицелваше в Джон. В такива моменти няма време за размисъл. Просто правиш онова, което смяташ за правилно, и живееш с последствията.

— Не исках да...

— Накрая остават само два въпроса — прекъсна я Уолт. — Мисля ли за това? Да. Мога ли да променя нещо? Не.

— Това вече е минало — заключи тя.

Направиха завой в края на улицата и поеха обратно към къщата. Неловкото усещане от мълчанието помежду им се разсея и те се заслушаха в успокояващия звук от шумоленето на дрехите им и драскането от лапичките на Беа по асфалта. Един от съседите им помаха с ръка, а Уолт го поздрави по име в отговор.

Ръката му докосна лакътя на Фиона. Прииска му се да преплете пръсти с нейните и да повървят така, хванати за ръце. Може би и тя си мислеше за същото, тъй като старателно гледаше право напред, но никой от двамата не посмя да го направи.

— Каква красива нощ — обади се той.

— Някой ден ще ти разкажа — рече тя и думите ѝ го изненадаха.

— Няма нужда. Права си за миналото. Хареса ми онова, което каза.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Винаги е така.

— Явно Далай Лама ще гостува в града ни.

— Сменяш темата, а?

Уолт се засмя съвсем тихичко.

— Какво?

— Нищо. Е, не е съвсем нищо... Гейл и Брандън.

— Какво за тях?

— Точно преди официалната вечеря по повод търга тя му спретна поредния скандал. Накара го да се почувства като ловджийско

куче. — Той погали Беатрис по главата.

— Защо?

— Точно това е най-хубавото в цялата работа. Вече мога да се смея на тези неща. Нямам никаква представа защо. Предполагам, че е пропуснал някаква тяхна среща или уговорка. Тя не обича да я карат да чака. Но може причината да е друга: да е взел погрешната кола, да е забравил да напълни формичките за лед или да не си е почистил космите от сифона в банята. Но онова, което ме порази, беше огромното ми удоволствие, че вече не аз съм този, който е обект на гнева ѝ, и че не бих искал да съм на негово място за нищо на света.

Фиона също се протегна да погали Беатрис и дланите им неволно се докоснаха. Дали беше неволно всъщност?

Издание:

Ридли Пиърсън. Смъртоносно лято
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 2010
Отговорен редактор: Даниела Атанасова
Коректор: Недялка Георгиева
Компютърна обработка: Емилия Минчева
ISBN: 978-954-26-0910-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.